

www.qbz.gov.al

FLETORJA ZYRTARE E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Botim i Qendrës së Botimeve Zyrtare

Viti: 2016 – Numri: 46

Tiranë – E martë, 29 mars 2016

PËRMBAJTJA

	Faqe
Ligj nr. 15/2016 datë 10.3.2016	Për parandalimin dhe luftimin e infeksioneve dhe sëmundjeve infektive..... 3069
Ligj nr. 27/2016 datë 17.3.2016	Për menaxhimin e kimikateve..... 3094
Dekret i Presidentit nr. 9488, datë 25.3.2016	Për falje dënimi..... 3114
Vendim i Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve nr. 13, datë 10.3.2016	Për miratimin e financimit për vitin 2016, për disa projekte në vazhdim, të grantit të arsimit, Programi i Zhvillimit Vendor dhe Rajonal, shtylla I, si dhe për disa ndryshime në vendimin nr. 19, datë 16.3.2015 dhe vendimin nr. 28, datë 29.5.2015, të Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve..... 3114
	Kërkesë për shpalljen të zhdukur të shtetasit Kalem Gjoka..... 3117
	Kërkesë për shpalljen të zhdukur të shtetasit Ismail Dervishi..... 3117

LIGJ
Nr. 15/2016

PËR PARANDALIMIN DHE LUFTIMIN E
INFEKSIONEVE DHE SËMUNDJEVE
INFEKTIVE¹

Në mbështetje të neneve 78 e 83, pika 1, të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

VENDOSI:

KREU I
DISPOZITA TË PËRGJITHSHME

Neni 1
Qëllimi i ligjit

Ky ligj ka për qëllim mbrojtjen e popullatës nga infeksionet dhe sëmundjet infektive, duke përcaktuar rregullat dhe aktivitetet për zbulimin në kohë, evidentimin, parandalimin dhe kontrollin e tyre, për eliminimin dhe zhdukjen e sëmundshmërisë dhe të vdekshmërisë nga këto sëmundje.

Neni 2
Objekti

Ky ligj përcakton përgjegjësitë dhe rolin e shërbimeve shëndetësore, shërbimeve të shëndetit publik, si dhe aktorëve të tjerë të të gjitha niveleve, publike e jopublike, në marrjen e masave për parandalimin, kontrollin, trajtimin, monitorimin, sigurimin e financimit dhe ndarjen e përgjegjësisë

¹ Ky ligj është përafruar pjesërisht me:

- Vendimin nr.1082/2013/BE të Parlamentit Europian dhe Këshillit, datë 22 tetor 2013, “Mbi kërcënimet serioze ndërkufitare për shëndetin, i cili shfuqizon vendimin nr. 2119/98/KE”, Numri CELEX: 2013D1082, Fletorja Zyrtare e BE-së, L, nr. 293, datë 5.11.2013, faqe 1–15.

- Vendimin e Komisionit (2000/96/KE), datë 22 dhjetor 1999, “Mbi sëmundjet e transmetueshme që do të mbulohen në mënyrë progresive nga rrjeti i Komunitetit, sipas vendimit nr.2119/98/KE të Parlamentit Europian dhe Këshillit”, (të shënuar sipas numrit të dokumentit C (1999) 4015), Numri CELEX 32000D0096, Fletorja Zyrtare e BE-së, L, nr. 28, datë 3.2.2000, faqe 50–53.

për sëmundjet infektive dhe ngjarjet me rëndësi për shëndetin publik.

Neni 3
Përkufizime

Në këtë ligj termat e mëposhtëm kanë këto kuptime:

1. “Agjent infektues” është çdo mikro-organizëm, si viruset, prionet, bakteriet, parazitët dhe myqet, që shkaktojnë sëmundjet infektive te strehuesi.

2. “Alert” është sistemi i mbikëqyrjes, i bazuar në një ose dy shenja të sëmundjes.

3. “Barrë e sëmundjes” është pesha që zë një sëmundje infektive në popullatë, përfshirë pasojat shëndetësore, koston social-ekonomike dhe shpenzimet shëndetësore.

4. “Deratizim” është asgjësimi i brejtësve, bartës të shkaktarëve të sëmundjeve infektive, me metoda mekanike, kimike dhe biologjike.

5. “Dezinfektim” është asgjësimi, jashtë organizmit të njeriut, i agjentëve infektivë, nëpërmjet metodave mekanike, fizike dhe kimike.

6. “Dezinsektim” është asgjësimi i vektorëve që transmetojnë ose jo sëmundjet infektive, me metoda mekanike, kimike dhe biologjike.

7. “Dëm” është dëmtimi i strukturës ose funksioneve të trupit dhe/ose çdo efekt i dëmshëm që rrjedh prej tyre.

8. “Eliminim i sëmundjes” është eliminimi i sëmundjes dhe pasojave të saj në një territor të caktuar, si rezultat i përpjekjeve të shëndetit publik.

9. “Endemi” është prania konstante e sëmundjes infektive ose agjentit infektiv në një rajon gjeografik të caktuar ose në një popullatë të caktuar, që, në raste të veçanta, mund të evoluojë edhe në shpërthime epidemike.

10. “Epidemi” është paraqitja e dy dhe më shumë rasteve të sëmundjeve infektive, të lidhura në kohë dhe territor, apo rritje mbi normën e pritur të numrit të rasteve të sëmundjes.

11. “Gjurmim i kontakteve” është një masë e zbatuar për të gjurmuar personat, të cilët janë ekspozuar ndaj një burimi infeksioni apo kërcënimi serioz për shëndetin, brenda vendit apo ndërkufitar, dhe të cilët kanë rrezik që të kenë apo zhvillojnë një sëmundje.

12. “Infeksion” është invazioni i organizmit të strehuesit nga agjenti infektues, që arrin të

shumëzohet, duke prodhuar efekte të dëmshme për strehuesin.

13. “Infeksione të lidhura me kujdesin shëndetësor” janë sëmundjet apo patologjitë e shkaktuara nga prania e një agjenti infektiv apo produkteve të tij, në lidhje dhe si pasojë e ekspozimit në institucionet e kujdesit shëndetësor, procedurat ose trajtimet e kujdesit shëndetësor.

14. “Infeksion tjetër i rëndësishëm” është një infeksion, i cili nuk bën pjesë në listën e sëmundjeve detyruesisht të raportueshme, të përcaktuara nga ministri përgjegjës për shëndetësinë dhe që, sipas mjekut apo punonjësit shëndetësor të kualifikuar përkatës, paraqet ose mund të paraqesë dëmtim të rëndësishëm për shëndetin e njeriut.

15. “Inkubacion” është intervali kohor, nga momenti i futjes së agjentit infektues në organizmin e njeriut, deri në paraqitjen e shenjave të sëmundjes.

16. “Invazioni ose kolonizimi” është hyrja dhe shumëzimi i agjentit biologjik në organizmin e strehuesit, pa zhvilluar shenjat e sëmundjes, nëpërmjet rrugëve të ndryshme të transmetimit.

17. “Izolim” është izolimi i personave të dyshuar apo të mundshëm për prekje nga infeksione apo sëmundjet infektive, si dhe personave të infektuar nga të shëndetshmit, për të penguar përhapjen e infeksionit.

18. “Imunoprofilaksia” është parandalimi i sëmundjes infektive nëpërmjet vaksinave dhe produkteve imunobiologjike.

19. “Karantina” është kufizimi i lëvizjeve të njerëzve të shëndetshëm, të cilët kanë qenë në kontakt me të sëmurët ose burimin e infeksionit të sëmundjeve infektive të rrezikshme dhe qëndrimi i tyre në një mjedis të caktuar.

20. “Kërcënim serioz kombëtar dhe ndërkufitar për shëndetin” është një rrezik që kërcënon jetën ose shëndetin, me origjinë biologjike, kimike, mjedisore dhe të panjohur, i cili përhapet ose ka një rrezik të rëndësishëm të përhapet brenda vendit dhe përtej kufijve kombëtarë dhe që, për të siguruar një nivel të lartë të mbrojtjes së njeriut, ka nevojë për koordinim në nivel kombëtar, rajonal dhe ndërkombëtar.

21. “Kontaminim” është çdo lloj ndotje, duke përfshirë këtu atë bakteriale, kimike dhe rrezatimet, me ose pa shenja të sëmundjes.

22. “Kontaminim me rëndësi” është kontaminimi i personit apo të sëmurit në një mënyrë të tillë, e cila, sipas mjekut apo punonjësit shëndetësor të kualifikuar përkatës, paraqet ose mund të paraqesë dëmtim të rëndësishëm për shëndetin e njeriut.

23. “Kontrolli i sëmundjes” është reduktimi i sëmundshmërisë ose i vdekshmërisë, si rezultat i përpjekjeve për minimizimin e dëmit të shkaktuar në popullatë.

24. “Laborator diagnostik” është ai institucion apo njësi, brenda një institucioni, që është i pajisur me aparaturë dhe reagente, të cilat bëjnë të mundur kryerjen e testeve diagnostike të infeksioneve të njerëzit. Përfshin çdo lloj laborator që ka funksionin e mësipërm, përgjithësisht dhe jo vetëm atë të mikrobiologjisë, parazitologjisë, virologjisë, histopatologjisë dhe hematologjisë.

25. “Masë e shëndetit publik” është një vendim apo veprim, i cili ka për qëllim parandalimin, luftimin, monitorimin apo kontrollin e përhapjes së sëmundjes ose kontaminimit prej agjentëve shkaktarë, luftën ndaj rreziqeve për shëndetin publik apo zvogëlimin dhe zbutjen e ndikimit të tyre në shëndetin publik.

26. “Mbartës i mikrobeve” është njeriu, kafsha, përfshirë dhe shpendin etj., që strehojnë agjentin infektues, në mungesë të shenjave klinike të sëmundjes, dhe shërbejnë si burim potencial për përhapjen e sëmundjes.

27. “Monitorimi” është observimi i vazhdueshëm, zbulimi apo rishikimi i ndryshimeve të një gjendjeje shëndetësore, situate ose aktiviteti, që funksionon vazhdimisht dhe që përdor grumbullimin sistematik të të dhënave dhe analizës mbi indikatorë specifikë, të cilët lidhen me agjentët infektivë apo kërcënimet kombëtare, ndërkufitare dhe ndërkombëtare serioze për shëndetin.

28. “Observimi” është ndjekja shëndetësore e kontakteve, për një periudhë aq sa ajo e inkubacionit të sëmundjes, me qëllim evidentimin në kohë të rasteve të reja.

29. “Pandemi” është përhapja masive e sëmundjes ngjitëse, e cila i kalon kufijtë e një shteti, duke përfshirë disa shtete dhe më shumë se një kontinent.

30. “Parandalimi i sëmundjes” është tërësia e masave që synojnë jo vetëm parandalimin e shfaqjes së sëmundjes, por dhe ndalimin e përparimit dhe reduktimin e pasojave të saj, në rast se ajo shfaqet.

31. “Përkufizimi i rastit” është një grup kriteresh të përbashkëta diagnostike, që duhet të përmbushen, me qëllim që të identifikohet në mënyrë të saktë sëmundja, rastet e sëmundjeve apo kërcënimeve serioze ndërkufitare për shëndetin, në një popullatë të caktuar, ndërsa përjashtohen raste të tjera të sëmundjeve dhe kërcënimeve që nuk lidhen me to.

32. “Raportim i sëmundjes ngjitëse” është njoftimi i autoriteteve përkatëse shëndetësore për rastin e dyshuar, të mundshëm apo të konfirmuar, të sëmundjes infektive.

33. “Raste sporadike” janë rastet me sëmundje infektive të paraqitura në një territor, por që nuk kanë lidhje në kohë.

34. “Reaksion anësor” është një incident, i cili rezulton në dëmin e pacientit.

35. “Rruga e transmetimit” është rruga e kalimit të agjentit infektues nga burimi të strehuesi, direkt ose indirekt, nga njeriu i sëmurë apo mbartës të njeriu i shëndetshëm, si dhe nga kafshët dhe produktet e tyre të njerëzit.

36. “Sëmundje infektive” është tërësia e kuadrit klinik, të paraqitur si rezultat i infeksionit nga prezenca dhe rritja e agjentit biologjik patogjen në organizmin e strehuesit.

37. “Sëmundje e transmetueshme” është një sëmundje infektive e shkaktuar nga një agjent infektues, i cili transmetohet nga njeriu të njeriu, nëpërmjet kontaktit direkt me një person të infektuar ose në mënyrë indirekte, nëpërmjet ekspozimit ndaj një vektori, kafshe, objekti të infektuar, produkti apo mjedisit ose shkëmbimit të lëngut trupor të ndotur me një agjent infektues.

38. “Siguria e pacientit” është mbrojtja e pacientit nga dëmet e mundshme, të lidhura me kujdesin shëndetësor.

39. “Sistem i njoftimit të hershëm e të shpejtë” është sistemi i survejancës, që vepron në kohë reale dhe mbledh informacion për sëmundjet që shkaktojnë epidemi, në mënyrë që të ndërmerren menjëherë dhe në kohë reale masa të shëndetit publik.

40. “Struktura rajonale shëndetësore” është struktura koordinuese dhe/ose e shërbimit në nivel qarku.

41. Struktura vendore shëndetësore është struktura koordinuese dhe/ose e shërbimit në nivel të një bashkie ose të disa bashkive, por jo në nivel qarku.

42. “Survejanca epidemiologjike” është grumbullimi sistematik, regjistrimi, analiza, interpretimi dhe shpërndarja e të dhënave dhe analizës për sëmundjet infektive dhe çështje të tjera shëndetësore të lidhura me to, në mënyrë të vazhdueshme, për të fituar njohuri për sëmundjen, përhapjen e saj dhe për të ndërmarrë veprime për ta eliminuar, zhdukur, kontrolluar dhe parandaluar atë.

43. “Vaksina” është preparat imunobiologjik, që përmban shkaktarin ose shkaktarët e sëmundjes, ose përbërësit e tyre, të cilët, pas marrjes nga organizmi, nxitin prodhimin e antitropave ndaj këtyre shkaktarëve, duke mbrojtur organizmin përkatës.

44. “Vaksinimi dhe imunizimi” është procesi i dhënies së vaksinave apo produkteve imunobiologjike, për të siguruar mbrojtjen e popullatës.

45. “Vatër infeksioni” është territori që përfshin burimin e infeksionit (njeriun apo kafshën) dhe faktorët favorizues të mjedisit jetësor për përhapjen e infeksionit.

46. “Zoonozë” është sëmundje infektive e kafshëve, e cila, në rrethana të veçanta, prek edhe njeriun.

47. “Zhdukje e sëmundjes” është zhdukja e sëmundjes, shkaktarit dhe pasojave të saj, në një rajon botëror të caktuar, si rezultat i përpjekjeve të shëndetit publik.

48. “Zinxhiri i ftohtë” është tërësia e pajisjeve, materialeve dhe procedurave për sigurimin e ruajtjes dhe transportit të vaksinave dhe produkteve të tjera imunobiologjike në kushtet e përcaktuara nga prodhuesi.

Neni 4

Parimet për parandalimin dhe luftimin e infeksioneve dhe sëmundjeve infektive

Parimet kryesore për parandalimin dhe luftimin e infeksioneve dhe sëmundjeve infektive janë si më poshtë:

a) parandalimi i sëmundjeve ngjitëse në territorin e Republikës së Shqipërisë është i detyrueshëm;

b) parandalimi dhe luftimi i infeksioneve dhe sëmundjeve infektive ofrohet pa asnjë lloj diskriminimi;

c) parandalimi dhe luftimi i infeksioneve dhe sëmundjeve infektive ofrohet në të gjithë territorin e Republikës së Shqipërisë;

ç) parandalimi dhe luftimi i sëmundjeve infektive me karakter epidemik, sipas listës përkatëse të përgatitur nga Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike, të miratuar me urdhër nga ministri përgjegjës për shëndetësinë, ofrohet falas për çdo person;

d) mbrojtja nga sëmundjet infektive bëhet sipas një planifikimi, programimi, organizimi, zbatimi të masave për parandalimin, diagnozën, trajtimin, luftimin, zhdukjen e sëmundjeve infektive dhe sigurimin e mjeteve e infrastrukturës së domosdoshme për mbrojtjen shëndetësore ndaj tyre;

dh) çdo person ka të drejtë të përfitojë nga masat për mbrojtjen nga sëmundjet infektive;

e) çdo person i sëmurë nga sëmundjet infektive me karakter epidemik ka të drejtën dhe detyrimin të mjekohet falas në çdo institucion shëndetësor publik apo jopublik;

ë) çdo personi të dyshuar ose të konfirmuar me sëmundje infektive, sipas një liste të përcaktuar nga Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike dhe Shërbimi Kombëtar i Kujdesit ndaj Sëmundjeve Infektive, të miratuar me urdhër nga ministri përgjegjës për shëndetësinë, i ofrohet shërbim shëndetësor i menjëhershëm dhe falas, pavarësisht nivelit të kujdesit shëndetësor;

f) çdo individ, çdo person fizik ose juridik dhe çdo institucion ka për detyrë që të zbatojë masat e përcaktuara dhe të urdhëruara nga organet kompetente, për mbrojtjen nga sëmundjet infektive;

g) çdo përpjekje për kontrollin, eliminimin dhe zhdukjen e sëmundjeve infektive duhet të ndërpresë zinxhirin e infeksionit, duke u fokusuar në kontrollin e agentit infektues, burimin e infeksionit, mënyrën e transmetimit dhe strehuesin përkatës.

Neni 5

Njoftimi dhe raportimi i sëmundjeve infektive

1. Sëmundjet infektive janë objekt i raportimit periodik dhe të detyrueshëm. Ministri përgjegjës për shëndetësinë miraton, me urdhër, listën e sëmundjeve infektive dhe udhëzuesit përkatës për raportimin në mënyrë të detyrueshme nga institucioni publik apo jopublik shëndetësor në organet përkatëse.

Faqe | 3072

2. Çdo institucion publik apo jopublik raporton tek organet përkatëse, të përcaktuara nga ministri përgjegjës për shëndetësinë për:

a) çdo infeksion, i cili, sipas tij, paraqet apo mund të paraqesë dëm të rëndësishëm për shëndetin e njeriut;

b) çdo ngjarje jo të zakonshme apo sindroma, e cila apo të cilat, sipas tij, paraqesin apo mund të paraqesin dëm të rëndësishëm për shëndetin e njeriut;

c) çdo sëmundje apo infeksion të dyshuar apo të konfirmuar në personat e vdekur;

ç) agjentët infektues, të cilët janë gjetur te mostrat humane të ekzaminuara prej tyre.

3. Instituti i Shëndetit Publik është institucioni përgjegjës, i cili përcakton standardet e raportimit, harton udhëzimin kombëtar dhe koordinon veprimet në këtë fushë, në të gjithë vendin.

4. Instituti i Shëndetit Publik, si institucioni përgjegjës për zbatimin e Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit, komunikon dhe raporton në Organizatën Botërore të Shëndetësisë të gjitha ngjarjet jo të zakonshme, sipas përcaktimeve të bëra në rregulloren e sipërcituar.

5. Çdo institucion publik apo jopublik ka detyrimin për të raportuar sëmundjet, infeksionin ose kontaminimin e dyshuar te pacientët si më poshtë:

a) çdo mjek apo punonjës tjetër shëndetësor, që shërben në institucionet e kujdesit shëndetësor, institucione të sistemit arsimor apo institucionet rezidenciale të përkujdesjes, raporton pranë Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike dhe autoriteteve vendore të shëndetit publik atëherë kur ka arsye të mjaftueshme për të dyshuar, nëse pacienti i paraqitur:

i) ka një sëmundje që është objekt raportimi, sipas listës përkatëse të sëmundjeve infektive;

ii) ka një infeksion, i cili, për mjekun apo punonjësin shëndetësor, paraqet apo mund të paraqesë dëm të rëndësishëm të shëndetit të njeriut;

iii) është i kontaminuar në mënyrë të tillë që, për mjekun apo punonjësin shëndetësor, paraqet apo mund të paraqesë dëm të rëndësishëm të shëndetit të njeriut;

b) raportimi dhe njoftimi përfshin informacionin e caktuar sipas standardeve të miratuara nga Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike;

c) raportimi kryhet brenda 24-72 orëve, duke filluar që nga momenti i paraqitjes pranë mjekut, por, nëse mjeku e konsideron rastin urgjent, raportimi dhe njoftimi kryhen edhe me gojë dhe sa më shpejt të jetë e mundur, sipas mjeteve përkatëse dhe praktike të komunikimit;

ç) për të përcaktuar nëse rasti është urgjent ose jo, mjeku i referohet udhëzimit kombëtar të kontrollit të sëmundjeve infektive, përkufizimet përkatëse të sëmundjeve infektive dhe në veçanti:

i) llojin dhe natyrën e sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit të dyshuar;

ii) lehtësinë dhe shpejtësinë e përhapjes së sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit;

iii) mënyrat me të cilat përhapet sëmundja, infeksioni dhe kontaminimi;

iv) mënyrat me të cilat parandalohet apo kontrollohet përhapja e sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit;

v) rrethanat për pacientin (përfshirë seksin, moshën, dhe llojin e punës).

6. Çdo institucion publik apo jopublik ka detyrimin për të raportuar sëmundjet, infeksionin ose kontaminimin e dyshuar te personat e vdekur si më poshtë:

a) çdo mjek apo punonjës tjetër shëndetësor, që shërben në institucionet e kujdesit shëndetësor, institucione të sistemit arsimor, të kujdesit për persona të moshuar dhe përkujdesjes sociale, raporton pranë Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike dhe autoriteteve lokale të shëndetit publik atëherë kur ka arsye të mjaftueshme për të dyshuar nëse pacienti, i cili ka vdekur, ka qenë:

i) i infektuar me një sëmundje që duhet raportuar;

ii) i infektuar me një sëmundje, e cila për mjekun apo punonjës shëndetësor, paraqet, mund të paraqesë apo mund të kishte paraqitur (kur pacienti ishte gjallë) dëmtim të rëndësishëm të shëndetit të njeriut;

iii) i kontaminuar apo është i kontaminuar në mënyrë të tillë që, për mjekun apo punonjës shëndetësor, paraqet, mund të paraqesë ose mund të kishte paraqitur, kur pacienti ishte gjallë, dëmtim të rëndësishëm të shëndetit të njeriut;

b) raportimi dhe njoftimi përfshin informacionin e caktuar, sipas standardeve të miratuara nga Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike;

c) raportimi i vdekjes kryhet brenda 24-72 orëve, duke filluar që nga momenti i formalizimit të dyshimit nga mjeku, por, nëse mjeku e konsideron rastin urgjent, raportimi dhe njoftimi kryhet edhe me gojë dhe sa më shpejt të jetë e mundur, sipas mjeteve përkatëse e praktike të komunikimit;

ç) për të përcaktuar nëse raportimi i rastit që ka vdekur është urgjent ose jo, mjeku i referohet udhëzimit kombëtar të kontrollit të sëmundjeve infektive, përkufizimet përkatëse të sëmundjeve infektive dhe, në veçanti, përcaktimet e bëra në këtë ligj.

7. Çdo institucion publik apo jopublik ka detyrimin për të raportuar agentët shkaktarë në mostrat humane apo të tjera si më poshtë:

a) çdo laborator diagnostik publik apo jopublik raporton dhe njofton Shërbimin Kombëtar të Inteligjencës Epidemike, autoritetet vendore të shëndetit publik dhe Institutin e Shëndetit Publik kur ai identifikon, në mostrat humane apo në mostra të tjera, një agent shkaktar, që përbën rrezik për njeriun dhe shëndetin publik;

b) raportimi dhe njoftimi përfshin informacionin e caktuar sipas standardeve të miratuara nga Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike;

c) raportimi kryhet brenda 1-7 ditëve, duke filluar që nga momenti i identifikimit të agentit shkaktar, sipas procedurës së ndjekur dhe sipas listës përkatëse të agentëve shkaktarë dhe sëmundjeve infektive, por, nëse laborator diagnostik e konsideron rastin urgjent, raportimi dhe njoftimi kryhen edhe me gojë, sa më shpejt të jetë e mundur, sipas mjeteve përkatëse dhe praktike të komunikimit;

ç) për të përcaktuar nëse rasti është urgjent ose jo, laborator diagnostik vlerëson:

i) llojin dhe natyrën e agentit shkaktar;

ii) natyrën e sëmundjes që shkakton agjenti shkaktar;

iii) lehtësinë dhe shpejtësinë e përhapjes së agentit shkaktar;

iv) mënyrat me të cilat përhapet agjenti shkaktar;

v) mënyrat me të cilat parandalohet apo kontrollohet përhapja e agentit shkaktar;

vi) rrethanat për pacientin (përfshirë seksin, moshën dhe llojin e punës) kur ato janë të njohura.

8. Çdo institucion publik apo jopublik ka detyrimin për të raportuar pranë strukturave të Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike, strukturave vendore të shëndetit publik dhe Insti-

tutit të Shëndetit Publik si më poshtë:

a) Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike, Instituti i Shëndetit Publik dhe strukturat vendore të shëndetit publik mund të kërkojnë që mjeku, punonjësi shëndetësor, qendrat shëndetësore apo laboratorët, portet, aeroportet dhe pikat kufitare, që kanë identifikuar agjentin shkaktar, me të cilin lidhet njoftimi, të sigurojnë plotësimin e informacionit të detyrueshëm, kur ky informacion nuk përfshihet gjatë raportimit;

b) informacioni sigurohet me shkrim, brenda 1-3 ditëve, duke filluar nga dita kur bëhet kërkesa. Kur Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike, Instituti i Shëndetit Publik apo strukturat vendore të shëndetit publik e konsiderojnë rastin urgjent, dhe pasi informojnë edhe institucionet shëndetësore për këtë urgjencë, atëherë ky informacion mund të sigurohet sa më shpejt të jetë e mundur dhe njoftimi kryhet edhe me gojë, sipas mjeteve përkatëse dhe praktike të komunikimit;

c) për të përcaktuar nëse rasti është urgjent, Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike, Instituti i Shëndetit Publik dhe strukturat vendore të shëndetit publik kanë parasysh:

i) llojin dhe natyrën e agjentit shkaktar, me të cilin lidhet njoftimi;

ii) llojin dhe natyrën e sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit të dyshuar, të shkaktuar nga agjenti shkaktar;

iii) lehtësinë dhe shpejtësinë e përhapjes së agjentit shkaktar, sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit;

iv) mënyrat me të cilat përhapet agjenti shkaktar, sëmundja, infeksioni dhe kontaminimi;

v) mënyrat me të cilat parandalohet apo kontrollohet përhapja e agjentit shkaktar, sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit;

vi) rrethanat për pacientin, nga ku është marrë mostra ose jo (përfshirë seksin, moshën dhe llojin e punës), kur ato janë të njohura.

9. Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike, strukturat vendore të shëndetit publik, Instituti i Shëndetit Publik, pikat kufitare, portet dhe aeroportet kanë detyrimin që të përcjellin informacionin apo të raportojnë pranë ministrisë përgjegjëse për shëndetësinë apo strukturave të tjera si më poshtë:

a) personi përgjegjës pranë Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike, autoritetit vendor, portit, aeroportit apo pikës kufitare, mund të japë

të dhëna mbi njoftimin, përmbajtjen e tij apo të raportojë pranë:

i) strukturës përkatëse në ministrinë përgjegjëse për shëndetësinë;

ii) Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike, në Institutin e Shëndetit Publik;

iii) personit përgjegjës të strukturës vendore, ku pacienti banon apo qëndron;

iv) personit përgjegjës të strukturës shëndetësore drejtuese të portit ose autoritetit vendor, në njësinë e qeverisjes vendore dhe zonën e të cilit anija, avioni apo mjete të tjera janë vendosur apo kanë qëndruar dhe në të cilin ka qenë pacienti;

b) duhet të jepet me shkrim, brenda 1-3 ditëve, duke filluar nga dita që merret njoftimi;

c) kur Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike, Instituti i Shëndetit Publik apo strukturat vendore e konsiderojnë rastin urgjent dhe pasi informojnë edhe institucionet shëndetësore për këtë urgjencë, atëherë ky informacion mund të sigurohet sa më shpejt të jetë e mundur dhe njoftimi duhet të kryhet edhe me gojë, sipas mjeteve përkatëse dhe praktike pranë ministrisë përgjegjëse për shëndetësinë;

ç) për të përcaktuar nëse rasti është urgjent ose jo, duhet të kihet parasysh:

i) lloji dhe natyra e agjentit shkaktar, me të cilin lidhet njoftimi;

ii) lloji dhe natyra e sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit të dyshuar, të shkaktuar nga agjenti shkaktar;

iii) lehtësia dhe shpejtësia e përhapjes së agjentit shkaktar, sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit;

iv) mënyrat me të cilat përhapet agjenti shkaktar, sëmundja, infeksioni dhe kontaminimi;

v) mënyrat me të cilat parandalohet apo kontrollohet përhapja e agjentit shkaktar, sëmundjes, infeksionit dhe kontaminimit;

vi) rrethanat për pacientin, nga ku është marrë mostra ose jo (përfshirë seksin, moshën, dhe llojin e punës), kur ato janë të njohura.

10. Njoftimi, raportimi, informacioni, dërgimi, listat dhe raportet, të cilat kërkohej të jepen me shkrim, mund të komunikohen në mënyrë elektronike nëse:

a) ka një marrëveshje me shkrim që njoftimi, raportimi, informacioni, lista ose raporti mund të dërgohen dhe merren nëpërmjet komunikimit elektronik;

b) komunikimi realizohet sipas sistemit përkatës,

numrit dhe adresës, të specifikuar në marrëveshjen përkatëse.

KREU II MASAT PËR MBROJTJEN NGA SËMUNDJET INFEKTIVE

Neni 6 Masa të përgjithshme

1. Masa të përgjithshme për mbrojtjen nga sëmundjet infektive janë:

a) sigurimi i ujit të pijshëm higjienik, si dhe mbrojtja sanitare e burimeve, objekteve dhe rrjetit shpërndarës, për furnizimin publik me ujë të pijshëm;

b) mënjanimi i ujërave të ndotura dhe hedhurinave, sipas mënyrës dhe në kushtet në të cilat sigurohet mbrojtja nga ndotja e ujit dhe e tokës, si dhe mbrojtja nga shtimi i insekteve dhe i brejtësve;

c) ruajtja e kushteve tekniko-sanitare dhe higjienike në ndërtesa publike dhe jopublike, në mjetet e komunikacionit publik dhe në mjediset publike;

ç) sigurimi i gjendjes së rregullt sanitare të artikujve ushqimorë dhe të kushteve higjieno-sanitare për prodhimin, qarkullimin dhe ruajtjen e tyre;

d) aplikimi i lëndëve biocide, me karakter parandalues, në qendrat e banuara, hapësirat publike, objektet për furnizim me ujë të pijshëm, në objektet dhe mjetet e transportit publik, objektet për prodhimin dhe qarkullimin e artikujve ushqimorë, restorantet apo lokalet ku konsumohet ushqim dhe pije dhe në objekte të tjera publike;

dh) sigurimi i mjeteve të mbrojtjes personale, që shërbejnë për mbrojtjen e punonjësve të shëndetësisë dhe personave të tjerë të ekspozuar ndaj agentëve infektues nga kontaminimi, infektimi dhe prekja nga sëmundjet infektive;

e) sigurimi i infrastrukturës së përshtatshme për parandalimin e sëmundjeve infektive dhe për izolimin dhe karantinën, në veçanti;

ë) sigurimi i burimeve njerëzore të arsimuara për parandalimin dhe kontrollin e sëmundjeve infektive;

f) informimi, komunikimi, promovimi i shëndetit dhe edukimi i vazhdueshëm shëndetësor i personelit të organizatave shëndetësore dhe joshëndetësore, si dhe i popullatës.

2. Masa të tjera të përgjithshme, të ndryshme nga ato të përcaktuara në pikën 1, të këtij neni, përcaktohen me vendim të Këshillit të Ministrave.

Neni 7 Masa të veçanta

1. Masa të veçanta për parandalimin e sëmundjeve infektive janë:

a) zbulimi në kohë i burimit të infeksionit dhe rrugëve të marrjes e përhapjes së tij;

b) survejanca epidemiologjike dhe njoftimi i hershëm dhe i shpejtë;

c) izolimi dhe karantina;

ç) transportimi i sigurt;

d) diagnoza e saktë dhe në kohë reale mikro-biologjike;

dh) trajtimi dhe shërimi i personave të sëmurë;

e) gjurmimi i kontakteve me persona të infektuar apo të sëmurë, sipas udhëzimeve dhe listës së sëmundjeve, të miratuar me urdhër nga ministri përgjegjës për shëndetësinë, sipas propozimeve të Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike;

ë) aplikimi i detyruar i lëndëve biocide, sipas listës së sëmundjeve, të miratuar me urdhër nga ministri përgjegjës për shëndetësinë;

f) aplikimi i programeve të kontrollit të vektorëve;

g) mbikëqyrja shëndetësore e personave të punësuar në profesione të përcaktuara me urdhër të ministrit përgjegjës për shëndetësinë dhe personave mbartës të mikrobeve;

gj) kontrolli i infeksioneve në institucionet e kujdesit shëndetësor, sipas përcaktimeve të bëra në urdhrin e ministrit përgjegjës për shëndetësinë;

h) imunoprofilaksia, seroprofilaksia dhe kimio-profilaksia;

i) kontrolli i vektorëve, nëpërmjet produkteve biocide.

2. Personat që udhëtojnë në vende ku ekziston një sëmundje infektive si kolera, ethet hemoragjike, përfshirë dhe ebola, SARS, gripi i shpendëve, ethet e verdha, malaria apo sëmundje të tjera të rrezikshme, që mund të evidentohen, janë të detyruar të paraqiten pranë strukturave të rrjetit të inteligjencës epidemike dhe të miratuara nga ministri përgjegjës për shëndetësinë për të marrë udhëzimet, vaksinat apo mjekimet profilaktike të nevojshme.

3. Për të mbrojtur popullatën nga sëmundjet infektive, që kanë impakt të madh në shëndetin e saj, si kolera, murtaja, ethet e verdha, ethet hemorragjikevirale, SARS, gripi pandemik dhe sëmundje të tjera që mund të shfaqen, ministri përgjegjës për shëndetësinë, në përputhje me Rregulloren Ndërkombëtare të Shëndetit, miraton, me urdhër, masa të veçanta për mbrojtje nga këto sëmundje dhe, konkretisht:

a) kufizimin ose ndalimin e udhëtimeve në vendin ku është përhapur epidemia nga këto sëmundje;

b) kufizimin ose ndalimin e qarkullimit në rajonet e infektuara ose të rrezikuara;

c) kufizimin ose ndalimin e qarkullimit të llojeve të ndryshme të mallrave dhe produkteve;

ç) marrjen pjesë, në mënyrë të detyrueshme, të institucioneve shëndetësore dhe institucioneve të tjera, si dhe të qytetarëve në luftimin e sëmundjes ngjitëse, shfrytëzimin e objekteve dhe mjeteve të transportit.

4. Për të mbrojtur popullatën nga sëmundjet infektive që kanë impakt në shëndetin e saj, ministri përgjegjës për shëndetësinë miraton, me urdhër, masa të veçanta për mbrojtjen nga këto sëmundje, sipas udhëzimeve kombëtare, të përgatitura nga Instituti i Shëndetit Publik si më poshtë:

a) mbyllja e shkollave;

b) mbyllja e aktiviteteve jopublike apo publike;

c) anulimi i grumbullimeve masive në vende të mbyllura apo të hapura;

ç) kufizimi apo ndalimi i lëvizjeve me mjetet e transportit publik;

d) kufizimi i lëvizjeve brenda vendit.

5. Masa të tjera të veçanta, të ndryshme nga ato të përcaktuara në pikën 1, të këtij neni, përcaktohen me vendim të Këshillit të Ministrave, me propozimin e ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

Neni 8

Zbulimi në kohë i burimeve të infeksionit dhe rrugëve të përhapjes së tij

Zbulimi në kohë i burimit të infeksionit dhe rrugëve të përhapjes së tij kërkon që institucionet shëndetësore, vazhdimisht, të kryejnë:

a) vrojtimin dhe survejancën epidemiologjike të aplikuar të terrenit;

b) hetimin epidemiologjik për sëmundjet infektive, sipas udhëzimeve të Shërbimit Kombëtar

të Inteligjencës Epidemike dhe listës së miratuar me urdhër nga ministri përgjegjës për shëndetësinë;

c) diagnostikimin e menjëhershëm dhe konfirmimin e infeksionit apo sëmundjeve infektive, sipas udhëzimeve të Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike dhe listës së miratuar, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë;

ç) kontrollin shëndetësor të personave që janë trajtuar për sëmundje apo infeksione të përcaktuara në listën e sëmundjeve, të miratuar me urdhër nga ministri përgjegjës për shëndetësinë;

d) ekzaminimin e pranisë së gjurmuesve të hepatitit viral B, C, virusit HIV dhe sifilizit, TB, si dhe agentëve të tjerë infektivë në dhuruesit e gjakut, punonjësit shëndetësorë dhe grupe të tjera të popullatës, të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë;

dh) kryerjen e testimit vullnetar, për ekzaminimet e mësipërme, në grupe të popullatës;

e) hulumtimin dhe ekzaminimin epidemiologjik, hulumtimin mikrobiologjik dhe kontrollin shëndetësor të personave që vuajnë, ose dyshohen se vuajnë nga sëmundjet infektive, shkaktari i të cilave nuk është i njohur.

ë) sigurimin e mjeteve dhe sistemit të komunikimit dhe transmetimit të informacionit, sipas udhëzimeve të Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike dhe listës së miratuar, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë;

Neni 9

Diagnoza dhe trajtimi

1. Diagnoza dhe trajtimi i të sëmurëve me sëmundje infektive kryhet në bazë të protokolleve përkatëse, të hartuara nga Shërbimi Kombëtar i Sëmundjeve Infektive dhe Instituti i Shëndetit Publik dhe të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

2. Koordinimi dhe menaxhimi i diagnozës dhe trajtimit të sëmundjeve infektive kryhet në bazë të një protokollit të caktuar, të hartuar nga Shërbimi Kombëtar i Sëmundjeve Infektive dhe Instituti i Shëndetit Publik dhe të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

3. Identifikimin e shkaktarëve të sëmundjeve infektive, me qëllim përcaktimin e diagnozës, e kryejnë institucionet shëndetësore publike e jopublike të licencuara, sipas legjislacionit në fuqi për licencimin.

4. Instituti i Shëndetit Publik, në bashkëpunim me strukturat universitare dhe shoqatat e profesionistëve, përcaktojnë protokollet dhe standardet e diagnozës mikrobiologjike në vend.

5. Laboratorët e mikrobiologjisë, pranë Institutit të Shëndetit Publik dhe strukturave vendore të shëndetit publik, janë pjesë e survejancës së integruar epidemiologjike të sëmundjeve infektive dhe Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike.

6. Organizimi dhe funksionimi i laboratorëve të mikrobiologjisë të shëndetit publik kryhet sipas protokolleve të përcaktuara nga Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike, të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

7. Laboratorët kombëtarë të referencës miratohen me urdhër të ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

Neni 10

Bashkëpunimi me strukturat përgjegjëse për mjekësinë veterinare

1. Masat për parandalimin dhe luftimin e sëmundjeve infektive, që kalojnë nga kafshët te njerëzit, zbatohen në bashkëpunim me strukturat përgjegjëse për mjekësinë veterinare.

2. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe ministria përgjegjëse për mjekësinë veterinare hartojnë plane të përbashkëta të masave, për kontrollin e sëmundjeve infektive që kalojnë nga kafshët te njerëzit.

3. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe ministria përgjegjëse për mjekësinë veterinare përcaktojnë sëmundjet, strukturat dhe mënyrën e operimit të mbikëqyrjes së integruar, të përbashkët, për sëmundjet infektive që kalojnë nga kafshët te njeriu.

KREU III

STRUKTURAT PËRGJEGJËSE PËR KONTROLLIN E SËMUNDJEVE INFEKTIVE

Neni 11

Instituti i Shëndetit Publik

Instituti i Shëndetit Publik është struktura kombëtare përgjegjëse për:

1. Hulumtimin, studimin dhe analizimin e situatës epidemiologjike të vendit.

2. Përcaktimin e strategjive dhe ndërhyrjeve për parandalimin e sëmundjeve infektive, në bashkëpunim me strukturat vendore të shëndetit publik.

3. Koordinimin, udhëzimin dhe monitorimin e zbatimit të masave të luftës kundër sëmundjeve infektive, në përputhje me Rregulloren Ndërkombëtare të Shëndetit.

4. Bashkëpunimin, në përputhje me Rregulloren Ndërkombëtare të Shëndetit, me strukturat përkatëse për parandalimin dhe luftimin e sëmundjeve infektive në ministrinë përgjegjëse për mbrojtjen, ministrinë përgjegjëse për drejtësinë, ministrinë përgjegjëse për rendin publik, ministrinë përgjegjëse për transportin dhe Drejtorinë e Përgjithshme të Doganave.

5. Përcaktimin e rregullave në lidhje me transportin, izolimin, mjekimin dhe masat antiepidemike.

Neni 12

Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike

1. Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike është një shërbim shëndetësor i specializuar, i cili realizohet dhe monitorohet nën përgjegjësinë e Institutit të Shëndetit Publik, që evidenton, në kohë reale, çdo ngjarje jo të zakonshme, ndërhyr për parandalimin, kontrollin apo eliminimin e tyre dhe koordinon e kontrollon zbatimin e ligjshmërisë së fushës në:

a) institucionet e shërbimit shëndetësor, në të gjitha nivelet publike ose jopublike;

b) strukturat e shërbimit shëndetësor në varësi të ministrive të tjera;

c) strukturat e qeverisjes qendrore dhe vendore;

ç) sektorët publikë ose jopublikë dhe veprimtaritë e personave fizikë e juridikë të të gjitha llojeve, ku rrezikohet përhapja e sëmundjeve infektive;

d) popullatën apo mjedisin, ku rrezikohet përhapja e sëmundjeve infektive.

2. Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike e kryen veprimtarinë e tij përmes rrjetit të inteligjencës epidemike, i cili përbëhet nga punonjës të kualifikuar në strukturat lokale të shëndetit publik.

3. Personeli, i cili bën pjesë në rrjetin kombëtar të inteligjencës epidemike, duhet të jetë i specializuar në kontrollin e sëmundjeve infektive, në epidemiologjinë e aplikuar të terrenit e në mikrobiologji dhe përzgjidhet në bazë të formimit,

aftësive dhe kriterëve të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

4. Mënyra e funksionimit të këtij shërbimi përcaktohet me urdhër nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

Neni 13

Shërbimi Kombëtar i Sëmundjeve Infektive

1. Shërbimi Kombëtar i Sëmundjeve Infektive përbëhet nga specialitetet e trajtimit të sëmundjeve infektive, për të rritur e fëmijë, dhe nga specialitetet e mikrobiologjisë, në qendrat spitalore universitare.

2. Në një qendër spitalore universitare, specialiteti i sëmundjeve infektive dhe specialiteti i laboratorëve të mikrobiologjisë funksionojnë si një shërbim më vetë.

3. Specialiteti i sëmundjeve infektive në qendrat spitalore ngrihet dhe funksionon në bazë të profilit dhe barrës së sëmundshmërisë infektive, standardeve të kontrollit të infeksioneve spitalore dhe planeve kombëtare të përgatitjes dhe gatishmërisë ndaj emergjencave shëndetësore.

4. Shërbimi Kombëtar i Sëmundjeve Infektive siguron udhëheqjen klinike për shërbimet e trajtimit të sëmundjeve infektive, për të rritur e fëmijë, në spitalet rajonale.

5. Spitalet rajonale sigurojnë burimet njerëzore të nevojshme, numrin e shtretërve, infrastrukturën e duhur, pajisjet mjekësore, barnat dhe mbështetjen logjistike, sipas profilit dhe barrës së sëmundshmërisë infektive, standardeve të kontrollit të infeksioneve spitalore dhe planeve vendore të përgatitjes dhe gatishmërisë ndaj emergjencave shëndetësore.

Neni 14

Detyrimet e strukturave shëndetësore

1. Të gjitha strukturat e shërbimit shëndetësor, në varësi të ministrisë përgjegjëse për shëndetësinë dhe ministrive të tjera të linjës, kanë për detyrë:

a) të evidentojnë gjendjen e sëmundjeve infektive brenda territorit e fushës që mbulojnë dhe të zbatojnë masat që përcaktohen në këtë ligj;

b) të përgatisin plan-veprimin për medikamente dhe bazën materiale të nevojshme, si dhe të zbatojnë skemat për imunizimin e popullatës, mjekimin dhe mbikëqyrjen e sëmundjeve infektive;

c) të informojnë rregullisht për rastet e sëmundjeve infektive dhe mbulesën vaksinale në territorin që ato mbulojnë;

Faqe | 3078

ç) të bashkëpunojnë me organizmat mediatikë dhe organizata të ndryshme jofitimprurëse për promovimin e përmirësimit të kushteve higjieno-shëndetësore të mjedisit familjar e atij komunitar dhe për ngritjen e nivelit të njohurive shëndetësore të popullatës.

2. Dokumentacioni për kryerjen e veprimtarisë së institucioneve shëndetësore për kontrollin e sëmundjeve infektive miratohet, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

Neni 15

Bashkëpunimi me njësitë e vetëqeverisjes vendore

Strukturat përgjegjëse të shëndetësisë, në nivel vendor dhe rajonal, detyrohen të informojnë, rregullisht, për situatën e sëmundjeve infektive dhe masave parandaluese, njësitë e vetëqeverisjes vendore në territorin ku ato veprojnë. Njësitë e vetëqeverisjes vendore mbështesin veprimtarinë e punonjësve të shëndetësisë për zbatimin e masave për parandalimin dhe luftimin e sëmundjeve infektive, të parashikuara në këtë ligj.

Neni 16

Survejanca epidemiologjike, rrjeti i burimeve të informacionit dhe laboratorëve të shëndetit publik

1. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë, në bashkëpunim me Institutin e Shëndetit Publik, përcakton kriteret për vendosjen e survejancës epidemiologjike për sëmundje të caktuara infektive, kategoritë e sëmundjeve infektive, institucionet që sigurojnë burimin e informacionit për survejancën epidemiologjike dhe marrin pjesë në rrjetin e survejancësepidemiologjike të sëmundjeve infektive apo ngjarjeve të jashtëzakonshme.

2. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë siguron funksionimin e laboratorëve të shëndetit publik që marrin pjesë në survejancën epidemiologjike, identifikimin e menjëhershëm të burimit të infeksionit, hetimin epidemiologjik dhe japin kontributin e tyre për ruajtjen e shëndetit publik në çdo territor ku ato funksionojnë. Vendosja e rrjetit të laboratorëve të shëndetit publik, mënyra e funksionimit dhe roli i tyre në survejancën epidemiologjike përcaktohet me urdhër të veçantë të ministrit përgjegjës për shëndetësinë, pas propozimeve të Institutit të Shëndetit Publik.

3. Instituti i Shëndetit Publik koordinon rrjetin eurvejancës epidemiologjike të sëmundjeve infektive, çështjeve të veçanta shëndetësore apo ngjarjeve të veçanta dhe të papritura, me impakt në shëndetin publik.

4. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë, në bashkëpunim me Institutin e Shëndetit Publik, siguron që të gjitha institucionet apo laboratorët që marrin pjesë në rrjetin eurvejancës epidemiologjike kanë kapacitetet e nevojshme teknike dhe njerëzore, në lidhje me vendosjen e sistemit të njoftimit të hershëm dhe përgjigjes së shpejtë.

5. Sëmundjet infektive dhe çështjet shëndetësore, të cilat janë përzgjedhur për t'u mbuluar ngaurvejanca epidemiologjike, duhet të reflektojnë nevojat e vendit dhe të rajonit ku bëjnë pjesë, nismat ndërkombëtare për eliminimin e sëmundjeve, si dhe vlerën që ato kanë, në kuadrin e ruajtjes të shëndetit publik në rajonin e Europës Juglindore dhe më gjerë, në rajonin europian.

6. Lista e sëmundjeve infektive dhe çështjeve të veçanta shëndetësore, të përzgjedhura nëurvejancën epidemiologjike, mund të ndryshojë, në varësi të prioriteteve, ndryshimeve të prevalencës së sëmundjes dhe përgjigjes ndaj emergjencës së sëmundjeve të reja infektive, të cilat kërcënojnë shëndetin publik.

7. Rrjeti iurvejancës epidemiologjike dhe laboratorike të sëmundjeve infektive dhe çështjeve të veçanta shëndetësore është një system, i cili përbëhet nga këto elemente kryesore:

a) sistemi i njoftimit të hershëm dhe përgjigjes së shpejtë për të raportuar kërcënimet specifike për popullatën, pranë Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike, i cili përcakton masat dhe ndërhyrjet që duhet të ndërmerren menjëherë dhe në afat të gjatë për të mbrojtur shëndetin publik;

b) shkëmbimi i informacionit ndërmjet strukturave të burimit të informacionit, që kanë lidhje me shëndetin publik, me Shërbimin Kombëtar të Inteligjencës Epidemike;

c) sistemi i rrjeteve specifike për sëmundje të veçanta, të përzgjedhura përurvejancën epidemiologjike brenda dhe jashtë vendit. Për çdo sëmundje infektive apo çështje të veçantë shëndetësore, të përzgjedhur për mbikëqyrje epidemiologjike, duhet të krijohen kushtet dhe logjistika për ta realizuar atë;

ç) sistemi i shkëmbimit elektronik të informacionit e përdorimi i teknologjive të informacionit e aplikimeve, të cilat duhet të përditësohen e përdoren sipas zhvillimeve përkatëse, për t'i përmirësuar ato.

8.urvejanca epidemiologjike duhet të zbatohet me kosto efektive, duke marrë parasysh natyrën e sëmundjes dhe rrjetin ekzistues tëurvejancës epidemiologjike.

9. Për sëmundjet, të cilat nuk mbulohen nga rrjeti iurvejancës epidemiologjike, mund të ndërtohen rrjete të tjera të veçanta, sipas propozimit të Institutit të Shëndetit Publik për rëndësinë e tyre. Kur numri i rasteve të sëmundjes është i ulët dhe nuk lejon mundësinë e vendosjes së njëurvejance të dedikuar për këtë lloj sëmundjeje, atëherë duhet të vendoset shkëmbimi i informacionit, bazuar në raportet e rasteve.

10. Përkufizimi i rasteve, natyra dhe lloji i të dhënave për mbledhjen dhe transmetimin e tyre, si dhe metodat e përshtatshme epidemiologjike e mikrobiologjike tëurvejancës duhet të përcaktohen për çdo mbikëqyrje specifike, e cila integrohet në rrjetin kombëtar tëurvejancës epidemiologjike nga Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike dhe Instituti i Shëndetit Publik. Përkufizimi i rasteve dhe metodat eurvejancës duhet të përcaktohen edhe për ato sëmundje, për të cilat informacioni shkëmbehet vetëm nëpërmjet raporteve të rasteve.

11. Për sëmundje të veçanta, si zoonozat, mund të ndërtohen sisteme të integruara dhe të përbashkëta tëurvejancës epidemiologjike humane dhe veterinarë, të cilat miratohen me urdhër të përbashkët të ministrit përgjegjës për shëndetësinë dhe ministrit përgjegjës për bujqësinë, zhvillimin rural dhe administrimin e ujërave. Për këtë qëllim duhet të hartohen përkufizimet e rastit dhe metodat eurvejancës për aq sa është e mundur.

12. Shërbimi i Inteligjencës Kombëtare Epidemike dhe Instituti i Shëndetit Publik duhet të përcaktojnë sëmundjet dhe çështjet e tjera shëndetësore specifike, për të cilat, gradualisht, duhet të vendoset mbikëqyrja epidemiologjike.

13. Sëmundjet infektive, të cilat duhet të mbulohen nga rrjeti iurvejancës epidemiologjike, përzgjidhen sipas kriterëve bazë të mëposhtme:

a) të jenë sëmundje që shkaktojnë apo kanë mundësi të shkaktojnë sëmundshmëri dhe/ose

vdekshmëri të lartë në vend dhe rreth tij dhe për të cilat duhet të ketë një koordinim kombëtar, ndërkufitar e global;

b) të jenë sëmundje, për të cilat shkëmbimi i informacionit siguron njoftim të hershëm të kërcënimeve për shëndetin publik;

c) të jenë sëmundje të rralla dhe serioze, që nuk dallohen menjëherë, në nivel kombëtar, por për të cilat grumbullimi i informacionit lejon zhvillimin e hipotezave dhe zbulimin e shpërthimeve epidemike;

ç) të jenë sëmundje për të cilat ekzistojnë masa parandalimi efektive, që sjellin përfitime në mbrojtjen e shëndetit;

d) të jenë sëmundje, ngjarja e të cilave, kur krahasohet me ngjarjen në vende të tjera, mund të kontribuojë në vlerësimin e programeve kombëtare dhe ndërkombëtare.

Neni 17

Mbikëqyrja shëndetësore ndaj personave që mund të transmetojnë sëmundje infektive

Nën mbikëqyrje shëndetësore, për parandalimin e sëmundjeve infektive, vihen personat që:

a) punojnë në prodhimin dhe tregtimin e artikujve ushqimorë apo që punojnë në furnizimin e popullatës me ujë të pijshëm, të cilët, në punët dhe detyrat e tyre të punës, vijnë në kontakt të drejtpërdrejtë me artikujt ushqimorë, përfshirë ujin e pijshëm;

b) shërbejnë në institucionet shkollore dhe parashkollore, çerdhe dhe kopshte;

c) shërbejnë në institucionet shëndetësore, që merren me kontrollin, trajtimin, mjekimin dhe kujdesin ndaj të sëmurëve, në prodhimin dhe dhënien e medikamenteve;

ç) shërbejnë në institucione të përkujdesjes sociale;

d) punojnë në shërbime të tilla si banjë publike, qendra estetike dhe shërbime të ngjashme;

dh) hyjnë në territorin e Republikës së Shqipërisë dhe vijnë nga vende endemike, me sëmundje infektive, të cilat trajtohen sipas konventave ndërkombëtare shëndetësore dhe Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit.

Neni 18

Imunizimi

1. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë organizon Programin Kombëtar të Imunizimit në vend.

2. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë koordinon, nëpërmjet Programit Kombëtar të Imunizimit, pranë Institutit të Shëndetit Publik, zbatimin e imunizimit nga institucionet e kujdesit shëndetësor, publike dhe jopublike.

3. Pranë ministrisë përgjegjëse për shëndetësinë ngrihet Komiteti i Ekspertëve për Imunizimin, si organ këshillimor, i cili shqyrton çështjet teknike të lidhura me vaksinimin e popullatës e grupeve të caktuara të saj dhe jep rekomandimet përkatëse.

4. Pranë ministrisë përgjegjëse për shëndetësinë ngrihet Komiteti Kombëtar i Imunizimit, si organ këshillimor, që përcakton politikat e vaksinimit në shkallë vendi.

5. Ministri përgjegjës për shëndetësinë miraton, me urdhër, kalendarin e vaksinimit, për të gjitha grup-moshat, kundër sëmundjeve të parandalueshme nga vaksinat, sipas propozimeve të komiteteve të përcaktuara në pikat 3 dhe 4 të këtij neni.

6. Ministri përgjegjës për shëndetësinë miraton, me urdhër, listën e sëmundjeve që parandalohen nga vaksinat, të cilat përfshihen në kalendarin e detyrueshëm të vaksinimit, sipas propozimeve të komiteteve të mësipërme.

7. Vaksinimi për të fituar imunitetin aktiv dhe për të ulur receptivitetin e popullatës:

a) është i detyrueshëm për:

i) fëmijët nga 0-18 vjeç, sipas kalendarit përkatës të vaksinimit dhe udhëzimeve të miratuara nga ministri përgjegjës për shëndetësinë, pas propozimeve të komiteteve të mësipërme;

ii) personat që rrezikohen dhe përbëjnë rrezik për të tjerët, për të penguar përhapjen e sëmundjeve infektive, sipas udhëzimeve të miratuara nga ministri përgjegjës për shëndetësinë dhe në zbatim të Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit;

iii) personelin shëndetësor dhe personelin që kujdeset për fëmijë, persona të moshuar, persona me aftësi të kufizuara;

iv) studentët e shkencave mjekësore, të regjistruarit në specializime afatgjata në specialitete mjekësore, si edhe në specializime e praktika afatshkurtra në disiplinat mjekësore;

b) kryhet, për sëmundje të caktuara, te personat që udhëtojnë në vende me indikacione epidemiologjike, në varësi të situatës epidemiologjike në ato vende, apo persona të tjerë, për të cilët ka indikacion epidemiologjik apo në varësi të gjendjes shëndetësore përkatëse;

c) kryhet, sipas udhëzimeve të Programit Kombëtar të Vaksinit, pranë Institutit të Shëndetit Publik, dhe rekomandimeve të komiteteve të përcaktuara në pikat 3 dhe 4, të këtij neni, për grupe të ndryshme profesionale apo populate për sëmundje të ndryshme.

8. Shpenzimet për vaksinat e kalendarit të vaksinit, për moshën 0-18 vjeç dhe gjatë shpërthimeve epidemike, mbulohen nga shteti, në të gjitha institucionet publike dhe jopublike të kujdesit shëndetësor.

9. Shpenzimet për vaksinat, për vaksinimin e detyrueshëm për grupet e tjera, mbulohen nga punëdhënësit dhe individët, sipas udhëzimeve të ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

10. Vaksinimi realizohet pranë institucioneve shëndetësore ose në mjedise të përcaktuara nga ministria përgjegjëse për shëndetësinë. Institucionet e mësipërme publike apo jopublike janë të detyruara të sigurojnë evidentimin e saktë të personave që i nënshtrohen vaksinimit, planin e vaksinimit dhe sasitë e nevojshme të vaksinave, sipas udhëzimeve të Programit Kombëtar të Vaksinit, pranë Institutit të Shëndetit Publik.

11. Çdo institucion që ofron vaksinim duhet të sigurojë kushtet përkatëse të zinxhirit të ftohtë, sipas udhëzimeve të Programit Kombëtar të Vaksinit, pranë Institutit të Shëndetit Publik dhe Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike.

12. Institucionet shëndetësore që ofrojnë vaksinimin janë të detyruara të pajisin me librezën e vaksinimit të gjithë personat që i nënshtrohen vaksinimit. Libreza e vaksinimit, e përcaktuar nga Programi Kombëtar i Vaksinit, pranë Institutit të Shëndetit Publik, kërkohet dhe plotësohet sa herë që aplikohen vaksinat.

13. Personeli i përcaktuar për të kryer dhe menaxhuar vaksinimin në institucionet shëndetësore duhet të përmbushë kriteret dhe kërkesat e përcaktuara nga Instituti i Shëndetit Publik, të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

14. Institucionet shëndetësore që ofrojnë vaksinimin dhe personeli i përcaktuar për të kryer e

menaxhuar vaksinimin duhet të përmbushin standardet e përcaktuara nga Instituti i Shëndetit Publik, të miratuara nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

15. Për çdo fëmijë që hyn për herë të parë në çerdhe, kopsht, shkollë apo institucione të arsimit të lartë, është e detyrueshme pajisja e tij, nga institucionet shëndetësore, me një dokument që vërteton vaksinimin e kryer sipas kalendarit përkatës. Pajisja me këtë dokument dhe ruajtja e tij nga drejtoritë përkatëse të institucioneve të mësipërme është e detyrueshme.

Neni 19

Seroprofilaksia

1. Seroprofilaksia është parandalimi i sëmundjeve ngjitëse përmes dhënies së antitropave të gatshëm nga preparatet imunobiologjike.

2. Seroprofilaksisë i nënshtrohen të gjithë personat, për të cilët ka indikacion, sipas udhëzimeve kombëtare të parandalimit të sëmundjeve, të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë. Indikacionet përfshijnë personat e kafshuar nga kafshët e tërbuara apo të dyshuara për tërbim, personat që kanë plagë tetanogjene, personat e kafshuar nga gjarpërinjtë dhe raste të tjera, sipas udhëzimeve kombëtare të parandalimit të sëmundjeve, të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

3. Ministri përgjegjës për shëndetësinë përçakton dhe përditëson mënyrën e organizimit dhe financimit të seroprofilaksisë.

Neni 20

Kimioprofilaksia

1. Kimioprofilaksia dhe antibiotikoprofilaksia është parandalimi i sëmundjeve infektive përmes barnave.

2. Kimioprofilaksia është e detyrueshme për të gjithë personat që kanë qenë në kontakt dhe janë në rrezik për t'u prekur nga sëmundje ngjitëse, sipas listës së miratuar, me urdhër, të ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

3. Ministri përgjegjës për shëndetësinë përçakton mënyrën e organizimit dhe financimit të kimioprofilaksisë, sipas udhëzimeve të Institutit të Shëndetit Publik dhe Shërbimit Kombëtar të Inteligjencës Epidemike.

Neni 21 Epidemitë

1. Deklarimi zyrtar i gjendjes së epidemisë bëhet nga ministri përgjegjës për shëndetësinë, me propozimin e Institutit të Shëndetit Publik.

2. Epidemitë përbëjnë emergjencë shëndetësore.

3. Në rastet kur dyshohet apo shfaqen sëmundje infektive, organet kompetente, që janë të ngarkuara për zbatimin e masave parandaluese dhe trajtimin e të sëmurëve, kanë të drejtë të hyjnë, në çdo kohë, në institucionet shëndetësore publike e jopublike, objekte të banimit, ndërmarrje, reparte ushtarake, institucione të ekzekutimit të vendimeve penale, për të bërë hetimin epidemiologjik dhe marrjen e mostrave klinike, izolimin, hospitalizimin, mbikëqyrjen shëndetësore të kontakteve, vaksinimin, depistimin, dezinfektimin, dezinfektimin dhe deratizimin e trajtimin profilaktik. Protokollat përkatëse për ndërhyrjet e sipërcituara përgatiten nga Instituti i Shëndetit Publik dhe miratohen, me urdhër, nga ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

4. Karantina dhe izolimi i personave kryhen sipas udhëzimeve të Institutit të Shëndetit Publik, të miratuara, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë.

5. Në rast të një epidemie, fatkeqësie natyrore, aksidenteve të rënda, që mund të favorizojnë shpërthime epidemike, ministria përgjegjëse për shëndetësinë ndërmerr masa për parandalimin dhe luftimin e infeksioneve e sëmundjeve infektive, duke shfrytëzuar ekspertizën e Institutit të Shëndetit Publik, në bashkëpunim me Drejtorinë e Përgjithshme të Emergjencave Civile, organet e qeverisjes vendore, strukturat përgjegjëse për mjekësinë veterinarë dhe duke mobilizuar punonjës të tjerë shëndetësorë, furnizime e pajisje, veshje të posaçme, aparatura të veçanta, barna, mjete transporti, përdorimin e përkohshëm të mjediseve të ndryshme për dhënien e ndihmës mjekësore, karantinën, izolimin etj.

6. Deklarimi zyrtar i përfundimit të gjendjes së epidemisë bëhet nga ministri përgjegjës për shëndetësinë, me propozimin e Institutit të Shëndetit Publik.

KREU IV RREZIQET SERIOZE KOMBËTARE DHE NDËRKUFTARE NDAJ SHËNDETTT

Neni 22 Kërcënimet serioze kombëtare dhe ndërkufitare për shëndetin

1. Parandalimi dhe kontrolli i përhapjes së sëmundjeve të rënda të njerëzve përtej kufijve të vendit, në rajon, Bashkimin Europian e më tej, dhe lufta ndaj kërcënimeve të tjera serioze ndërkufitare për shëndetin realizohet përmes rregullave për survejancën epidemiologjike, monitorimin, njoftimin e hershëm e të shpejtë, planifikimin e përgatitjeve dhe përgjigjes, në lidhje me këto aktivitete, bashkëpunimin dhe koordinimin ndërmjet vendeve ndërkufitare dhe të Bashkimit Europian.

2. Masat e shëndetit publik aplikohen sipas kategorive të mëposhtme të kërcënimeve serioze kombëtare dhe ndërkufitare për shëndetin:

a) kërcënimet me origjinë biologjike, të cilat janë:

i) sëmundjet infektive dhe të transmetueshme;

ii) rezistenca antimikrobike dhe infeksionet e lidhura me kujdesin shëndetësor, që lidhen me sëmundjet e transmetueshme apo të quajtura çështje të veçanta të lidhura me shëndetin;

iii) biotoksinat ose agjentë të tjerë të dëmshëm biologjikë, që nuk lidhen me sëmundjet e transmetueshme;

b) kërcënimet me origjinë kimike;

c) kërcënimet me origjinë mjedisore;

ç) kërcënimet me origjinë të panjohur;

d) ngjarje, të cilat mund të përbëjnë emergjencë të shëndetit publik me rëndësi ndërkombëtare, sipas Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit, dhe që mund të futen në një nga kategoritë e kërcënimeve të parashikuara nga shkronja “a” deri te shkronja “d”, e pikës 2, të këtij neni.

Neni 23 Njoftimi i hershëm i ngjarjeve dhe alarmeve

1. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë, në bashkëpunim me Institutin e Shëndetit Publik, siguron mekanizmin e grumbullimit të të dhënave nga sisteme të ndryshme të alarmit, informacionit e mekanizmave të vlerësimit e komunikimit, nëpërmjet një sistemi konfidencial digjital të njoftimit të hershëm e menaxhimit të ngjarjeve që

ndikojnë në shëndetin publik, i cili lejon dërgimin, marrjen, vlerësimin dhe grumbullimin e alarmeve për ngjarje, që mund të kenë apo kanë impakt në shëndetin publik dhe më tej, bën të mundur shpërndarjen e këtij informacioni në një kohë sa më të shpejtë për të gjithë ata që kanë akses në të apo në struktura të ndryshme të qeverisjes dhe ndihmon në koordinimin e përgjigjes kombëtare.

2. Instituti i Shëndetit Publik, si institucioni përgjegjës për koordinimin e përgjigjes ndaj kërcënimeve serioze ndërkufitare për shëndetin, ndërton protokolle dhe struktura të gatshme për njoftimin e hershëm dhe të shpejtë, mbikëqyrjen, monitorimin, luftën ndaj këtyre kërcënimeve dhe marrjen e të gjitha masave të shëndetit publik në një kohë sa më të shpejtë, duke bashkëpunuar me struktura qeveritare dhe joqeveritare, kombëtare dhe ndërkombëtare, për të siguruar një nivel të lartë të mbrojtjes së shëndetit të njerëzve.

Neni 24

Planifikimi i përgatitjes dhe përgjigjes

1. Planifikimi i përgatitjes dhe përgjigjes është në funksion të monitorimit, njoftimit të hershëm e të shpejtë dhe luftës efektive ndaj kërcënimeve ndërkufitare dhe kombëtare për shëndetin. Ky planifikim përfshin, përveç shëndetit publik, edhe sektorë të tjerë si mjedisi, veterinaria, energjia, transporti dhe mbrojtja civile.

2. Instituti i Shëndetit Publik, si autoriteti përgjegjës për koordinimin dhe raportimin pranë Organizatës Botërore të Shëndetësisë (OBSh), në kuadrin e Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit, përditëson planin e koordinimit kombëtar të përgatitjes e përgjigjes, si dhe protokollin e komunikimit kombëtar e ndërkombëtar.

3. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik ndërtojnë dhe përforcojnë kapacitetet e nevojshme të përcaktimit të rreziqeve me impakt në shëndetin publik kombëtar dhe ndërkufitar, duke zbatuar monitorimin, bazuar në rrezikun, dhe duke grumbulluar informacionin e caktuar në sistemin konfidencial digjital të njoftimit të hershëm dhe menaxhimit të ngjarjeve që ndikojnë në shëndetin publik dhe, më pas, shkëmbimin e këtij informacioni, sipas protokolleve të caktuara dhe të miratuara nga ministria përgjegjëse për shëndetësinë.

4. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik përmirësojnë metodat dhe proceset e sigurimit të informacionit mbi mbulesën me vaksina dhe programin e vaksinimit në nivel kombëtar e në çdo komunitet, si dhe në nivel ndërkufitar e rajonal.

5. Instituti i Shëndetit Publik dhe strukturat rajonale të shëndetit publik ndërtojnë dhe përforcojnë kapacitetet e nevojshme të përcaktimit të rreziqeve me impakt në shëndetin publik kombëtar e ndërkufitar, duke zbatuar monitorimin, bazuar në rrezikun, dhe duke grumbulluar informacionin e caktuar në sistemin konfidencial digjital të njoftimit të hershëm e menaxhimit të ngjarjeve që ndikojnë në shëndetin publik dhe, më pas, shkëmbimin e këtij informacioni sipas protokolleve të caktuara e të miratuara nga ministria përgjegjëse për shëndetësinë. Njoftimi i çdo alarmi duhet të kryhet vetëm atëherë kur shkalla dhe rëndësia e rrezikut janë ose mund të bëhen aq të rëndësishme sa ato mund të prekin më shumë se një vend ndërkufitar apo të Bashkimit Europian dhe mund të kërkojnë një përgjigje të koordinuar kombëtare, ndërrajonale, të Bashkimit Europian apo ndërkombëtare.

6. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik, siguron ekspertizën shkencore, sipas nevojës edhe nga agjenci të tjera të specializuara, sipas rastit, në formën e grupeve dhe komiteteve teknike përkatëse, në varësi të kërcënimit.

7. Veprimtaria e grupeve të ekspertëve bazohet në parimet e ekselencës, pavarësisë, paanësisë dhe transparencës.

8. Çdo ekspert duhet që, përpara çdo vlerësimi, të plotësojë një deklaratë të konfliktit të interesit dhe përkushtimit, duke përfshirë këtu çdo aktivitet, pozicion, rrethanë ose fakte që përfshijnë interesa të lidhur, në mënyrë direkte apo indirekte, me atë që ai do të kryejë, në mënyrë që të identifikohen interesat që mund të konsiderohen të dëmshme për pavarësinë e këtyre ekspertëve.

9. Detyrimi për përcjelljen e informacionit nuk duhet të bjerë ndesh me ligjet përkatëse të ruajtjes së informacionit të klasifikuar dhe me interesat e sigurisë së vendit.

10. Çdo masë e marrë, në nivel kombëtar, për të menaxhuar krizat e shëndetit publik, duhet të jetë e qëndrueshme dhe e lidhur edhe me vendet përreth apo ato të Bashkimit Europian dhe e bazuar në

vlerësimet e përbashkëta të rrezikut, për të mos shkaktuar dëmtime të vendeve të tjera. Masat e marra në nivel kombëtar janë proporcionale, kufizojnë rreziqet e shëndetit publik të lidhura me kërcënimet ndërkufitare për shëndetin dhe nuk bien në kundërshtim apo dëmtojnë të drejtat ndërkombëtare, sidomos ato të lidhura me udhëtimet dhe tregtinë.

11. Minsitria përgjegjëse për shëndetësinë kryen koordinimin ndërkufitar të përgjigjes, mbështetur në strategji komunikimi bazuar në vlerësimin e pavarur të rreziqeve të shëndetit publik e qartësisë dhe koherencës së mesazheve për publikun dhe profesionistët e kujdesit shëndetësor.

12. Çdo ngjarje, e cila ka lidhje me kërcënimet serioze ndërkufitare për shëndetin dhe ka mundësi të ketë pasoja edhe më gjerë, jo vetëm në vendet përreth, por edhe në ato të Bashkimit European, mund të kërkojë masa kontrolli të veçanta apo të lidhura me gjurmimin e kontakteve në një mënyrë të koordinuar, për të identifikuar persona që mund të jenë të kontaminuar apo persona, të cilët janë ekspozuar ndaj rrezikut. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik ndërtojnë mekanizmat e bashkëpunimit dhe të shkëmbimit të të dhënave personale, nëpërmjet sistemit digjital të raportimit, i cili përfshin edhe informacion sensitiv lidhur me shëndetin dhe informacion në lidhje me rastin e konfirmuar apo të dyshuar të sëmundjes dhe, njëkohësisht, të japë dhe të marrë informacion të tillë me vendet ndërkufitare dhe ato të Bashkimit European, që janë të përfshira në masat e gjurmimit të kontaktit.

Neni 25

Roli i institucioneve në përgatitjen dhe përgjigjen ndaj kërcënimeve ndërkufitare

1. Strukturat vendore të shëndetit publik duhet të njoftojnë ministrinë përgjegjëse për shëndetësinë dhe Institutin e Shëndetit Publik për ngjarje serioze për shëndetin publik e çdo veprim në lidhje me vlerësimin e rreziqeve serioze ndërkufitare dhe të koordinojnë, nëpërmjet Institutit të Shëndetit Publik shkëmbimin e informacionit dhe planeve të përgatitjes dhe përgjigjes.

2. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik përgatisin dhe adaptojnë protokollat dhe procedurat e transmetimit të informacionit mbi planifikimin e përgatitjes dhe përgjigjes, përditësojnë listën e sëmundjeve të

transmetueshme dhe çështjeve shëndetësore të veçanta të lidhura me to, që i përkasin survejancës epidemiologjike, përditësojnë përkufizimin e rasteve për këto sëmundje dhe çështje shëndetësore të veçanta, të mbështetura nga rrjeti i survejancës epidemiologjike apo, kur është e nevojshme, kërcënime të tjera serioze për shëndetin, sidomos ato ndërkufitare, të cilat duhet të monitorohen *ad hoc*, të përgatisin procedurat për zhvillimin e zbatimin e sistemit të njoftimit dhe përgjigjes së hershme e të shpejtë, procedurat për shkëmbimin e informacionit për koordinimin e përgjigjes me vendet e Bashkimit European dhe Europës Juglindore si dhe njohjen e emergjencës rajonale të shëndetit publik apo emergjencës ndërkufitare dhe përfundimin e kësaj emergjence.

3. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë duhet të adaptojë udhëzime dhe protokolle të emergjencës, në varësi të rëndësisë apo kërcënimeve të reja serioze kombëtare e ndërkombëtare për shëndetin apo shpejtësisë së përhapjes së tyre në vend apo vendet e rajonit, sipas urgjencës përkatëse. Në raste të veçanta mund të kërkohej mbështetje nga OBSH-ja dhe institucione të Komisionit European për koordinimin e përgjigjes ndaj kërcënimeve ndërkufitare serioze për shëndetin, nëse konsiderohet që masat e marra më parë nuk kanë qenë të mjaftueshme për të siguruar një nivel të lartë mbrojtjeje të shëndetit të njeriut.

4. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik duhet të ndërtojnë mekanizmat dhe protokollat e bashkëpunimit e pjesëmarrjes pranë rrjetit monitorues të survejancës epidemiologjike të Bashkimit European dhe vendeve ndërkufitare, rrjeteve të tjera epidemiologjike e laboratorike ndërkufitare dhe të Bashkimit European, të lidhura me sëmundje të caktuara apo sistemin e njoftimit dhe përgjigjes së hershme e të shpejtë dhe të shkëmbimit të praktikave të mira në fushën e planifikimit të përgatitjes dhe përgjigjes, vlerësimit të rreziqeve për shëndetin publik dhe bashkëpunimin, në lidhje me koordinimin e përgjigjes kombëtare dhe ndërkufitare.

5. Çdo shkëmbim i informacionit duhet të kryhet duke respektuar sistemet e sigurisë dhe mbrojtjes së të dhënave individuale, në mënyrë që shkëmbimi i të dhënave personale, për qëllimet e masës së gjurmimit të kontakteve të jetë i sigurt dhe ligjor.

6. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik duhet të konsultohen me OBSH-në, vendet përreth, ato të BE-së dhe Komisionin Europian, për të koordinuar përpjekjet që zhvillojnë, forcojnë e ruajnë kapacitetet e vendit për monitorimin, njoftimin e hershëm e të shpejtë, vlerësimin dhe përgjigjen ndaj kërcënimeve ndërkufitare serioze për shëndetin, me qëllim:

a) që të informojnë dhe shkëmbejnë praktikat më të mira dhe eksperiencën për planifikimin e përgatitjes dhe përgjigjes;

b) promovimin e ndërveprimit për planifikimin e përgatitjes kombëtare, sidomos ndaj epidemive dhe pandemive;

c) komunikimin dhe identifikimin e dimensionit intersektorial të planifikimit të përgatitjes dhe përgjigjes;

ç) mbështetjen e krijimit të kapaciteteve bazë që kërkohen për mbikëqyrjen dhe përgjigjen në Rregulloren Ndërkombëtare të Shëndetit.

7. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik duhet të sigurojnë që çdo informacion për rrezikun serioz ndërkufitar për shëndetin të aplikohet për të gjithë banorët e Republikës së Shqipërisë dhe ky informacion të trajtohet në mënyrë të tillë që të sigurojë një shkallë sigurie dhe mbrojtjeje si çdo informacion i klasifikuar.

8. Instituti i Shëndetit Publik merr pjesë në rrjetin e survejancës së sëmundjeve infektive të vendeve të BE-së dhe atyre të Europës Juglindore dhe koordinon veprimet e saj me ECDC (Qendrën Europiane të Kontrollit të Sëmundjeve), OBSH-në dhe ato përkatëse të Europës Juglindore. Këto rrjete krijojnë platformën për komunikim ndërmjet autoriteteve kompetente përgjegjëse për survejancën epidemiologjike në nivel kombëtar, Komisionin Europian, ECDC-në dhe OBSH-në.

9. Instituti i Shëndetit Publik, si pikë fokale për zbatimin e Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit duhet të komunikojë, për organizmat e përmendur në pikën 8, të këtij neni, informacionin si më poshtë:

a) të dhëna dhe informacion të krahasueshëm dhe të pajtueshëm, në lidhje me survejancën epidemiologjike të sëmundjeve infektive dhe ngjarjeve të veçanta, me rrezik për shëndetin;

b) informacionin e nevojshëm e të përshtatshëm për ecurinë e situatave epidemike dhe ngjarjeve të veçanta me rrezik për shëndetin;

c) informacionin e nevojshëm e të përshtatshëm në lidhje me fenomene jo të zakonshme epidemike ose sëmundje të reja infektive, me origjinë të panjohur, edhe kur këto ndodhin në një vend tjetër.

10. Instituti i Shëndetit Publik duhet të përditësojë:

a) listën e sëmundjeve infektive dhe çështjet apo ngjarjet e veçanta shëndetësore, për të siguruar mbulimin e tyre jo vetëm nga rrjeti i survejancës kombëtare, por edhe nga ai europian apo i vendeve të Europës Juglindore;

b) përkufizimin e rasteve për çdo sëmundje infektive dhe çështje apo ngjarje të veçanta shëndetësore, që janë subjekt i survejancës epidemiologjike, për të siguruar krahasueshmërinë dhe përputhshmërinë për mbledhjen e të dhënave me vendet e tjera të BE-së dhe ato të Europës Juglindore;

c) procedurat për veprimin e rrjetit kombëtar të survejancës epidemiologjike dhe përgjigjes ndaj shpërthimeve epidemike dhe, më pas, ato të bashkëpunimit me rrjetin rajonal dhe atë europian.

11. Në rastet kur ka emergjenca të bazuara në fakte dhe të justifikuara, të lidhura me gjendjen e rëndë apo kërcënime të reja serioze ndërkufitare për shëndetin apo përhapjen e shpejtë të infeksionit midis vendeve, ministria përgjegjëse për shëndetësinë, pas propozimit të Institutit të Shëndetit Publik, duhet të adaptojë masa të shpejta, të menjëhershme, të cilat koordinohen më tej me OBSH-në e vendet ndërkufitare, si dhe me ato të Bashkimit Europian.

12. Informacioni i përgatitur, në funksion të njoftimit të një alarmi për kërcënim, duhet të transmetohet sipas një protokollit dhe formati të caktuar, të miratuar, me urdhër, nga ministri përgjegjës për shëndetësinë, dhe duhet të përfshijë, në veçanti, përhapjen gjeografike, ndryshimet në përhapje, rëndësinë e kërcënimit dhe mënyrat e zbulimit të tij.

13. Instituti i Shëndetit Publik përcakton, duke u konsultuar me OBSH-në dhe ECDC-në, përkufizimin e rasteve që përdoren për monitorimin *ad hoc*, për të siguruar krahasueshmërinë dhe përshtatshmërinë me vendet e tjera që do të mbledhin, po ashtu, të dhëna.

14. Instituti i Shëndetit Publik duhet të ndërtojë pranë tij një sistem të njoftimit dhe përgjigjes së hershme e të shpejtë, i cili siguron marrjen dhe

njoftimin e çdo alarmi kombëtar dhe ndërkufitar, me qëllim komunikimin, në mënyrë të vazhdueshme, me strukturat përkatëse brenda vendit, OBSH-në, Komisionin Europian, ECDC-në dhe ato ndërkufitare rajonale.

15. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë, sipas propozimeve të Institutit të Shëndetit Publik, duhet të përgatitë dhe adaptojë procedurat e shkëmbimit të informacionit dhe aktet e nevojshme ligjore për të siguruar funksionimin e këtij sistemi dhe mënjanimin e përplasjes së aktiviteteve apo veprimeve që bien në konflikt brenda apo jashtë strukturave dhe mekanizmave për monitorimin, njoftimin e hershëm dhe luftën ndaj kërcënimeve serioze kombëtare dhe ndërkufitare për shëndetin.

16. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik duhet të ndërtojë mekanizmat e protokollit të bashkëpunimit dhe pjesëmarrjes pranë rrjetit monitorues tëurvejancës epidemiologjike të Bashkimit Europian e vendeve ndërkufitare, rrjeteve të tjera epidemiologjike e laboratorike ndërkufitare dhe të Bashkimit Europian, të lidhura me sëmundje të caktuara, apo sistemin e njoftimit dhe përgjigjes së hershme e të shpejtë, dhe të shkëmbimit të praktikave të mira në fushën e planifikimit të përgatitjes dhe përgjigjes, vlerësimit të rreziqeve për shëndetin publik dhe bashkëpunimin në lidhje me koordinimin e përgjigjes kombëtare dhe ndërkufitare.

Neni 26

Ngjarjet jo të zakonshme dhe situatat emergjente të shëndetit publik

1. Instituti i Shëndetit Publik njofton ministrinë përgjegjëse për shëndetësinë, OBSH-në, ECDC-në dhe strukturat përkatëse të Komisionit Europian e ato ndërkufitare rajonale për ngjarjet dhe përgjigjen e hershme e të shpejtë për emergjencat apo zhvillimet e lidhura me kërcënimet serioze ndërkufitare për shëndetin, që përmbushin kriteret si më poshtë:

a) ngjarje jo të zakonshme apo të papritur, për vendin dhe kohën, ose që shkakton ose mund të shkaktojë sëmundshmëri dhe vdekshmëri të lartë të njerëzit, apo sëmundje që pëson rritje të shpejtë ose mund të ketë një shkallë rritjeje të shpejtë, ose që i tejkalon apo mund t'i tejkalojë kapacitetet kombëtare të përgjigjes;

b) prek apo mund të prekë më shumë se një vend;

c) kërkon apo mund të kërkojë një përgjigje të koordinuar.

2. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë, nëpërmjet Institutit të Shëndetit Publik, përcakton situatat emergjente të shëndetit publik në lidhje me:

a) epidemitë e gripit të njerëzit, i cili konsiderohet se ka potencial pandemik dhe kur OBSH-ja është e informuar, por nuk ka adaptuar ende një vendim për të deklaruar situatën e gripit pandemik, sipas rregullave të zbatuara nga OBSH-ja;

b) rastet e tjera, kur OBSH-ja është e informuar, por nuk ka adaptuar ende një vendim për të deklaruar një emergjencë të shëndetit publik me rëndësi ndërkombëtare, sipas Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit dhe kur:

i) kërcënimet serioze ndërkufitare për shëndetin publik rrezikojnë shëndetin publik në rajon dhe në nivelin e Bashkimit Europian;

ii) nevojat mjekësore nuk janë përmbushur, në lidhje me këtë kërcënim, që do të thotë se nuk ka metoda të mjaftueshme, të autorizuar për diagnozën, parandalimin dhe trajtimin ose, pavarësisht ekzistencës së metodës, autorizimi i një produkti mjekësor mund të ketë avantazh terapeutik për ata që janë prekur;

c) epidemitë e gripit të njerëzit dhe rastet e tjera kur OBSH-ja ka adaptuar një vendim për të deklaruar një emergjencë të shëndetit publik me rëndësi ndërkombëtare, sipas Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit.

3. Instituti i Shëndetit Publik duhet të njoftojë OBSH-në për ngjarjet që përbejnë emergjencë të shëndetit publik me rëndësi ndërkombëtare, sipas Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit, por, njëkohësisht, ai duhet ta vendosë këtë lloj alarmi edhe në sistemin e njoftimit të hershëm dhe të shpejtë. Për çdo njoftim për një alarm, Instituti i Shëndetit Publik duhet që, nëpërmjet sistemit të njoftimit dhe përgjigjes së hershme e të shpejtë, të komunikojë edhe informacionin si më poshtë:

a) llojin dhe origjinën e shkakut;

b) datën dhe vendin e incidentit apo shpërthimit;

c) mënyrat e transmetimit dhe përhapjes;

ç) të dhëna toksikologjike;

d) metodat e zbulimit dhe konfirmimit;

dh) rrezikun për shëndetin publik;

e) masat e zbatuara të shëndetit publik ose që do të merren, në nivel kombëtar;

ë) masa të tjera, përveç atyre të shëndetit publik;
f) të dhëna personale të nevojshme për gjurmimin e kontakteve;

g) çdo informacion tjetër të nevojshëm për kërcënimin serioz ndërkufitar për shëndetin.

4. Instituti i Shëndetit Publik kërkon informacione të ngjashme nga vendet e tjera dhe Komisioni Europian apo strukturat rajonale ndërkufitare për kërcënimin serioz ndërkufitar për shëndetin dhe masat përkatëse të shëndetit publik, nëpërmjet sistemit të vendosur të shkëmbimit të informacionit për njoftimin e hershëm e të shpejtë dhe për të koordinuar përgjigjen përkatëse.

Neni 27

Vlerësimi i rrezikut dhe përgjigja ndaj kërcënimeve

1. Për çdo alarm të deklaruar, Instituti i Shëndetit Publik duhet, sa herë që është e nevojshme, të kryejë vetë apo në koordinim me OBSH-në, ECDC-në apo agjenci të tjera europiane e ndërkombëtare, si dhe struktura të tjera, një vlerësim të rrezikut, për mundësinë e kërcënimit serioz për shëndetin publik, përfshirë këtu edhe masat e mundshme të shëndetit publik. Çdo vlerësim rreziku, përpara se të bëhet publik, duhet të aprovohet nga ministria përgjegjëse për shëndetësinë.

2. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë duhet të konsultohet me vendet e tjera të rajonit, strukturat rajonale, në bashkëpunim me OBSH-në, ECDC-në e Komisionin Europian, për të koordinuar:

a) përgjigjen kombëtare ndaj kërcënimit serioz ndërkufitar për shëndetin përfshirë këtu edhe emergjencën e shëndetit publik me rëndësi ndërkombëtare, që është deklaruar sipas Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit;

b) komunikimin e rrezikut dhe të krizës së adaptuar, sipas nevojave e rrethanave, për të siguruar një informacion të qëndrueshëm e të koordinuar në vend për publikun dhe profesionistët e shëndetit.

3. Në rastin e njoftimit të një alarmi për kërcënim ndaj shëndetit, ministria përgjegjëse për shëndetësinë, nëpërmjet Institutit të Shëndetit Publik, në bashkëpunim me OBSH-në, ECDC-në dhe Komisionin Europian, mbi bazën e informacionit që disponon nga sistemi i saj i monitorimit, propozon masat për përgatitje dhe

përgjigje ndaj kërcënimit, në nivel kombëtar apo ndërkufitar.

4. Në rastet kur ka emergjenca të bazuara në fakte dhe të justifikuara, të lidhura me gjendjen e rëndë apo kërcënime të reja serioze ndërkufitare për shëndetin apo përhapjen e shpejtë të infeksionit midis vendeve, ministria përgjegjëse për shëndetësinë, sipas propozimit të Institutit të Shëndetit Publik, duhet të adaptojë masa të shpejta e të menjëhershme, të cilat koordinohen më tej me OBSH-në, vendet ndërkufitare dhe ato të Bashkimit Europian.

5. Kur kërcënimet serioze ndërkufitare për shëndetin i tejkalojnë kapacitetet kombëtare, pas vlerësimit nga ministria përgjegjëse për shëndetësinë, në bazë të një protokollit të miratuar me vendim të Këshillit të Ministrave, ministria përgjegjëse për shëndetësinë mund të kërkojë mbështetjen nga OBSH-ja, vendet ndërkufitare, ato të Bashkimit Europian dhe Komisionit Europian, nëpërmjet mekanizmave të përcaktuara prej tyre. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë adapton procedurat e përgatitura nga Instituti i Shëndetit Publik për zbatimin e shkëmbimit të informacionit, konsultimin dhe koordinimin.

6. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë përcakton situatat emergjente të shëndetit publik në lidhje me:

a) epidemitë e gripit të njerëzit, i cili konsiderohet se ka potencial pandemik, dhe kur OBSH-ja është e informuar, por nuk ka adaptuar akoma një vendim për të deklaruar situatën e gripit pandemik, sipas rregullave të zbatuara nga OBSH-ja;

b) rastet e tjera, kur OBSH-ja është informuar, por nuk ka adaptuar akoma një vendim për të deklaruar një emergjencë të shëndetit publik me rëndësi ndërkombëtare, sipas Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit, dhe kur:

i) kërcënimet serioze ndërkufitare për shëndetin publik rrezikojnë shëndetin publik në rajon dhe në nivelin e Bashkimit Europian;

ii) nevojat mjekësore nuk janë përmbushur, në lidhje me këtë kërcënim, që do të thotë se nuk ka metoda të mjaftueshme, të autorizuar për diagnozën, parandalimin dhe trajtimin ose, pavarësisht ekzistencës së metodës, autorizimi i një produkti mjekësor mund të ketë avantazh terapeutik për ata që janë prekur;

c) epidemitë e gripit të njerëzimit dhe rastet e tjera, kur OBSH-ja ka adaptuar një vendim për të deklaruar një emergjencë të shëndetit publik me rëndësi ndërkombëtare, sipas Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit;

ç) për çdo masë të zbatuar në lidhje me kërcënimet serioze ndërkufitare për shëndetin dhe emergjencat e shëndetit publik, Instituti i Shëndetit Publik dhe ministria përgjegjëse për shëndetësinë duhet të raportojnë pranë OBSH-së dhe ECDC-së.

Neni 28

Shkëmbimi i të dhënave personale

1. Sistemi i shkëmbimit të informacionit për njoftimin dhe përgjigjen e hershme e të shpejtë lejon që të dhënat personale të komunikohen, kur të jetë nevoja, tek Instituti i Shëndetit Publik, Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike dhe autoritetet e tjera kompetente të shëndetit publik, vendase apo të huaja, të përfshira në gjurmimin e kontakteve. Mesazhet që përmbajnë të dhëna personale në mënyrë automatike, fshihen pas 12 muajve, nga data e postimit të tyre. Shkëmbimi i alarmeve përkatëse kryhet nëpërmjet sistemit përkatës të njoftimit të hershëm e të shpejtë.

2. Instituti i Shëndetit Publik përgatit, në bashkëpunim me Komisionerin për të Drejtën e Informimit dhe Mbrojtjen e të Dhënave Personale, udhëzimet që kanë për qëllim të sigurojnë veprimin e përditshëm të sistemit të njoftimit dhe përgjigjes së hershme e të shpejtë dhe rekomandimin që siguron listën e të dhënave personale që duhet të shkëmbehen, për të koordinuar masat për gjurmimin e kontakteve, në zbatim të vendimeve të komitetit për sigurinë shëndetësore të Bashkimit Europian.

Neni 29

Survejanca epidemiologjike ndërkufitare

Sëmundjet infektive dhe çështje shëndetësore të veçanta, për t'u mbuluar nga survejanca epidemiologjike e ndërkufitare, përzgjidhen sipas këtyre kritereve:

a) që shkaktojnë ose kanë mundësinë të shkaktojnë sëmundshmëri apo/dhe vdekshmëri të lartë e të rëndësishme në vend, në të gjitha vendet e rajonit, të Europës Juglindore dhe atyre të Bashkimit Europian, sidomos në rastet kur parandalimi i tyre kërkon një përqasje të koordinuar përtej kontekstit kombëtar;

Faqe | 3088

b) për të cilat shkëmbimi i informacionit mund të sigurojë njoftim të hershëm të kërcënimeve për shëndetin publik;

c) të rralla e serioze, që nuk mund të njihen në nivel kombëtar dhe, për të cilat, grumbullimi i të dhënave do të lejojte lindjen e hipotezave, bazuar në njohuri më të gjera;

ç) për të cilat ka masa parandaluese që çojnë në përfitime shëndetësore;

d) për të cilat krahasimi ndërmjet vendeve ndërkufitare dhe atyre të Bashkimit Europian do të sillte vlerësimin e programeve kombëtare dhe atyre të Bashkimit Europian.

Neni 30

Kontrolli i infeksioneve në pikat e kalimit kufitar

1. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë organizon dhe drejton shërbimin e detyrueshëm shëndetësor parandalues, në pikat e kalimit kufitar detar dhe ajror, për të siguruar parandalimin e hyrjes së sëmundjeve të rrezikshme dhe, sipas një protokolli të përcaktuar nga Instituti i Shëndetit Publik, në përputhje me normat e përcaktuara në Rregulloren Ndërkombëtare të Shëndetit.

2. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë organizon dhe drejton shërbimin e detyrueshëm shëndetësor parandalues në pikat kufitare tokësore, nëpërmjet strukturave vendore të shëndetit publik, sipas një protokolli të përcaktuar nga Instituti i Shëndetit Publik, në përputhje me normat e përcaktuara në Rregulloren Ndërkombëtare të Shëndetit.

3. Në pikat kufitare, nga organet shëndetësore ushtrohen kontrole, merren masa dhe mbahet dokumentacion, mbi bazën e një protokolli të përcaktuar nga Instituti i Shëndetit Publik dhe Inspektorati Shtetëror i Shëndetit, në përputhje me normat e përcaktuara në Rregulloren Ndërkombëtare të Shëndetit dhe rregulloreve të tjera ndërkombëtare.

4. Çdo mjet transporti tokësor, detar apo ajror, duhet të raportojë tek autoritetet përkatëse, të përcaktuara nga ministria përgjegjëse për shëndetësinë, çdo sëmundje, infeksion apo ngjarje me rëndësi për shëndetin publik.

Neni 31

**Siguria e pacientit dhe kontrolli i
infeksioneve në institucionet e kujdesit
shëndetësor**

1. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë ruan dhe përmirëson vazhdimisht sisteme të raportimit, për të gjetur zgjidhje efikase për kryerjen e ndërhyrjeve të menjëhershme me qëllim sigurinë e pacientit dhe kontrollin e infeksioneve në institucionet e kujdesit shëndetësor në rastet e mëposhtme:

a) shkaqet e reaksioneve anësore,

b) shkaqet e aksidenteve në punë të punonjësve të shëndetësisë.

2. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë duhet të reduktojë numrin e personave që preken nga infeksionet e lidhura me kujdesin shëndetësor, duke ndërtuar strukturat përkatëse të kontrollit të infeksioneve në çdo institucion të kujdesit shëndetësor, ofruar specializimin dhe trajnime në fushën e kontrollit të infeksioneve dhe duke mbështetur personelin përkatës klinik, nëpërmjet edukimit të vazhdueshëm në këtë fushë.

3. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë punon ngushtësisht me partnerët publikë dhe jopublikë, të cilët ofrojnë teknologjinë shëndetësore dhe dizejnimin e institucioneve të kujdesit shëndetësor, që të sigurojë mjedise dhe teknologji të sigurta për kontrollin dhe parandalimin e infeksioneve të lidhura me kujdesin shëndetësor, sigurinë e pacientit dhe reduktimin e reaksioneve anësore në kujdesin shëndetësor.

4. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë mbështet dhe zhvillon programe e politika që lidhen me sigurinë e pacientit dhe personelit shëndetësor, nëpërmjet:

a) përcaktimit të autoritetit apo autoriteteve kompetente ose çdo trupe tjetër kompetente përgjegjëse për sigurinë e pacientit;

b) përfshirjes së sigurisë së pacientit dhe të personelit shëndetësor, si një çështje parësore, në politikat dhe programet shëndetësore në nivel kombëtar dhe lokal;

c) mbështetjes së zhvillimit të sistemeve miqësore për përdoruesit e tyre, proceseve dhe mjeteve, përfshirë këtu dhe përdorimin e teknologjisë së informacionit dhe komunikimit;

ç) rishikimit të rregullt dhe përditësimit të standardeve të sigurisë dhe/ose praktikave më të

mira që mund të aplikohen në kujdesin shëndetësor, të siguruar në vendin tonë;

d) inkurajimit të organizatave shëndetësore profesionale, që të kenë një rol aktiv në sigurinë e pacientit dhe personelit shëndetësor;

dh) përcaktimit dhe inkurajimit të përqasjes specifike në promovimin e praktikave të sigurta, për të parandaluar reaksionet dhe ngjarjet anësore më të shpeshta, si ato të lidhura me barnet, infeksionet e lidhura me kujdesin shëndetësor dhe komplikacionet gjatë apo pas ndërhyrjeve kirurgjikale dhe invasive.

5. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë fuqizon dhe informon qytetarët dhe pacientët, duke:

a) përfshirë organizatat e pacientëve dhe përfaqësuesit e tyre në zhvillimin e politikave dhe programeve mbi sigurinë e pacientit në të gjitha nivelet;

b) shpërndarë informacionin mbi:

i) standardet e sigurisë së pacientit dhe zbatimin e tyre;

ii) rrezikun, masat e sigurisë, të cilat janë vendosur për të reduktuar gabimet apo dëmet, përfshirë këtu edhe praktikën më të mira, dhe të drejtën për pëlqim të informuar për trajtimin, për të lehtësuar zgjedhjet e pacientit dhe vendimmarrjen e tij;

iii) procedurat e ankimit dhe zgjidhjet përkatëse të mundshme, përfshirë termat dhe kushtet ku ato mund të aplikohen;

c) konsideruar mundësitë e zhvillimit të kompetencave bazë, të lidhura me sigurinë e pacientit, përfshirë këtu njohuritë bazë në lidhje me sigurinë e tij, sjelljet dhe cilësitë që kërkohen për të arritur një kujdes sa më të sigurt për pacientët.

6. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë duhet të mbështesë vendosjen e një sistemi të raportimit dhe edukimit mbi efektet anësore, i cili nuk promovon fajin, dhe:

a) siguron informacion mbi shtrirjen, llojet dhe shkaqet e gabimeve, efekteve anësore dhe dështimeve;

b) inkurajon punonjësit shëndetësorë që të raportojnë, në mënyrë aktive, nëpërmjet vendosjes së një mjedisi raportimi të hapur, të drejtë dhe jondëshkues; ky lloj raportimi duhet të dallohet nga sistemet dhe procedurat që vendosin disiplinën për punonjësit shëndetësorë dhe, sa herë që nevojitet,

duhet të sqarohen çështjet ligjore që lidhen me detyrimin e punonjësve shëndetësorë;

c) siguron që pacientët, të afërmit e tyre dhe kujdestarë të tjerë të kenë mundësinë të raportojnë eksperiencat e tyre;

ç) koordinon me sistemet e tjera të raportimit të sigurisë, në sistemin shëndetësor, si ato të lidhura me farmakovigilencën dhe pajisjet mjekësore.

7. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe institucionet përkatëse të saj, në bashkëpunim me institucionet që ofrojnë edukim shëndetësor, duhet të promovojnë edukimin dhe trajnimin e punonjësve shëndetësorë për sigurinë e pacientit, nëpërmjet:

a) inkurajimit të edukimit dhe trajnimit multi-disiplinor për sigurinë e pacientit, për të gjithë profesionistët e sistemit shëndetësor, punonjës të tjerë shëndetësorë dhe personelin e menaxhimit dhe administrimit të institucioneve shëndetësore;

b) përfshirjes së edukimit për sigurinë e pacientit në edukimin universitar dhe pasuniversitar, trajnimin gjatë punës dhe zhvillimit të vazhdueshëm profesional të punonjësve shëndetësorë;

c) marrjes në konsideratë të zhvillimit të kompetencave bazë për sigurinë e pacientit, si njohuritë bazë, sjelljet dhe aftësitë që duhen për të pasur një kujdes sa më të sigurt, për të gjithë punonjësit shëndetësorë dhe personelin përkatës të menaxhimit e administrimit;

ç) sigurimit dhe shpërndarjes së informacionit, për të gjithë punonjësit shëndetësorë, mbi standardet e sigurisë së pacientit, rreziqet dhe masat e sigurisë që duhen ndërmarrë në vendin e punës, për të reduktuar ose parandaluar gabimet dhe dëmtimet, përfshirë këtu edhe praktikatat më të mira dhe promovimin e përfshirjes së këtyre punonjësve;

d) bashkëpunimit me organizatat që janë të përfshira në edukimin e punonjësve shëndetësorë, për të siguruar që çështjet e sigurisë së pacientit kanë vëmendjen e duhur në kurrikulat e edukimit të arsimit të lartë, në edukimin e vazhdueshëm dhe trajnimin e profesionistëve shëndetësorë, përfshirë këtu edhe zhvillimin e aftësive të nevojshme për të menaxhuar dhe kryer ndryshimet përkatëse të sjelljes së nevojshme për të përmirësuar sigurinë e pacientit, nëpërmjet ndryshimit të sistemit.

8. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe institucionet përkatëse të saj duhet të klasifikojnë

dhe të masin sigurinë e pacientit në Republikën e Shqipërisë, duke:

a) zhvilluar përkufizimet dhe terminologjinë kombëtare, sipas standardeve ndërkombëtare, si Klasifikimi Ndërkombëtar për Sigurinë e Pacientit, të përgatitur nga Organizata Botërore e Shëndetësisë (OBSH) dhe Këshilli i Europës;

b) përgatitur një sërë indikatorësh të besueshëm e të krahasueshëm për të identifikuar problemet e sigurisë dhe duke vlerësuar efektivitetin e ndërhyrjeve, që kanë për qëllim të përmirësojnë sigurinë e të lehtësojnë njohjen e problemeve dhe krahasimin e tyre me ato të vendeve të Bashkimit Europian dhe OECD-në. Këta indikatorë duhet të bazohen në punën e mëparshme në vend, si dhe në indikatorë të tjerë, të përgatitur nga organizata ndërkombëtare specifike për cilësinë e kujdesit shëndetësor;

c) grumbulluar dhe ndarë të dhëna dhe informacion të krahasueshëm mbi rezultatet për sigurinë e pacientit, si llojin dhe numrin e tyre, për të përcaktuar prioritetet dhe nxënien e përbashkët, duke ndihmuar, në të ardhmen, për paraqitjen e indikatorëve kryesorë për publikun.

9. Të dhënat për sigurinë e pacientit, njohuritë, eksperiencat dhe praktikatat më të mira duhet të ndahen, për të krijuar:

a) vendosjen e programeve, strukturave dhe politikave efikente e transparente të sigurisë së pacientit, përfshirë këtu dhe ato të raportimit dhe edukimit të efekteve anësore në kujdesin shëndetësor;

b) matjen e efektivitetit të ndërhyrjeve dhe zgjidhjeve për sigurinë e pacientit në mjediset e kujdesit shëndetësor dhe vlerësimin nëse ato mund të transferohen diku tjetër;

c) vendosjen e sistemit të kapjes në kohë të alarmeve madhore për sigurinë e pacientit.

10. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik duhet të adaptojnë dhe zbatojnë një strategji të caktuar për parandalimin dhe kontrollin e infeksioneve të lidhura me kujdesin shëndetësor në çdo nivel, duke ndjekur objektivat e miratuar me urdhër të ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

11. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë koordinon të gjitha veprimet për parandalimin dhe kontrollin e infeksioneve të lidhura me kujdesin shëndetësor, nëpërmjet komitetit koordinues ndërsektorial, që funksionon pranë kësaj ministrie,

duke përfshirë edhe përdorimin dhe rezistencën ndaj antibiotikëve.

Neni 32

Përdorimi i matur i agjentëve antimikrobikë

1. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë:

a) harton planin e masave për parandalimin e infeksioneve dhe kufizimin e patogjenëverezistentë dhe sisteme mbikëqyrjeje, të cilët sjellin të dhëna të vlefshme, të besueshme dhe të krahasueshme për incidencën, prevalencën dhe mënyrat e përhapjes së mikroorganizmave rezistentë, si dhe për përshkrimin e përdorimit të agjentëve antimikrobikë;

b) siguron që të kryhen kërkimet e nevojshme dhe të vlerësohen e monitorohen strategjitë ndërhyrëse, në lidhje me optimizimin e përshkrimit të antibiotikëve në institucionet e kujdesit shëndetësor dhe ato komunitare, si dhe të vlerësojë kosto-efektivitetin e tyre;

c) harton planin e masave specifike në drejtim të përdorimit të matur të agjentëve antimikrobikë, i cili zbatohet dhe ka për qëllim të kufizojë rritjen e patogjenëverezistentë ndaj këtyre agjentëve.

ç) siguron qëndrueshmërinë për sistemet e mbikëqyrjes, ku të ketë rregulla të qarta mbi aksesin e të dhënave dhe kujt i përkasin ato;

d) vendos dhe zbaton sisteme kontrolli mbi praktikën e mira të tregtimit të agjentëve antimikrobikë, për të siguruar përputhshmërinë me parimet dhe udhëzimet e bazuara në fakte të përdorimit të matur të agjentëve antimikrobikë, për menaxhimin e sëmundjeve infektive dhe infeksioneve.

dh) miraton masat e kontrollit dhe parandalimit për të mbështetur përdorimin e matur të agjentëve antimikrobikë, që kontribuojnë në kufizimin e përhapjes së sëmundjeve infektive, duke:

i) ndaluar dhënien, pa përshkrimin e mjekut, të agjentëve antibakteriale;

ii) miratuar udhëzues për përdorimin e agjentëve të tjerë antimikrobikë, të cilët nuk ndalohej të jepen pa recetë;

iii) miratuar udhëzues, të bazuar në fakte dhe praktikën më të mira, për menaxhimin e infeksioneve dhe sëmundjeve infektive, për të ruajtur efektivitetin e antibiotikëve;

iv) siguruar shërbimin dhe/ose konsulencën e specialistit infeksionist në çdo institucion të kujdesit shëndetësor publik me shtretër;

v) përcaktuar mekanizma klinikë dhe administrative për përshkrimin e agjentëve antiinfektivë nga specialistë infeksionistë.

e) promovon edukimin dhe trajnimin e profesionistëve të shëndetit për problemet e rezistencës antimikrobike.

2. Ministri përgjegjës për shëndetësinë miraton udhëzime për zbatimin e standardeve të zbatimit të higjienës dhe kontrollit të infeksionit në institucionet shëndetësore dhe në komunitete.

3. Në bazë të planit të masave të përcaktuara në këtë nen, Instituti i Shëndetit Publik duhet të ndërtojë dhe përforcojë sistemet e mbikëqyrjes të rezistencës antimikrobike dhe të përdorimit të antibiotikëve, me qëllim që të grumbullojë të dhëna:

a) të besueshme, që mund të krahasohen, mbi ndjeshmërinë e patogjenëve ndaj agjentëve antimikrobikë dhe të infeksioneve të shkaktuara prej tyre. Këto të dhëna do të lejojnë të kryhen analiza të prirjes së përhapjes në kohë dhe njoftimin e hershëm e monitorimin e përhapjes së rezistencës në nivel vendor, kombëtar, rajonal dhe komunitar;

b) për përshkrimin dhe përdorimin e agjentëve antimikrobikë në çdo nivel të përshtatshëm për të kryer monitorimin e përdorimit të tyre në përgjithësi, duke përfshirë, në mbledhjen e këtyre të dhënave, përshkruesit e recetave, mjekët, farmacistët dhe partnerë të tjerë.

4. Instituti i Shëndetit Publik përgatit udhëzimet përkatëse të vaksinimit dhe testimit të punonjësve shëndetësorë, për të eliminuar ato sëmundje që parandalohen nga vaksinat dhe për të ulur rrezikun e infektimit për sëmundje të tjera.

5. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik informon popullatën për rëndësinë e përdorimit të matur të agjentëve antimikrobikë, duke:

a) rritur njohjen e problemit të rezistencës antimikrobike dhe duke inkurajuar pritshmëri realiste të popullatës për përshkrimin e agjentëve antimikrobike;

b) paraqitur iniciativa informuese, që përfshijnë pacientët, për rëndësinë e ndërhyrjeve për të reduktuar përdorimin e panevojshëm të agjentëve antimikrobikë dhe për parimet dhe udhëzimet mbi praktikën më të mira që motivojnë aderencën e pacientëve;

c) theksuar vlerat e higjienës bazë dhe impaktit që kanë programet e vaksinimit në reduktimin e nevojës për agentë antimikrobikë.

6. Instituti i Shëndetit Publik duhet të jetë pjesë e rrjeteve europiane të mbikëqyrjes së rezistencës antimikrobike dhe konsumit të antibiotikëve, duke siguruar që mbikëqyrja kombëtare, për këto çështje, të grumbullojë të dhëna të standardizuara, të harmonizuara dhe të krahasueshme për rezistencën antimikrobike dhe përdorimin e agentëve antimikrobikë, të njëjta me këto rrjete.

7. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë dhe Instituti i Shëndetit Publik ndërton kapacitete kombëtare që të bëjnë të mundur informimin dhe komunikimin për iniciativat kombëtare që lidhen me kufizimin e rezistencës antimikrobike dhe, sidomos, për:

a) mekanizmat e emergjencës dhe përhapjes së rezistencës antimikrobike midis njerëzve dhe kafshëve të njeriu;

b) lidhjen ndërmjet rezistencës antimikrobike, mekanizmave të rezistencës dhe përdorimit të agentëve antimikrobikë;

c) rezultatet e strategjive ndërhyrëse në spitale, institucione shëndetësore dhe komunitare, për të përmirësuar përdorimin e kujdesshëm të agentëve antimikrobikë;

ç) saktësinë e mjeteve diagnostike dhe zhvillimin e testeve të shpejta e të besueshme diagnostike dhe të ndjeshmërisë;

d) zhvillimin e mënyrave të reja të parandalimit dhe trajtimit të infeksionit;

dh) zhvillimin e metodave të reja të mbikëqyrjes, për të kufizuar rezistencën antimikrobike;

e) krijimin e një sistemi që ka për qëllim vlerësimin dhe, sipas nevojës, përditësimin e informacionit për produktet mjekësore antibakteriale, sidomos të atyre që lidhen me indikacionin, dozën e mënyrën e përdorimit dhe prevalencën e rezistencës;

ë) Instituti i Shëndetit Publik duhet të propozojë dhe të saktësojë metodologjinë, përkufizimin e rastit dhe llojin e të dhënave që duhet të mbledhen për mbikëqyrjen e ndjeshmërisë së patogjenëve ndaj agentëve antimikrobikë, rezistencën dhe përdorimin e tyre.

Neni 33

Organe kolegjiale

Ministri përgjegjës për shëndetësinë, me qëllim marrjen e ekspertizës së duhur dhe këshillimin në vendimmarrje, miraton, me urdhër, ngritjen e organeve kolegjiale si më poshtë:

a) Komitetin Kombëtar të Imunizimit;

b) komitetin e kontrollit të antibiotiko-rezistencës;

c) komitetin e kontrollit të infeksioneve të lidhura me kujdesin shëndetësor;

ç) komitetin e kontrollit të gripit;

d) Mekanizmin Kombëtar Koordinues për luftën ndaj HIV/AIDS dhe Tuberkulozit;

dh) komitetin e certifikimit të eliminimit të poliomelitit;

e) komitetin e certifikimit të eliminimit të fruthit dhe rubeolës;

ë) komitetin për sëmundje të rrezikshme si ebola, SARS etj., sipas situatës epidemiologjike;

f) komitetin e koordinimit të zbatimit të Rregullores Ndërkombëtare të Shëndetit.

Neni 34

Financimi

1. Financimi i aktiviteteve për parandalimin dhe luftimin e sëmundjeve infektive bëhet nga:

a) Buxheti i Shtetit;

b) burime të tjera të ligjshme.

2. Institucionet jopublike marrin masa që, me financat e tyre, të përmbushin detyrimet që rrjedhin nga zbatimi i këtij ligji dhe akteve nënligjore në zbatim të tij.

KREU V

KUNDËRVAJTJET ADMINISTRATIVE

Neni 35

Kundërvajtjet administrative

1. Shkeljet e mëposhtme, kur nuk përbëjnë vepër penale, përbëjnë kundërvajtje administrative:

a) mosraportimi i sëmundjeve infektive, sipas përcaktimeve të bëra në nenin 5, të këtij ligji, dënohet me gjobë, në masën 100 000 (njëqind mijë) lekë;

b) mosmarrja e masave të përgjithshme, sipas përcaktimeve të bëra në shkronjat “a”, “b”, “c”, “ç”, “d”, “dh”, “e”, të nenit 6, të këtij ligji, dënohet

me gjobë nga 500 000 (pesëqind mijë) lekë ose, në rast përsëritjeje, me mbyllje të veprimtarisë;

c) mosmarrja e masave të veçanta, sipas përcaktimeve të bëra në nenin 7, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 100 000 (njëqind mijë) lekë;

ç) refuzimi për vendosjen nën mbikëqyrje shëndetësore, sipas përcaktimeve të pikës 1, të nenit 17, dënohet me 5 000 (pesë mijë) lekë, për personin objekt i mbikëqyrjes shëndetësore, dhe 100 000 (njëqind mijë) lekë për punëdhënësin e personit objekt i mbikëqyrjes shëndetësore;

d) moszbatimi i kalendarit të vaksinimit të detyrueshëm, mosregjistrimi i personave që duhen vaksinuar, mosmbajtja në kushte të “zinxhirit të ftohtë” të vaksinave, korrigjimi i dokumenteve të vaksinimit, sipas përcaktimeve të bëra në këtë ligj, dënohen me gjobë nga 100 000 (njëqind mijë) lekë;

dh) moskryerja e veprimeve të detyrueshme për përballimin e epidemive, sipas përcaktimit të bërë në nenin 21, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 10 000 (dhjetë mijë) deri në 50 000 (pesëdhjetë mijë) lekë dhe me mbyllje të veprimtarisë;

e) moszbatimi i masave të përcaktuara në shkronjën “dh”, të pikës 1, të nenit 32, dënohet me gjobë nga 100 000 (njëqind mijë) lekë deri në 500 000 (pesëqind mijë) lekë;

ë) moszbatimi i masave të domosdoshme për mbrojtjen nga sëmundjet infektive në kohë, sipas detyrave të lëna nga organet kompetente, dënohet me gjobë 100 000 (njëqind mijë) lekë.

2. Masa e gjobës është dënim kryesor, kur parashikohet si dënim më vete, dhe dënim plotësues, kur jepet njëkohësisht me masën e mbylljes së aktivitetit.

Neni 36

Procedurat e konstatimit dhe shqyrtimit të kundërvajtjes administrative

1. Të drejtën e dhënies së masave administrative, siç është përcaktuar në nenin 35, të këtij ligji, e ka Inspektori Shtetëror Shëndetësor.

2. Inspektori Shtetëror Shëndetësor njofton Shërbimin Kombëtar të Inteligjencës Epidemike për masën e marrë.

3. Në raste kur nevojiten ndërhyrje të menjëhershme, Shërbimi Kombëtar i Inteligjencës Epidemike merr masa administrative për mbyllje të veprimtarisë dhe njofton Inspektoratin Shtetëror Shëndetësor.

4. Procedurat e shqyrtimit dhe dhënies së masave administrative dhe të ankimit të vendimit administrativ bëhen në përputhje me parashikimet e Kodit të Procedurave Administrative

KREU VI

DISPOZITA TË FUNDIT

Neni 37

Nxjerrja e akteve nënligjore

1. Ngarkohet Këshilli i Ministrave që, brenda 9 muajve nga hyrja në fuqi e këtij ligji, të nxjerrë aktet nënligjore në zbatim të neneve 6, pika 2; 7, pika 5, dhe 27, pika 5, të këtij ligji.

2. Ngarkohet ministri përgjegjës për shëndetësinë që, brenda 9 muajve nga hyrja në fuqi e këtij ligji, të nxjerrë aktet nënligjore në zbatim të neneve 5, pika 1; 7, pikat 1, shkronjat “e”, “ë”, “g” e “gj” dhe 3; 9, pikat 1, 2, 6 e 7; 12, pika 4; 14, pika 2; 18 pikat 5, 6, 7 e 14; 19 pika 3; 20 pika 3; 21, pikat 3 e 4; 32 pika 2, dhe 33 të këtij ligji.

Neni 38

Shfuqizime

Ligji nr. 7761, datë 19.10.1993, “Për parandalimin dhe luftimin e sëmundjeve ngjitëse”, të ndryshuar, dhe çdo akt tjetër që bie në kundërshtim me këtë ligj shfuqizohen.

Neni 39

Hyrja në fuqi

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Miraturar në datën 10.3.2016

**Shpallur me dekretin nr. 9471, datë 24.3.2016
të Presidentit të Republikës së Shqipërisë,
Bujar Nishani**

LIGJ
Nr. 27/2016

PËR MENAXHIMIN E KIMIKATEVE²

Në mbështetje të neneve 78 dhe 83, pika 1, të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

VENDOSI:

KREU I
DISPOZITA TË PËRGJITHSHME

Neni 1
Qëllimi

Ky ligj ka për qëllim:

1. Të sigurojë një nivel të lartë të mbrojtjes së shëndetit të njeriut dhe mjedisit nëpërmjet përcaktimit të kufizimit të prodhimit, vendosjes në treg dhe përdorimit të kimikateve, përdorimit të kimikateve në artikuj, importit dhe eksportit të kimikateve të caktuara.

2. Të sigurojë lëvizjen e lirë të kimikateve dhe mallrave të tjera, si dhe të rrisë konkurrencën dhe inovacionin.

3. Të promovojë metodat alternative për vlerësimin e rreziqeve të kimikateve.

4. Të sigurojë që risqet nga substancat e rrezikshme që shkaktojnë shqetësim shumë të lartë

(SVHC) janë kontrolluar në mënyrën e duhur dhe që këto substanca zëvendësohen në mënyrë progresive nga substanca më pak të rrezikshme ose zbatohen teknologji ku alternativat e përshtatshme të zëvendësimit janë ekonomikisht dhe teknikisht në dispozicion.

5. Të harmonizojë legjislacionin mbi kimikatet në Republikën e Shqipërisë me Sistemin e Harmonizuar Global për klasifikimin dhe etiketimin e kimikateve (GHS).

6. Të krijojë një sistem të detyrueshëm për klasifikimin, etiketimin, paketimin dhe Dokumentin me të Dhënat e Sigurisë për Kimikatet (MSDS).

7. Të zbatojë Konventën e Roterdamit në të cilën Shqipëria është palë.

8. Të krijojë dhe të mirëmbajë regjistrin e kimikateve që vendosen në tregun e brendshëm ose prodhohen për t'u eksportuar jashtë Republikës së Shqipërisë.

9. Të sigurojë depozitimin dhe ruajtjen e sigurt të kimikateve të vendosura në treg, në përputhje me kërkesat dhe përcaktimet e këtij ligji.

Neni 2
Objekti

Ky ligj ka për objekt:

1. Përcaktimin e detyrimeve ndaj prodhuesve, importuesve dhe përdoruesve për të klasifikuar kimikatet që vendosin në treg dhe për të siguruar Dokumentin me të Dhënat e Sigurisë për Kimikatet.

2. Përcaktimin e detyrimeve ndaj të gjithë furnizuesve për etiketimin dhe paketimin e kimikateve.

3. Përcaktimin e detyrimeve ndaj eksportuesve dhe importuesve të kimikateve, që janë subjekt i dispozitave të dhënies së pëlqimit paraprak të importit dhe njoftimit të eksportit.

4. Rregullimin e prodhimit, vendosjes në treg, përdorimit dhe eksportit të kimikateve të rrezikshme.

5. Përcaktimin e detyrimeve e të procedurave për krijimin dhe mirëmbajtjen e regjistrit të kimikateve që vendosen në tregun e brendshëm ose që prodhohen për t'u eksportuar jashtë Republikës së Shqipërisë.

² Ky ligj është përafruar pjesërisht me:

Rregulloren (KE) 1907/2006 të Parlamentit Europian dhe Këshillit, datë 18 dhjetor 2006, "Mbi regjistrimin, vlerësimin, autorizimin dhe kufizimin e kimikateve (REACH), krijimin e Agjencisë Europiane të Kimikateve, e cila amendon direktivën 1999/45/KE, shfuqizon Rregulloren e Këshillit (KEE) 793/93 dhe Rregulloren e Komisionit (KE) nr.1488/94, si dhe direktivën e Këshillit 76/769/KEE dhe direktivat e Komisionit 91/155/KEE, 93/67/KEE, 93/105/KEE dhe 2000/21/KE", e ndryshuar", numri CELEX 32006R1907, Fletore Zyrtare e Bashkimit Europian, seria L, nr. 396, datë 30. 12. 2006, faqe 1 – 848.

Rregulloren (KE) 1272/2008 të Parlamentit Europian dhe Këshillit, datë 16 dhjetor 2008, "Mbi klasifikimin, etiketimin dhe paketimin e substancave dhe përzierjeve, e cila amendon dhe shfuqizon direktivat 67/548/KEE dhe 1999/45/KE dhe amendon Rregulloren (KE) 1907/2006", të ndryshuar", numri CELEX 32008R1272, Fletore Zyrtare e Bashkimit Europian, seria L, nr. 353, datë 31. 12. 2008, faqe 1 – 1355.

Neni 3

Parimi i parandalimit

Dispozitat e këtij ligji mbështeten në parimin e parandalimit, sipas të cilit prodhuesit, importuesit ose përdoruesit profesionalë të kimikateve sigurojnë se prodhojnë, vendosin në treg apo përdorin kimikatat në mënyra të tilla, që ato të mos ndikojnë negativisht në shëndetin e njerëzve, duke mbajtur parasysh sidomos shëndetin e grupeve më të ndjeshme të popullsisë, ose në mjedis.

Neni 4

Zbatimi dhe përjashtime

1. Ky ligj zbatohet, pavarësisht nga legjislacioni i veçantë, për:

a) vendosjen në treg të produkteve biocide e të produkteve për mbrojtjen e bimëve;

b) kërkesat minimale për sigurinë e shëndetin në punë dhe për mbrojtjen e punëmarrësve nga risqet që lidhen me ekspozimin ndaj agentëve kimikë, si dhe substancave kancerogjene ose mutagjene në punë;

c) mjedisin, që përfshin legjislacionin në fuqi për lejet e mjedisit dhe për vlerat kufi të ndotjes së ajrit;

ç) menaxhimin e integruar të ujërave;

d) menaxhimin e integruar të mbetjeve.

2. Ky ligj nuk zbatohet për:

a) substancat radioaktive, në përputhje me legjislacionin në fuqi për kërkesat minimale për sigurinë e shëndetin në punë dhe për mbrojtjen e punëmarrësve nga risqet që lidhen me ekspozimin ndaj rrezatimit jonizues;

b) substancat, që janë subjekt i mbikëqyrjes doganore, të cilat, në formën e tyre të pastër, në një përzierje ose në një artikull, nuk i nënshtrohen ndonjë trajtimi ose përpunimi, por janë në ruajtje të përkohshme, në magazinat apo zonat e lira doganore, me qëllim rieksporimit apo transitimit të tyre;

c) substancat e ndërmjetme të paizoluara;

ç) transportin e kimikateve të rrezikshme, si mallra të rrezikshme, përmes transportit hekurudhor, rrugor, transportit të brendshëm ujor, detar apo ajror, me përjashtim të kërkesave për paketim.

3. Dispozitat e parashikuara në kreun III, të këtij ligji, për klasifikimin, paketimin dhe etiketimin e kimikateve nuk do të zbatohen për kimikatat që:

3.1. Vendosen në treg në formën e tyre përfundimtare si:

a) barna dhe pajisje mjekësore për përdorim human;

b) barna në veterinar;

c) produkte kozmetike;

ç) ushqime e lëndë shtesë në ushqime, si dhe si aromatizues;

d) ushqime për kafshë dhe lëndë shtesë për këto ushqime.

3.2. Përdoren për studime dhe hulumtime shkencore, të cilat nuk vendosen në treg, por përdoren në mënyrë të kontrolluar, në përputhje me legjislacionin specifik për kushtet në mjediset e punës dhe mjedisin.

4. Dispozitat e parashikuara në kreun IV, të këtij ligji, për informimin në zinxhirin e furnizimit dhe në kreun VIII, lidhur me regjistrin e kimikateve, nuk do të zbatohen për kimikatat që vendosen në treg në formën e tyre përfundimtare, si:

a) barna dhe pajisje mjekësore për përdorim human;

b) barna në veterinar;

c) produkte kozmetike;

ç) ushqime e lëndë shtesë në ushqime, si dhe aromatizues;

d) ushqime për kafshë dhe lëndë shtesë për këto ushqime.

5. Dispozitat e parashikuara në kreun IV, të këtij ligji, për vlerësimin e sigurisë së kimikateve dhe në kreun V, për substancat me rrezikshmëri shumë të lartë, nuk do të zbatohen kur kimikati përdoret në:

a) barnat për përdorim human;

b) barnat në veterinar;

c) ushqimet dhe lëndët shtesë (p.sh. ëmbëlsuesit) në ushqime, si dhe aromatizuesit;

ç) ushqimet për kafshë dhe lëndët shtesë për këto ushqime.

6. Dispozitat e parashikuara në kreun VI, të këtij ligji, për kufizimet nuk do të zbatohen për kimikatat:

a) që prodhohen, vendosen në treg dhe përdoren për qëllime kërkimi e zhvillimi shkencor, me përjashtim të rastit kur kushtet për kufizimin e përcaktojnë ndryshe;

b) substanca të ndërmjetme të izoluara në vend dhe substanca të ndërmjetme të izoluara që transportohen.

7. Dispozitat e parashikuara në kreun VII, të këtij ligji, për eksportin dhe importin e kimikateve të rrezikshme nuk do të zbatohen për:

- a) armët kimike dhe lëndët paraprirëse / perkursorët e armëve kimike;
- b) kimikatet që mund të përdoren për prodhimin e substancave narkotike e të substancave psikotrope;
- c) materialet radioaktive;
- ç) ushqimet dhe lëndët shtesë/aditivët në ushqime;
- d) ushqimet për kafshë dhe lëndët shtesë për këto ushqime;
- dh) barnat dhe pajisjet mjekësore për përdorim human;
- e) barnat në veterinari;
- ë) organizmat e modifikuar gjenetikisht;
- f) kimikatet që përdoren për studime dhe kërkime shkencore, të cilat nuk dëmtojnë mjedisin e shëndetin njerëzor dhe nuk do të kalojnë sasinë 10 kg për çdo kimikat, për çdo import.

8. Mbetja, sipas përkufizimit të dhënë në ligjin specifik për menaxhimin e integruar të mbetjeve, nuk është një kimikat ose artikull, sipas kuptimit të këtij ligji.

Neni 5 Përkufizime

1. Në këtë ligj termat e mëposhtëm kanë këto kuptime:

1.1. “Substancë” është një element kimik dhe komponimet e tij në gjendje natyrore ose të përfutuara nga çdo proces prodhimi, përfshirë çdo shtesë të nevojshme për të ruajtur qëndrueshmërinë e saj, si dhe çdo papastërti që rrjedh nga procesi i përdorur, por duke përjashtuar çdo tretës që mund të ndahet pa ndikuar në qëndrueshmërinë e substancës apo ndryshimin e përbërjes së saj.

1.2. “Përzierje” është një përzierje ose tretësirë e përbërë nga dy ose më shumë substanca.

1.3. “Kimikat” është një substancë ose një përzierje substancash, e prodhuar ose e përfutur nga natyra, pa përfshirë organizmat e gjallë.

1.4. “Kimikate të rrezikshme” janë kimikatet, që kanë një ose më shumë veti të rrezikshme të klasifikuara, sipas kushteve të përcaktuara në këtë ligj.

1.5. “Artikull” është një objekt, të cilit gjatë prodhimit i është dhënë një formë, sipërfaqe ose

dizajn i veçantë, i cili përcakton funksionin e tij në një shkallë më të madhe sesa vetë përbërja e tij kimike.

1.6. “Prodhim” është prodhimi ose nxjerrja e substancave në gjendje natyrore.

1.7. “Prodhues” është çdo person fizik ose juridik, i krijuar në përputhje me legjislacionin në fuqi, i cili prodhon kimikate.

1.8. “Prodhues i një artikulli” është çdo person fizik ose juridik, i cili prodhon ose monton një artikull.

1.9. “Substancë e njoftuar” është një substancë, për të cilën njoftimi është dorëzuar dhe e cila mund të vendoset në treg, në përputhje me legjislacionin specifik në fuqi.

1.10. “Import” është futja fizike e kimikateve në territorin doganor të Republikës së Shqipërisë.

1.11. “Importues” është çdo person fizik ose juridik, përgjegjës për importin e tyre.

1.12. “Vendosje në treg” është importimi, furnizimi ose bërja e disponueshme e kimikateve në persona të tretë përkundrejt pagesës ose falas.

1.13. “Përdorim” është çdo përpunim, formulim, konsum, magazinim, trajtim, mbushje në kontejnerë, transferim nga një kontejner në një tjetër, përzierje, prodhim i një artikulli ose ndonjë mënyrë tjetër përdorimi të kimikateve.

1.14. “Kufizim” është çdo kushtëzim ose ndalim i prodhimit, përdorimit ose vendosjes në treg.

1.15. “Përdorues” (*downstream user*) është çdo person fizik ose juridik që, ndryshe nga prodhuesi apo importuesi, i shfrytëzon kimikatet për nevojat e tij apo për përgatitjet në kuadër të fushës së veprimtarisë së tij industriale ose profesionale. Shpërndarësi apo konsumatori nuk është përdorues.

1.16. “Furnizues i kimikateve” është çdo prodhues, importues apo shpërndarës që vendos kimikate në treg.

1.17. “Furnizues i një artikulli” është çdo prodhues ose importues i një artikulli, shpërndarës ose ndonjë operator tjetër në zinxhirin e furnizimit që vendos një artikull në treg.

1.18. “Marrës i një kimikati” është një përdorues ose një shpërndarës që furnizohet me një kimikat.

1.19. “Marrës i një artikulli” është një përdorues industrial ose profesional apo një shpërndarës, që furnizohet me një artikull, por nuk përfshin konsumatorët.

1.20. “Shpërndarës” është çdo person fizik ose juridik, përfshirë një shitës me pakicë, i cili vetëm magazinon dhe vendos në treg një kimikat për palët e treta.

1.21. “Aktorët në zinxhirin e furnizimit” janë të gjithë prodhuesit dhe/ose importuesit dhe/ose përdoruesit tjetër në zinxhirin e furnizimit.

1.22. “Listë e substancave me rrezikshmëri shumë të lartë (SVHC)” është lista e substancave që, prej vetive të tyre të brendshme të rrezikshme, përbëjnë një rrezik serioz për jetën e shëndetin e njeriut dhe për mjedisin e, për këtë arsye, janë të ndaluara për t’u përdorur lirisht.

1.23. “Listë kandidate” është lista e substancave që janë duke u konsideruar/shqyrtuar për t’u bërë pjesë e listës SVHC.

1.24. “Konventë” është konventa e Roterdamit “Mbi procedurën e njoftimit dhe pëlqimit paraprak për disa kimikate dhe pesticide të rrezikshme në tregtinë ndërkombëtare”, e ratifikuar me ligjin nr. 10 277, datë 13.5.2010, “Për aderimin e Republikës së Shqipërisë në Konventën e Roterdamit”.

1.25. “Aliazh” është një material metalik, homogjen në një shkallë makroskopike, i përbërë nga dy ose më shumë elemente, nga të cilët të paktën njeri është metal, të kombinuar në mënyrë të tillë që nuk mund të ndahet lehtë me anë të mjeteve mekanike.

1.26. “Monomer” është një substancë, e cila është e aftë të lidhet në mënyrë të përsëritur me veten e vet, ose me substanca të ngjashme, me lidhje kovalente, nëpërmjet një reaksioni kimik që formon polimerin;

1.27. “Polimer” është një substancë makromolekulare, e ndërtuar nga lidhja e përsëritur e shumë substancave monomere. Masa molekulare e këtyre makromolekulave varet nga numri i njësive monomere të lidhura në to. Një polimer përbëhet si më poshtë:

a) shumën e peshës së thjeshtë të molekulës që përmban të paktën tre njësi monomere, të cilat janë të lidhura me lidhje kovalente me të paktën me një njësi tjetër monomeri ose një reaktant tjetër;

b) më pak se shumën e peshës së thjeshtë të molekulës së të njëjtës peshë molekulare;

c) në kontekstin e këtij përkufizimi një “njësi monomeri” nënkupton formën e reaguesit të një substance monomere në një polimer.

1.28. “Substancë e ndërmjetme” është një substancë që është prodhuar dhe që konsumohet

ose përdoret më tej për përpunime kimike, në mënyrë që të transformohet në një substancë tjetër;

i) Substancë e ndërmjetme e paizoluar është një substancë e ndërmjetme, e cila gjatë sintezës hiqet me qëllim (përveç marrjes së mostrave) nga pajisjet në të cilat ndodh sinteza. Pajisje të tilla përfshijnë enën e reaksionit, pajisjet e saj ndihmëse, si dhe çdo pajisje, përmes të cilës substanca/t kalon/jnë gjatë një rrjedhjeje të vazhdueshme ose procesi grumbullimi, si dhe tubacionet për transferimin nga një enë në një tjetër për qëllim të hapit tjetër të reaksionit, përjashtuar tanket apo enë të tjera, në të cilat substanca/t ruhet/n pas prodhimit;

ii) Substancë e ndërmjetme e izoluar në vend është një substancë të ndërmjetme që nuk përmbush kriteret e një substance të ndërmjetme të paizoluar dhe ku prodhimi i saj dhe sinteza e një ose disa substance/ve të tjera nga substanca e ndërmjetme zhvillohen në të njëjtin vend nga një ose më shumë persona juridikë;

iii) Ndërmjetës i izoluar i transportuar është një substancë ndërmjetëse që nuk përmbush kriteret e një substance ndërmjetëse të paizoluar, por që transportohet ose shpërndahet në vende të tjera.

1.29. “Kërkim dhe zhvillim shkencor” është çdo eksperiment shkencor, analiza apo kërkim kimik, i kryer në kushtet e kontrollit në një vëllim më pak se 1 ton në vit.

1.30. “Ministria” është ministria përgjegjëse për mjedisin.

2. Për qëllime të kreut VI për eksportin dhe importin e kimikateve të rrezikshme:

2.1. Termat e përdorur në kreun VI janë të njëjtë me përkufizimet e dhëna në konventë.

2.2. Termat e përcaktuar në nenin 5, të këtij ligji, do të zbatohen vetëm nëse këta terma nuk janë përkufizuar ndryshe në legjislacionin specifik për eksportin dhe importin e kimikateve të rrezikshme dhe në konventë.

KREU II AUTORITETET SHTETËRORE KOMPETENTE

Neni 6 Autoritetet kompetente

1. Ministria është autoriteti kompetent dhe në kuadër të këtij ligji krijohet Zyra e Kimikateve, që ushtron juridiksionin e vet në të gjithë territorin e Republikës së Shqipërisë.

2. Zyra e Kimikateve krijohet si një institucion publik qendror, me seli në Tiranë, në varësi të ministrit përgjegjës për mjedisin dhe financohet nga Buxheti i Shtetit. Rregullat e organizimit e të funksionimit të Zyrës së Kimikateve miratohen me vendim të Këshillit të Ministrave. Struktura dhe organika e Zyrës së Kimikateve miratohen nga Kryeministri.

3. Zyra e Kimikateve është përgjegjëse për:

a) përgatitjen e akteve nënligjore që rrjedhin nga ky ligj;

b) mbikëqyrjen e zbatimit të dispozitave të këtij ligji dhe të dispozitave të nxjerra në zbatim të tij;

c) koordinimin ndërinstitutional lidhur me menaxhimin e kimikateve;

ç) bashkëpunimin ndërkombëtar lidhur me menaxhimin e kimikateve;

d) përgatitjen e procedurave, krijimin dhe mirëmbajtjen e Regjistrisë Kombëtare të Kimikateve;

dh) publikimin e listës SVHC dhe listës kandidate;

e) lëshimin e autorizimeve për përdorimin e mëtejshëm të listës SVHC;

ë) propozimin e heqjes së kimikateve nga tregu ose kufizimin e përdorimit të tyre kur përbëjnë rrezik për shëndetin e njeriut dhe mjedisin;

f) shërbimin e informacionit (*helpdesk*) për të ofruar këshilla për prodhuesit, importuesit, përdoruesit e tjerë dhe çdo palë tjetër të interesuar për përgjegjësitë dhe detyrimet e tyre përkatëse në bazë të këtij ligji;

g) informimin e publikut të gjerë në lidhje me këtë ligj dhe aktet nënligjore në zbatim të tij për rreziqet që vijnë nga kimikatet kur konsiderohet e domosdoshme për mbrojtjen e shëndetit të njeriut ose mjedisit;

gj) plotësimin e detyrimeve lidhur me konventat dhe marrëveshjet e tjera ndërkombëtare për menaxhimin e kimikateve (Konventa e Stokholmit, Konventa e Roterdamit, protokollet e CLRTAP-it).

4. Ministria është Autoriteti Kombëtar i Përcaktuar në Republikën e Shqipërisë për zbatimin e Konventës së Roterdamit dhe realizon procedurën e njoftimit për pëlqim paraprak dhe procedurën për marrjen e pëlqimit, në bazë të njoftimit paraprak për importin dhe eksportin e disa kimikateve të rrezikshme.

5. Ministria përgjegjëse për tregtinë dhe ministria përgjegjëse për industrinë janë autoritetet kompetente për kontrollin në treg të kimikateve.

6. Ministria përgjegjëse për industrinë është autoriteti kompetent për licencimin e veprimtarive që lidhen me kimikate të klasifikuara si të rrezikshme, sipas legjislacionit në fuqi.

7. Ministria përgjegjëse për shëndetësinë është përgjegjëse për marrjen e informacionit mbi sigurinë dhe rreziqet e kimikateve të rrezikshme për shëndetin, me qëllim hartimin e masave parandaluese kurative, veçanërisht për rastet e emergjencave shëndetësore.

Neni 7

Bashkëpunimi midis autoriteteve

1. Ministrinë, dogana dhe inspektoratet bashkëpunojnë midis tyre në kryerjen e detyrave të përcaktuara sipas këtij ligji.

2. Për të mundësuar bashkëpunimin e institucioneve të përfshira në menaxhimin e kimikateve ngrihet një Komitet Ndërsektorial për Sigurinë Kimike (KNSK).

3. KNSK-ja vepron si një forum këshillues për koordinim në politika dhe në vendimmarrje, për shkëmbimin e informacionit dhe kontrollin e ndërsjellë, pa mandat për vendimmarrje detyruese.

4. Funksionet, përbërja, si dhe rregullat e procedurave për funksionimin e Komitetit Ndërsektorial për Sigurinë Kimike përcaktohen me urdhër të Kryeministrit.

KREU III

KLASIFIKIMI, ETIKETIMI DHE PAKETIMI

Neni 8

Detyrime të përgjithshme

1. Ndalohet vendosja në treg e kimikateve që nuk plotësojnë detyrimet e përcaktuara në këtë ligj e në aktet nënligjore, që dalin në zbatim të tij për klasifikimin, etiketimin dhe paketimin.

2. Prodhuesit dhe importuesit e kimikateve janë të detyruar të klasifikojnë kimikatet përpara vendosjes së tyre në treg, në përputhje me dispozitat e vendimit, sipas pikës 6 të këtij neni.

3. Prodhuesit, importuesit dhe furnizuesit janë të detyruar të etiketojnë dhe të paketojnë kimikatet, në përputhje me dispozitat e përcaktuara në këtë ligj, përpara vendosjes së tyre në treg, në mënyrë të tillë që substancat dhe përzierjet brenda paketimit të mos paraqesin rrezik për njeriun dhe mjedisin.

gjatë përdorimit, ruajtjes, magazinimit apo transportit.

4. Në paketimin e kimikateve të rrezikshme dhe të artikujve që nuk janë të rrezikshëm, por përmbajnë të paktën një substancë të klasifikuar si të rrezikshme, duhet të përcaktohen emri tregtar i kimikatit, emri i substancës së rrezikshme që përmban përzjerja, emri dhe adresa e furnizuesit të kimikatit, sasia e kimikatit që përmban ambalazhi, shenjat e rrezikshmërisë, si dhe teksti në të cilin përshkruhen vetitë e rrezikshme të kimikatit.

5. Përmbajtja e etiketës duhet të jetë në gjuhën shqipe.

6. Këshilli i Ministrave, me propozim të ministrit, miraton vendimin ku parashikohen rregullat për klasifikimin, etiketimin dhe paketimin e kimikateve.

Neni 9

Lista e klasifikimit dhe etiketimit

1. Klasifikimi dhe etiketimi për substancat aktive në produktet e mbrojtjes së bimëve dhe produktet biocide, për substanca të caktuara kancerogjene, mutagjenike, substanca toksike për riprodhimin human, substanca sensitizuese për organet e frymëmarrjes dhe disa substanca të tjera të rrezikshme do të bëhen në përputhje me listën e klasifikimit e të etiketimit.

2. Klasifikimi dhe etiketimi i kimikateve, të cilat janë të listuara në listën e klasifikimit e të etiketimit, është i detyrueshëm të kryhet sipas kësaj liste.

3. Lista e klasifikimit dhe etiketimit, si dhe kriteret e veçanta për përfshirjen e substancave në këtë listë, në përputhje me pikën 1, të këtij neni, përcaktohen në vendimin e Këshillit të Ministrave, sipas pikës 6, të nenit 8, të këtij ligji.

4. Ministria publikon dhe përditëson listën e klasifikimit e të etiketimit, referuar në pikën 3, të këtij neni, të miratuar me vendim të Këshillit të Ministrave.

Neni 10

Komunikimi i rrezikut

1. Klasifikimi, paketimi dhe etiketimi përdoren për komunikimin e rrezikut që rrjedh nga kimikatet e rrezikshme dhe, si rezultat, edhe për menaxhimin e zvogëlimin e rrezikut nga këto kimikate.

2. Etiketa dhe Dokumenti i të Dhënave të Sigurisë për Kimikatet (MSDS) janë dy mjete të parashikuara për informim, që përdoren për të

vënë në dukje rreziqet që vijnë nga përdorimi i kimikateve të rrezikshme.

3. Etiketa është i vetmi mjet i drejtpërdrejtë për informim dhe komunikim me konsumatorët, që shërben për të tërhequr vëmendjen e përdoruesve dhe për t'i orientuar ata drejt informacionit gjithëpërfshirës për vetitë e substancave apo përzjerjeve të caktuara.

Neni 11

Reklamimi

1. Ndalohet reklamimi i kimikateve që i përkasin një apo më shumë kategorive të specifikuar si të rrezikshme, nëse në to nuk paraqiten qartë kategoritë e rrezikut. Për çdo reklamim të një kimikati të klasifikuar si i rrezikshëm duhet të përmendet klasa e rrezikut ose kategoria e rrezikut që lidhet me të.

2. Për kimikatet që mund të blihen pa etiketë, të dhënat për vetitë e tyre të rrezikshme duhet paraprakisht të bëhen të ditura me shkrim, në një fletë të veçantë, në mënyrë të kuptueshme, të qartë dhe të lexueshme.

3. Në reklamimin e kimikateve nuk duhet të fshihen rreziqet që ato mund të paraqesin për shëndetin e njeriut dhe mjedisin, si dhe nuk duhet të nxiten përdorimi, trajtimi ose asgjësimi i tyre në mënyrë të papërshtatshme.

4. Për çdo reklamim të një kimikati të klasifikuar si i rrezikshëm, në bazë të të cilit një pjesëtar i publikut të gjerë konkludon një kontratë blerjeje pa e parë më përpara etiketën e tij, duhet të përmendet klasa/klasat e rrezikut që tregohet/n në etiketë.

5. Terma të tillë, si “i degradueshëm”, “ekologjikisht i padëmshëm”, “miqësor për mjedisin” dhe “miqësor me ujin”, mund të përdoren në reklama vetëm nëse vetitë e përshkruara janë shpjeguar me hollësi.

6. Furnizuesit e kimikateve të rrezikshme ose të përzjerjeve të klasifikuara si të parrezikshme, por që në përmbajtjen e tyre kanë të paktën një substancë të klasifikuar si të rrezikshme, gjatë reklamimit duhet të tregojnë vetitë e rrezikshme të kimikateve. Gjatë reklamimit nuk lejohet fshehja e vetive të rrezikshme të kimikateve për përdoruesit dhe publikun.

7. Pika 1, e këtij neni, zbatohet pavarësisht nga legjislacioni i veçantë për mbrojtjen e konsumatorit, në respekt të kontratës në distancë midis një

profesionisti dhe konsumatorit, e kryer nëpërmjet telefonit, e-mailit, katalogut etj.

KREU IV
VLERËSIMI I SIGURISË SË KIMIKATIT,
DOKUMENTI ME TË DHËNAT
E SIGURISË DHE KËRKESA TË TJERA
PËR FURNIZUESIT

Neni 12

**Kërkesa të përgjithshme për gjenerimin e
informacionit mbi vetitë e brendshme të
substancave**

1. Gjenerimi i informacionit mbi vetitë e brendshme të substancave, me qëllim klasifikimin dhe vlerësimin e sigurisë së kimikateve, bazohet mbi të dhënat shkencore e teknike që janë në dispozicion dhe për të nuk kërkohet kryerja e testeve shtesë.

2. Opsioni i parë i gjenerimit të informacionit mbi vetitë e brendshme të substancave është kërkimi, shpërndarja dhe shkëmbimi i të dhënave mbi baza komerciale ose mënyra të tjera.

3. Çdo testim i ri eko-toksikologjik e toksikologjik, si dhe analizat kryhen në përputhje me:

a) parimet e praktikave më të mira laboratorike (GLP), sipas legjislacionit specifik;

b) standardeve të tjera ndërkombëtare të njohura si ekuivalente;

c) kërkesat për testime, sipas ndonjë legjislacioni tjetër specifik, nëse ka një të tillë.

4. Praktikave më të mira laboratorike dhe institucionet përgjegjëse për inspektimin e verifikimin e këtyre praktikave, si dhe për testimet e përcaktuara në pikat 5, 6, 7 dhe 8, të këtij neni, përcaktohen nga Këshilli i Ministrave, me propozim të përbashkët të ministrit përgjegjës për tregtinë në bashkëpunim me ministrin përgjegjës për shëndetësinë dhe ministrin përgjegjës për bujqësinë.

5. Testimet mbi kafshët kryhen vetëm në rastin kur, për qëllime të klasifikimit, alternativa të tjera nuk janë të mundshme. Testimet mbi kafshë kryhen në përputhje me kërkesat për mbrojtjen e kafshëve që përdoren për eksperimente ose për qëllime të tjera shkencore. Ministri përgjegjës për shëndetësinë dhe ministri përgjegjës për bujqësinë miratojnë rregullat për mbrojtjen e kafshëve.

6. Testimet mbi kafshët vertebrorë, për qëllime të këtij ligji, kryhen vetëm në rastet kur nuk ka alternativa të tjera të testimit për klasifikimin e kimikateve në baza shkencore.

7. Testet mbi bletët, majmunët dhe primatët e tjerë jonjerëzorë janë të ndaluara, për qëllime të klasifikimit.

8. Ndalohen testimet në njerëz, për qëllime të klasifikimit të kimikateve, sipas këtij ligji. Për këtë qëllim mund të përdoren të dhënat e marra nga burime të tjera, të tilla si studime klinike.

Neni 13

**Vlerësimi i sigurisë së kimikatit dhe masat
e reduktimit të riskut**

1. Vlerësimi i sigurisë së kimikatit është një procedurë që rezulton me Dokumentin e të Dhënave të Sigurisë për Kimikatin, ku përfshihen rekomandimet për reduktimin e riskut dhe kontrollin e duhur të efekteve të dëmshme nga substancat e rrezikshme.

2. Prodhuesi, importuesi dhe përdoruesi profesional i kimikateve, që kryejnë vlerësimin e sigurisë së kimikatit, duhet të përdorin metodat e përshkruara në këtë ligj dhe aktet nënligjore në zbatim të tij.

3. Rregullat e detajuara dhe metodat për kryerjen e vlerësimit të sigurisë së kimikatit përcaktohen nga Këshilli i Ministrave.

Neni 14

Detyrimi për të mbajtur informacionin

1. Çdo prodhues dhe importues grumbullon dhe mban në dispozicion të gjithë informacionin që i kërkohet për zbatimin e detyrimeve, në kuadër të këtij ligji, për një periudhë të paktën 10-vjeçare, pasi ka prodhuar, importuar dhe furnizuar substancën ose përzierjen.

2. Furnizuesi grumbullon dhe mban në dispozicion të gjithë informacionin e përdorur për qëllime të klasifikimit e të etiketimit, në përputhje me legjislacionin që rregullon klasifikimin dhe etiketimin, për një periudhë të paktën 10-vjeçare, pasi substanca ose përzierja është furnizuar për herë të fundit nga ai furnizues.

3. Në rast se një furnizues pushon aktivitetin ose ia transferon një pjesë apo të gjitha operacionet e tij një pale të tretë, pala përgjegjëse për likuidimin e ndërmarrjes së furnizuesit ose që merr përgjegjësinë për vendosjen në treg të substancës

ose përzierjes në fjalë është e detyruar të plotësojë detyrimet e përcaktuara në pikën 1, të këtij neni, në vend të furnizuesit.

4. Ministria mund t'i kërkojë prodhuesit, importuesit ose furnizuesve të tjerë të dorëzojnë informacionin e përmendur në pikat 1 dhe 2 të këtij neni.

Neni 15

Kërkesat për Dokumentin e të Dhënave të Sigurisë së Kimikateve

1. Prodhuesi, importuesi dhe furnizues të tjerë të një kimikati i sigurojnë përdoruesit të kimikatit dokumentin me të dhënat e sigurisë kimike kur:

a) substanca plotëson kriteret për t'u klasifikuar si e rrezikshme, në përputhje me legjislacionin specifik për klasifikimin, etiketimin dhe paketimin e kimikateve;

b) një substancë është e qëndrueshme, biologjikisht e akumulueshme dhe toksike ose shumë e qëndrueshme dhe shumë biologjikisht e akumulueshme, në përputhje me kriteret e përcaktuara në legjislacionin përkatës;

c) një substancë është e përfshirë në listën e kandidatëve, të miratuar sipas këtij ligji.

2. Dokumenti me të Dhënat e Sigurisë së Kimikateve duhet të jetë në gjuhën shqipe.

3. Prodhuesi, importuesi dhe furnizuesi informojnë përdoruesin apo shpërndarësin për rreziqet që mund të shkaktojë një substancë ose përzierje dhe të japin informacion për trajtimin, ruajtjen dhe asgjësimin e sigurt të substancës apo përzierjes.

4. Prodhuesi, importuesi dhe furnizuesi i kimikatit të rrezikshëm duhet të paraqesin falas për çdo shpërndarës apo përdorues të radhës dokumentin me të dhënat e sigurisë kimike, në letër apo në formë elektronike, që prej datës kur kimikati është vendosur në treg për herë të parë.

5. Kërkesat specifike, përmbajtja dhe formati i dokumentit me të dhënat e sigurisë (SDS) përcaktohen nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit.

Neni 16

Detyrimi për komunikimin e informacionit mbi kimikatet në artikuj

1. Furnizuesi i një artikulli që përmban një substancë që përfshihet në listën e substancave me rrezikshmëri të lartë apo në listën e kandidatëve në një

përqendrim mbi 0,1 për qind të peshës për peshë do t'i sigurojë marrësit të artikullit informacionin e mjaftueshëm që ai ka në dispozicion, për të lejuar përdorimin e sigurt të artikullit, duke përfshirë, minimalisht, emrin e asaj substance.

2. Me kërkesë të klientit/konsumatorit, çdo furnizues i një artikulli që përmban një substancë të përfshirë në listën SVCH ose listën e kandidatëve në një përqendrim më të lartë se 0,1 për qind të peshës për peshë (p/p) do t'i sigurojë konsumatorit informacionin e mjaftueshëm, që furnizuesi ka në dispozicion, për të lejuar përdorimin e sigurt të artikullit, duke përfshirë, minimalisht, emrin kimik të asaj substance.

3. Informacioni përkatës sigurohet pa pagesë, brenda 45 ditëve nga data e marrjes së kërkesës.

Neni 17

Detyrimi për dhënien e informacionit mbi kimikatet në zinxhirin e furnizimit

1. Çdo aktor në zinxhirin e furnizimit të një kimikati do të japë informacionin e mëposhtëm tek aktorët e tjerë ose shpërndarësit e tjerë në zinxhirin e furnizimit:

a) informacionin e ri mbi vetitë e rrezikshme, pavarësisht nga qëllimi i përdorimit;

b) çdo informacion tjetër që mund të vërë në diskutim masat e duhura për menaxhimin e riskut, të identifikuar në Dokumentin me të Dhënat e Sigurisë së Kimikateve, që i është dhënë atij, i cili komunikohet vetëm për përdorimet e identifikuar.

2. Shpërndarësit e shpërndajnë atë informacion tek aktorët e tjerë ose shpërndarësit e tjerë në zinxhirin e furnizimit.

Neni 18

E drejta e informimit të punëmarrësve

Punëdhënësit i sigurojnë punëmarrësve dhe përfaqësuesve të tyre aksesin në informacionin e dhënë, në përputhje me nenet 15 e 17, të këtij ligji, për kimikatet, ndaj të cilave punëmarrësit mund të jenë të ekspozuar gjatë procesit të punës.

KREU V

SUBSTANCAT ME RREZIKSHMËRI SHUMË TË LARTË (SVHC)

Neni 19

Zëvendësimi i substancës SVHC

Prodhuesit, importuesit dhe përdoruesit profe-

sionalë (*downstream users*) të një substance me rrezikshmëri shumë të lartë (SVHC) analizojnë disponueshmërinë e alternativave më pak të rrezikshme dhe konsiderojnë mundësinë e zëvendësimit të substancave me rrezikshmëri shumë të lartë me substanca më pak të rrezikshme.

Neni 20

Lista e substancave me rrezikshmëri shumë të lartë (në vijim lista SVHC)

1. Substancat, që i përkasin listës SVHC për shëndetin e njeriut dhe mjedisin, ndalohen të vendosen në treg dhe të përdoren lirshëm në Republikën e Shqipërisë.

2. Në listën SVHC përfshihen substancat që u korrespondojnë rreziqeve të specifikuara në legjislacionin që rregullon klasifikimin, etiketimin dhe paketimin e kimikateve, si:

a) kategoritë kancerogjene 1A dhe 1B;

b) kategoritë mutagjene 1A dhe 1B;

c) substancat toksike për riprodhimin te njerëzit, kategoritë 1A dhe 1B.

3. Në listën SVHC përfshihen substancat që plotësojnë kriteret e mëposhtme:

a) substancat që janë të qëndrueshme, të akumulueshme biologjikisht dhe toksike/helmuese (PBT);

b) substancat që janë shumë të qëndrueshme ose shumë të akumulueshme biologjikisht (vPvB).

4. Në listën SVHC përfshihen gjithashtu:

a) substancat që mund të shkaktojnë çrregullime endokrine;

b) substancat që nuk i plotësojnë kriteret e shkronjave “a” dhe “b”, të pikës 3, por për të cilat ka të dhëna shkencore për efekte të mundshme serioze për njerëzit apo mjedisin, ekuivalente me substancat e listuara në pikat 2 dhe 3, të këtij neni.

5. Lista e substancave me rrezikshmëri shumë të lartë (SVHC), kriteret për përfshirjen e substancave në listën SVHC dhe lëshimi i një autorizimi të kushtëzuar, me qëllim vazhdimin e përdorimit të SVHC-së miratohen nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit.

6. Autorizimi i kushtëzuar miratohet nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit, pa përfshirjen e QKL-së.

Neni 21

Lista kandidate

1. Substancat e rrezikshme, të cilat janë kandidate për t'u futur në listën SVHC, përfshihen në listën kandidate.

2. Lista e substancave kandidate miratohet nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit.

KREU VI

KUFIZIMET MBI PRODHIMIN, VENDOSJEN NË TREG DHE PËRDORIMIN E DISA KIMIKATEVE DHE ARTIKUJVE TË RREZIKSHËM TË CAKTUAR

Neni 22

Dispozita të përgjithshme mbi kufizimet

1. Një substancë në formën e saj të pastër në një përzierje ose në një artikull, për të cilën ky ligj apo aktet nënligjore në zbatim të tij parashikojnë një kufizim, nuk do të prodhohet, nuk do të vendoset në treg apo nuk do të përdoret nëse nuk është në përputhje me atë kufizim.

2. Kufizimet për prodhimin, vendosjen në treg dhe përdorimin e disa kimikateve dhe artikujve të rrezikshëm të caktuar miratohen nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e përbashkët të ministrit përgjegjës për mjedisin dhe ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

3. Për shkaqe teknike, sociale dhe ekonomike, bazuar në njoftimet e personave fizikë dhe juridikë që prodhojnë, importojnë, vendosin në treg një kimikat ose artikull, subjekt i kufizimeve, ministria përgjegjëse për mjedisin dhe ministria përgjegjëse për shëndetësinë ngarkohen të rishikojnë kufizimet mbi prodhimin, vendosjen në treg, përdorimin dhe eksportin e substancave të rrezikshme, grupet e substancave, substancat e përziera, substancat në lloje të caktuara të artikujve apo substancave në pajisje të caktuara, si edhe afatet kohore të parashikimit të hyrjes në fuqi të një kufizimi. Rishikimi i kufizimeve miratohet nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e përbashkët të ministrit përgjegjës për mjedisin dhe ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

4. Një kimikat i rrezikshëm hiqet përkohësisht ose përfundimisht nga tregu, në rast se vërtetohet se paraqet rrezik të papranueshëm për shëndetin e njeriut apo mjedisin, edhe në qoftë se kimikati

plotëson kushtet e përcaktuara në këtë ligj dhe në aktet që dalin në zbatim të këtij ligji.

Neni 23

Parandalimi dhe reduktimi i ndotjes së mjedisit nga kimikatat

1. Në parandalimin dhe reduktimin e ndotjes nga asbesti, me qëllim mbrojtjen e shëndetit të njeriut dhe mjedisit, përfshihen masa për reduktimin në burim të shkarkimeve të asbestit në ajër, të derdhjeve të asbestit në mjediset ujore dhe të mbetjeve të ngurta të asbestit.

2. Rregullat e nevojshme për parandalimin dhe reduktimin e ndotjes së mjedisit nga asbesti miratohen nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit përgjegjës për mjedisin.

3. Në reduktimin e ndotjes dhe eliminimin gradual deri në zhdukje të plotë të përdorimit të mërkurit përfshihen masat për ndalimin e eksporteve, reduktimin e mërkurit në produkte, procese dhe në industritë që e përdorin, çlirojnë ose shkarkojnë mërkur në atmosferë apo lëshojnë në mënyrë të pakontrolluar mbetjet teknologjike që përmbajnë mërkur, detyrimin për ruajtjen dhe asgjësimin e sigurt të mërkurit.

4. Rregullat e ndalimit të eksportit të mërkurit metalik, komponimeve dhe përzierjeve të caktuara të mërkurit, ruajtjes së sigurt të mërkurit metalik dhe kriteret specifike të ruajtjes së mërkurit metalik të konsideruar si mbetje miratohen nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit përgjegjës për mjedisin.

KREU VII

EKSPORTI DHE IMPORTI I SUBSTANCAVE TË RREZIKSHME

Neni 24

Zbatimi i Konventës së Roterdamit

1. Objektivat, fusha e veprimit dhe procedurat e përgjithshme për njoftimin dhe pëlqimin paraprak të importit e të eksportit për disa kimikate e pesticide të rrezikshme në tregtinë ndërkombëtare (procedura PIC) jepen në ligjin që ka ratifikuar konventën.

2. Këshilli i Ministrave, me propozim të ministrit, miraton vendimin për importin dhe eksportin e kimikateve të rrezikshme. Ky vendim përcakton masat dhe procedurat administrative e ligjore që ndiqen në zbatim të neneve 10 e 11 të konventës.

3. Kimikatat dhe pesticidet që i nënshtrohen procedurës PIC, në bazë të konventës, ndalohen të eksportohen nga Republika e Shqipërisë, pa pasur pëlqimin eksplisit të dhënë nga vendi importues, palë në konventë, ose pa pasur informacionin, që në kushte të tjera përcakton se importi drejt vendit importues mund të ndodhë.

Neni 25

Njoftimi i eksportit të kimikateve dhe pesticideve me rrezikshmëri shumë të lartë që u nënshtrohen masave rregullatore dhe që nuk janë në Konventë

1. Këshilli i Ministrave, në vendimin për importin dhe eksportin e kimikateve të rrezikshme, të parashikuar në pikën 2, të nenit 24, të këtij ligji, përcakton gjithashtu:

a) listën e kimikateve, produkteve biocide dhe pesticideve që nuk janë pjesë e konventës, por që, për shkak të vetive të tyre të rrezikshme dhe risqeve që paraqesin për shëndetin e njeriut dhe mjedisin, i nënshtrohen procedurës së njoftimit të eksportit;

b) rregullat për procedurën e njoftimit të eksportit të kimikateve, produkteve biocide dhe pesticideve, të referuara në shkronjën “a” të kësaj pike.

2. Ndalohet eksporti nga Republika e Shqipërisë i kimikateve, produkteve biocide dhe pesticideve që i nënshtrohen procedurës së njoftimit të eksportit dhe për të cilat nuk zotërohet konfirmimi i marrjes së njoftimit nga vendi importues ose informacion tjetër shtesë i kërkuar nga pala importuese, që provon se importi drejt atij vendi mund të kryhet.

3. Ndalohet importi në Republikën e Shqipërisë i kimikateve, produkteve biocide dhe pesticideve të ndaluara ose të kufizuara në territorin e palës eksportuese, për të cilat Autoriteti Kombëtar i Përcaktuar:

a) nuk ka marrë njoftimin e eksportit nga vendi eksportues;

b) nuk ka dhënë pëlqimin eksplisit të importit, kur pëlqimi eksplisit kërkohet në përputhje me legjislacionin specifik për importin dhe eksportin e kimikateve të rrezikshme.

4. Eksportuesi i kimikateve është i detyruar të dërgojë në ministri informacionin me të dhënat që kërkohen nga organi kompetent i shtetit, nëpër territorin e të cilit bëhen eksporti dhe transiti i

kimikateve që i nënshtrohen procedurës PIC, jo më vonë se 30 ditë para se të bëhet transiti.

5. Ministria informon organin kompetent të shtetit, nëpër territorin e të cilit bëhet transiti i kimikateve, jo më vonë se 15 ditë para se të bëhet transiti.

KREU VIII DISPOZITA NË MBËSHTETJE TË MENAXHIMIT TË KIMIKATEVE

Neni 26

Plani për menaxhimin e sigurt të kimikateve

1. Këshilli i Ministrave, me propozim të ministrit, miraton Planin Kombëtar për Menaxhimin e Sigurt të Kimikateve.

2. Plani Kombëtar për Menaxhimin e Sigurt të Kimikateve rishikohet në çdo 5 vjet.

Neni 27

Rregjistri i kimikateve

1. Çdo kimikat që prodhohet ose importohet në territorin e Republikës së Shqipërisë regjistrohet në regjistrin elektronik të kimikateve.

2. Për qëllime të këtij ligji dhe akteve në zbatim të tij, ministria krijon dhe mirëmban regjistrin elektronik të kimikateve, në përputhje me standardet, rregullat, dhe procedurat e përcaktuara në ligjin nr. 10 325, datë 23.9.2010, “Për bazat e të dhënave shtetërore”.

3. Prodhuesit, importuesit dhe përdoruesit profesionalë regjistrojnë kimikatet në regjistrin elektronik të kimikateve. Të dhënat mbi produktet e mbrojtjes së bimëve dhe të produkteve biocide sigurohen nga autoritetet përgjegjëse që i regjistrojnë këto kimikate, në përputhje me legjislacionin për produktet e mbrojtjes së bimëve dhe produkteve biocide.

4. Rregullat e detajuara për regjistrimin e kimikateve nga prodhuesit dhe importuesit, detyrimet për të raportuar në regjistrin elektronik të kimikateve, si dhe mirëmbajtjen e regjistrit të kimikateve, miratohen nga Këshilli i Ministrave me propozimin e ministrit përgjegjës për mjedisin.

Neni 28

Licencimi i veprimtarive që lidhen me kimikatet e rrezikshme

1. Prodhimi, vendosja në treg, depozitimi dhe ruajtja e kimikateve të rrezikshme kryhen nga persona juridikë të pajisur me licencë.

2. Licenca për aktivitetet, sipas pikës 1, të këtij neni, u lëshohet/jepet personave juridikë nëse ata plotësojnë kushtet themelore për ruajtjen e kimikateve të rrezikshme:

a) kanë sistem mirëmbajtjeje dhe depozitimi të kimikateve të veçanta të rrezikshme;

b) sigurojnë parandalimin e aksesit/hyrjes së personave të paautorizuar që mund t'i përdorin kimikatet për qëllime jo të duhura;

c) ndërmarrin masa parandaluese për shmangien e rrezikut nga kimikatet e rrezikshme.

3. Me licencë pajisen edhe personat fizikë, që përdorin kimikate të rrezikshme për veprimtari të tilla, si: veprimtari artistike, veprimtari studimore shkencore dhe veprimtari të tjera specifike.

4. Licenca për prodhimin, vendosjen në treg, depozitimin dhe ruajtjen e kimikateve të rrezikshme lëshohet nga ministri përgjegjës për industrinë.

5. Dokumentacioni dhe procedurat për dhënien e licencave për prodhimin, vendosjen në treg, depozitimin dhe ruajtjen e kimikateve të rrezikshme miratohen nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit përgjegjës për industrinë.

6. Kimikate të rrezikshme, për të cilat lëshohet licenca, konsiderohen ato kimikate, të cilat, në klasifikimin dhe etiketimin e bërë në përputhje me legjislacionin që rregullon klasifikimin, paketimin dhe etiketimin e kimikateve, u përkasin klasave të mëposhtme të rrezikut:

a) klasës së rrezikut “Toksicitet akut” në kategoritë e rrezikut 1, 2 dhe 3 dhe që etiketohen me piktogramën e rrezikut “Kafkë” dhe “Kryqëzimin e kockave” (SGH06) dhe shprehjen “Rrezik”;

b) një nga klasat e rrezikut “Kancerogjene, mutagjene për qelizat gjenetike ose toksike për riprodhimin” në kategoritë e rrezikut 1A ose 1B dhe që etiketohen me piktogramën e rrezikut “Rrezik për shëndetin” (SGH08) dhe shprehjen “Rrezik”;

c) klasës së rrezikut “Korrozive/Gërryese për lëkurën” në kategorinë e rrezikut 1A dhe që

etiketohen me piktogramën e rrezikut “Korrozive /Gërryese” (SGH05) dhe shprehjen “Rrezik”;

ç) një nga klasat e rrezikut “Toksike për një organ të destinuar specifike-një ekspozim i vetëm ose toksike për një organ të destinuar specifike-ekspozim i përsëritur” në kategorinë e rrezikut 1 dhe që etiketohet me piktogramën e rrezikut “Rrezik për shëndetin” (SGH08) dhe shprehjen “Rrezik”.

Neni 29

Ruajtja, magazinimi dhe shitja e kimikateve të rrezikshme

1. Kushtet themelore për ruajtjen e kimikateve të rrezikshme janë:

a) zotërimi i një objekti të përgatitur për magazinimin e kimikateve;

b) sigurimi që në atë objekt të mos ketë akses për persona të paautorizuar;

c) pasja e kushteve për mbrojtjen fizike dhe mbrojtjen nga zjarri dhe, sipas nevojës, edhe kushteve të tjera parandaluese të rrezikut.

2. Kimikatet e rrezikshme duhet të mbahen dhe të ruhen mirë, në përputhje me llojin e rrezikut që mund të shkaktojnë. Në veçanti, duhet:

a) të mbrohen kundër ndikimeve të rrezikshme nga jashtë;

b) të jenë të mbrojtura dhe të paarrtshme për palët e paautorizuara;

c) të mbahen ose të ruhen në mënyrë të tillë që të parandalohet ndonjë rrezik, të mos shkaktohet konfuzion për ngjashmëri me mallrat e konsumit të përgjithshëm, veçanërisht me ushqime, ose për përdorimin gabimisht të tyre.

3. Kur kimikatet janë duke u ruajtur në magazina, duhet të merren parasysh këshillat dhe udhëzimet e dhëna në paketim dhe në Dokumentin e të Dhënave të Sigurisë së Kimikateve.

4. Kimikatet e rrezikshme dhe paketimi i tyre duhet të mbrohen nga ndikimet e rrezikshme, veçanërisht nga ato të natyrës mekanike.

5. Kimikatet e rrezikshme duhet të jenë qartësisht të identifikueshme dhe gjatë ruajtjes në magazinë duhet të mbahen të ndara nga mallrat e tjera. Kimikatet duhet të mbahen vetëm në paketim origjinal, të mbyllur dhe të pathyeshëm.

6. Kimikatet e rrezikshme të vendosura në treg për t'u përdorur nga publiku mund të shiten në njësi të specializuara për kimikatet. Në rastet e shitjes me vetëshërbim, këto mallra nuk lejohen të

ekspozohen në vende ku mund të merren lirisht; ato duhet të mbahen veç nga mallrat e tjera, në mënyrë që të shmanget kontakti me to dhe duhet të jepen vetëm nga shitësi.

7. Ministria, në bashkëpunim me ministrinë përgjegjëse për industrinë, ministrinë përgjegjëse për shëndetësinë dhe ministrinë përgjegjëse për bujqësinë, miraton udhëzues praktik për kushtet e ruajtjes dhe tregtimin me pakicë të kimikateve, brenda 1 viti nga hyrja në fuqi e këtij ligji.

8. Pikat 1 deri në 3 zbatohen edhe për objekte magazinimi, ku janë ruajtur kimikatet, në atë sasi që mund të rrezikojnë shëndetin e njeriut ose mjedisin, të cilat më pas janë vendosur në treg.

9. Kimikatet, të cilat mund të reagojnë me njëra-tjetrën duke shfaqur rrezik, duhet të ruhen në mënyrë të ndarë.

10. Kimikatet e rrezikshme duhet të ruhen në enë që plotësojnë kërkesat e mëposhtme:

a) paketimi i kimikatit nuk duhet të ketë ngjashmëri apo të shkaktojë ngatërresë, për shkak të ngjashmërisë në paketim, me paketimin e produkteve ushqimore, kozmetike, produktet terapeutike ose ushqimin për kafshët;

b) emri i substancës apo i përzierjes duhet të jepet në etiketë;

c) paketimi duhet të jetë në përputhje me kreun III të këtij ligji.

11. Kimikatet, që plotësojnë kushtet për t'u vlerësuar si mbetje, trajtohen sipas legjislacionit për menaxhimin e integruar të mbetjeve.

12. Ndalohet shitja e kimikateve personave nën 18 vjeç si dhe vendosja në treg e përdorimi i kimikateve nga personat nën 18 vjeç.

13. Ndalohet shitja e kimikateve personave, të cilëve u është hequr ose u është kufizuar zotësia juridike për të vepruar.

14. Përdoruesit, që kryejnë veprimtari që lidhen me kimikate të rrezikshme, duhet:

a) t'i ruajnë këto kimikate nga vjedhjet, humbjet ose nga këmbimi me të tjera kimikate të rrezikshme;

b) të sigurojnë kërkesat minimale të sigurisë e të shëndetit në punë, në përputhje me kreun I, “Detyrimet e punëdhënësit”, të ligjit nr. 10 237, datë 18.2.2010, “Për sigurinë dhe shëndetin në punë”, dhe aktet nënligjore në zbatim të tij.

Neni 30

Nxjerrja jashtë përdorimit

Prodhuesi, importuesi dhe shpërndarësi mbledhin, ruajnë dhe nxjerrin jashtë përdorimit, në mënyrë të sigurt, mbetjet e kimikateve të rrezikshme dhe paketimet e tyre, në përputhje me legjislacionin mbi menaxhimin e integruar të mbetjeve.

Neni 31

Raporti vjetor për kimikatat

1. Ministria harton raportin vjetor për gjendjen e kimikateve.

2. Raporti për kimikatat, sipas pikës 1, të këtij neni, është pjesë e Raportit për Gjendjen e Mjedisit.

3. Raporti, sipas pikës 2, të këtij neni, përmban kryesisht: shënimet për llojet e kimikateve, shënimet për lejet e lëshuara për kimikatat që prodhohen, importohen, eksportohen, shënimet për hulumtimet e kryera për kimikatat, shënimet për laboratorët e akredituar dhe realizimin e planit të veprimit për menaxhimin e kimikateve.

Neni 32

Sistemi informues për kimikatat

1. Shkëmbimi i informacioneve me institucionet ndërkombëtare për kimikatat bëhet duke u bazuar në dispozitat e dokumenteve të ratifikuara nga organi kompetent i Republikës së Shqipërisë.

2. Mbledhja, përpunimi, ruajtja dhe shkëmbimi i informacioneve me institucionet vendore për kimikatat është detyrë e ministrisë, duke u bazuar në dispozitat e këtij ligji lidhur me detyrimet për informim mbi kimikatat.

3. Ministria informon publikun dhe autoritetet përkatëse nëpërmjet faqes zyrtare të ministrisë për rreziqet që mund të rrjedhin nga përdorimi i substancave dhe përzierjeve të rrezikshme dhe rekomandon marrjen e masave të nevojshme për zvogëlimin e rrezikut.

KREU IX

RAPORTIMI, AKSESI PËR INFORMACION DHE BASHKËPUNIMI NDËRKOMBËTAR

Neni 33

**Organet për marrjen e informacionit
posaçërisht për përgjigje
në raste emergjence shëndetësore**

1. Shërbimi i Toksikologjisë Klinike të QSUT-së është organi përgjegjës për marrjen e informacionit përkatës nga importuesit dhe përdoruesit / përdoruesit profesionalë që vendosin në treg përzierjet, me qëllim hartimin/përgatitjen e masave parandaluese dhe kurative, veçanërisht në rastet e përgjigjeve të emergjencave shëndetësore. Ky informacion është pjesë përbërëse e dokumentacionit për aplikimin për regjistrim dhe përfshin përbërjen kimike të përzierjeve që janë vendosur në treg dhe të klasifikuara si të rrezikshme, në bazë të efekteve të tyre shëndetësore ose fizike. Informacioni për sigurinë kimike, që kërkohet nga prodhuesit e importuesit e kimikateve dhe procedurat përkatëse përcaktohen me vendim të Këshillit të Ministrave, sipas pikës 4, të nenit 27, të këtij ligji. Instituti i Shëndetit Publik ka akses në këto të dhëna, për qëllime të vlerësimit të riskut dhe ndikimit në shëndet ose të rekomandimit të masave për parandalimin e helmimeve.

2. Shërbimi i Toksikologjisë Klinike të QSUT-së përgatit protokollet e trajtimit emergjent në rast të helmimeve nga kimikatat e rrezikshme. Instituti i Shëndetit Publik dhe Shërbimi i Toksikologjisë Klinike të QSUT-së rekomandojnë masat e duhura për parandalimin e rreziqeve nga helmimi.

3. Shërbimi i Toksikologjisë Klinike të QSUT-së dhe Instituti i Shëndetit Publik ofrojnë të gjitha garancitë/masat e duhura për ruajtjen e konfidencialitetit të informacionit të marrë. Një informacion i tillë mund të përdoret vetëm:

a) për të plotësuar kërkesat mjekësore lidhur me formulimin e masave parandaluese e mjekësore, veçanërisht në rast emergjence;

b) kur kërkohet nga ministria dhe ministria përgjegjëse për shëndetësinë për të ndërmarrë analiza statistikore për identifikimin se kur mund të nevojiten masa për përmirësimin e menaxhimit të rrezikut.

Informacioni nuk përdoret për qëllime të tjera.

4. Instituti i Shëndetit Publik dhe Shërbimi i Toksikologjisë Klinike të QSUT-së kanë akses në të dhënat e regjistrit të kimikateve, si dhe kanë të drejtë të kërkojnë të dhëna të tjera të nevojshme drejtpërdrejt nga prodhuesi ose importuesi i kimikateve të rrezikshme, me qëllim sigurimin e ndonjë informacioni shtesë për substancat dhe përzierjet e rrezikshme.

5. Informacioni që kërkohej nga prodhuesit dhe importuesit e kimikateve, të përmendur në pikën 1, të këtij neni, si dhe rregullat e shkëmbimit të informacionit mes ministrisë, Institutit të Shëndetit Publik dhe Shërbimit të Toksikologjisë Klinike të QSUT-së miratohen nga Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit përgjegjës për shëndetësinë.

6. Pranë Shërbimit të Toksikologjisë Klinike të QSUT-së krijohet Qendra 24/24 për informim në rast helmimesh.

7. Ministri përgjegjës për shëndetësinë përcakton rregullat për funksionimin e qendrës për informacion në rast helmimesh, informacionet që shkëmbehen dhe rregullat e shkëmbimit të informacionit mes Institutit të Shëndetit Publik dhe kësaj qendre.

Neni 34

Bashkëpunimi me shtetet e treta dhe organizatat ndërkombëtare

Informacioni i siguruar nga ministria, në kuadër të këtij ligji, mund t'i vihet në dispozicion një vendi të tretë apo një organizatë ndërkombëtare, bazuar në një marrëveshje të nënshkruar me ta, me qëllim që të plotësohen dy kushtet e mëposhtme:

a) qëllimi i marrëveshjes është bashkëpunimi për zbatimin e legjislacionit në lidhje me kimikate të trajtuara sipas këtij ligji;

b) pala e tretë ruan/mbron informacionin konfidencial siç është rënë dakord nga të dyja palët.

KREU X

INSPEKTIMI DHE MBIKËQYRJA

Neni 35

Inspektimi dhe mbikëqyrja

1. Inspektimi i zbatimit të dispozitave të këtij ligji dhe akteve nënligjore në zbatim të tij, lidhur me detyrimet që kanë prodhuesit dhe importuesit e kimikateve, kryhet nga inspektorati shtetëror që mbulon mjedisin, i cili:

a) kontrollon nëse kimikatet dhe artikuj të caktuar përpara vendosjes në treg janë të klasifikuar, etiketuar dhe paketuara në përputhje me këtë ligj dhe vendimet e dala në zbatim të tij;

b) kontrollon nëse prodhuesit dhe importuesit kanë plotësuar detyrimet për regjistrimin e kimikateve, në përputhje me dispozitat e këtij ligji dhe vendimit të Këshillit të Ministrave në zbatim të tij;

c) kontrollon nëse prodhuesit dhe importuesit kanë plotësuar detyrimet për njoftimin e kimikateve të kufizuara ose të ndaluara për t'u prodhuar, hedhur në treg dhe përdorur, në përputhje me dispozitat e këtij ligji dhe vendimit të Këshillit të Ministrave në zbatim të tij;

ç) kontrollon nëse prodhuesit dhe importuesit zbatojnë detyrimet e autorizimit të kushtëzuar për përdorim të mëtejshëm të SVHC-ve, në përputhje me dispozitat e këtij ligji dhe vendimit të Këshillit të Ministrave në zbatim të tij;

d) kontrollon nëse janë plotësuar detyrimet sipas dispozitave ligjore mbi përmbajtjen e Dokumentit të të Dhënave të Sigurisë së Kimikateve;

dh) kontrollon përpara se të bëhet importi/eksporti i kimikateve të rrezikshme nëse zbatohen procedurat e informimit për pëlqim paraprak dhe informimi bëhet në kohën e duhur;

e) kontrollon mbajtjen e informacionit nga prodhuesit, importuesit dhe furnizuesit, të përshkruar sipas këtij ligji, si dhe nëse informacioni ruhet sipas afatit të caktuar;

ë) kontrollon nëse informimi dhe raportimet për kimikatet e rrezikshme është i saktë dhe është bërë në kohë, sipas dispozitave të këtij ligji dhe akteve nënligjore në zbatim të tij.

2. Inspektorati shtetëror nën ministrinë përgjegjëse për tregtinë, është autoriteti përgjegjës për mbikëqyrjen e tregut të kimikateve të rrezikshme dhe artikujve të caktuar, që kanë në përbërje të tyre të paktën një substancë të rrezikshme, që shiten nga shpërndarësit për konsum të përgjithshëm, lidhur me kontrollin nëse:

a) janë të etiketuara dhe të paketuara, sipas kërkesave të këtij ligji dhe vendimit të Këshillit të Ministrave në zbatim të tij;

b) janë të pajisura me Dokumentacionin me të Dhënat e Sigurisë së Kimikateve, sipas kërkesave të këtij ligji dhe vendimit të Këshillit të Ministrave në zbatim të tij.

3. Inspektorati shtetëror nën ministrinë përgjegjëse për industrinë, është autoriteti përgjegjës për verifikimin e pajisjes me licencë të personave fizikë/juridikë që ushtrojnë veprimtarinë e prodhimit, vendosjes në treg, depozitimit e ruajtjes së kimikateve të rrezikshme dhe zbatimin e kushteve të saj.

4. Inspektorati shtetëror përgjegjës për mjedisin, inspektorati shtetëror përgjegjës për tregtinë dhe inspektorati shtetëror përgjegjës për industrinë paraqesin raportin vjetor të inspektimeve pranë Zyrës së Kimikateve brenda datës 1 mars të vitit pasardhës.

Neni 36

Autoriteti doganor

Drejtoria e Përgjithshme e Doganave:

a) kontrollon importin dhe eksportin e kimikateve, për të cilat eksporti ose vendosja në treg janë të kufizuara, sipas këtij ligji dhe akteve nënligjore në zbatim të tij;

b) monitoron importuesit dhe eksportuesit lidhur me zbatimin e dispozitave mbi njoftimin e eksportit dhe konfirmimit të marrjes së njoftimit të eksportit ose marrjes së pëlqimit eksplicit të importit, sipas këtij ligji dhe akteve nënligjore në zbatim të tij, si dhe të ligjit nr. 10 277, datë 13.5.2010, “Për aderimin e Republikës së Shqipërisë në Konventën e Roterdamit”.

Neni 37

Sigurimi i qasjes së lirë për inspektorin

1. Personat fizikë dhe juridikë, që kryejnë veprimtari tregtare, janë të detyruar që inspektorit:

a) t'i mundësojnë inspektim dhe qasje të lirë për marrjen e të dhënave të duhura për inspektimin;

b) t'i krijojnë qasje, me qëllim kryerjen e detyrës së inspektimit, kontrollimit të hapësirës, objektit, aparaturave, pajisjeve dhe dokumentacionit;

c) t'i lejojnë marrjen e mostrave për të vërtetuar se kimikati i plotëson kushtet, sipas dispozitave të këtij ligji, për vendosje në treg.

2. Shpenzimet për ekzaminimet e vetive të substancave e të përzierjeve kompensohen nga prodhuesi, importuesi ose furnizuesi tjetër i kimikateve, vetëm në rastet kur rezultatet e testimit nuk plotësojnë kërkesat e parashikuara në këtë ligj.

Neni 38

Kontrolli i importit, eksportit dhe transitit të kimikateve

1. Përpara çlirimit për qarkullim të lirë (vendosjes në treg) të kimikatit të rrezikshëm, autoritetet doganore verifikojnë dokumentacionin shoqërues të kimikateve të rrezikshme, në përputhje me këtë ligj dhe aktet nënligjore në zbatim të tij.

2. Dogana përkohësisht ndalon zbatimin e procedurave të mëtejshme doganore, të kërkuara me qëllim çlirimin për qarkullim të lirë të kimikatit në treg, nëse gjatë kryerjes së verifikimit, të përcaktuar në pikën 1, të këtij neni, vërtetohet se kimikatet e rrezikshme:

a) nuk shoqërohen nga dokumentacioni përkatës, në përputhje me dispozitat e këtij ligji dhe aktet nënligjore në zbatim të tij;

b) nuk janë etiketuar e paketuar sipas dispozitave të këtij ligji.

3. Nëse autoritetet doganore konstatojnë se lista e dokumentacionit të kërkuar për të shoqëruar kimikatet e rrezikshme nuk është e plotë apo këto mallra nuk janë etiketuar e paketuar, sipas dispozitave të këtij ligji, ato bllokojnë mallin dhe njoftojnë Inspektoratin Shtetëror të Mjedisit.

4. Në procesin e kontrollit të kimikateve të rrezikshme, inspektori i mjedisit është i autorizuar të vendosë:

a) ndalimin e importimit të kimikateve të rrezikshme, vendosja në treg e të cilave nuk është e lejuar në Republikën e Shqipërisë, duke urdhëruar kthimin te dërguesi;

b) ndalimin e kalimit transit të kimikateve të rrezikshme, paketimi apo etiketimi i të cilave nuk është në përputhje me dispozitat e aktet nënligjore të miratuara në bazë të këtij ligji, duke urdhëruar që kimikatet e rrezikshme të kthehen te dërguesi;

c) zbatimin e masave të tjera për mbrojtjen e shëndetit të njeriut dhe mjedisit gjatë importit, eksportit e transitit të kimikateve.

Neni 39

Detyrimi për të siguruar përputhshmërinë

Gjatë kryerjes së detyrave të referuara në nenin 35, të këtij ligji, inspektori i mjedisit, inspektori përgjegjës për tregtinë dhe inspektori përgjegjës për industrinë, sipas fushës së tyre të përgjegjësisë, kanë të drejtë që në bazë të një vendimi:

a) të urdhërojnë që kimikatat e vendosura në treg të klasifikohen, të etiketohen dhe të paketohen sipas dispozitave të këtij ligji dhe dispozitave të dala në zbatim të këtij ligji;

b) të ndalojnë vendosjen në treg të kimikateve të klasifikuara, të etiketuara dhe të paketuara në kundërshtim me dispozitat e këtij ligji dhe dispozitat e akteve të nxjerra në zbatim të tij dhe:

i) të urdhërojnë tërheqjen nga tregu të kimikateve ose artikujve të caktuar të klasifikuar, të etiketuar, të paketuara në kundërshtim me dispozitat e këtij ligji;

ii) të urdhërojnë prodhuesit, importuesit ose furnizuesit të njoftojnë konsumatorët ose përdoruesit profesionalë për rrezikun që paraqesin këto kimikate ose artikuj të caktuar;

c) të ndalojnë reklamimin e kimikateve të rrezikshme e të artikujve të caktuar që nuk janë të rrezikshëm, por përmbajnë të paktën një substancë të klasifikuar si të rrezikshme, që është kryer në kundërshtim me dispozitat e këtij ligji dhe vendimet e dala në zbatim të tij;

ç) të urdhërojnë mbajtjen e informacionit të përcaktuar për vlerësimin e sigurisë së kimikateve dhe ruajtjen e tij, sipas afatit të caktuar në bazë të këtij ligji dhe akteve nënligjore në zbatim të tij;

d) të urdhërojnë përmbushjen e detyrimeve ligjore nga furnizuesit e kimikateve dhe artikujve për vënien në dispozicion të dokumentacionit me të dhënat e sigurisë për kimikatat në të gjithë zinxhirin e furnizimit;

dh) të ndalojnë vendosjen në treg të kimikateve të rrezikshme, të cilësuar si substanca të kufizuara dhe të përzierjeve, të cilat përmbajnë substanca të ndaluara;

e) të urdhërojnë magazinimin e kimikateve të rrezikshme në mënyrë të sigurt dhe ruajtjen e trajtimit e mbetjeve e të paketimeve boshe të kimikateve, sipas legjislacionit specifik për mbetjet e rrezikshme;

ë) të ndalojnë magazinimin e kimikateve të rrezikshme e të mbetjeve të tyre, si dhe të paketimeve boshe, në kundërshtim me dispozitat e këtij ligji;

f) të ndalojnë shitjen e kimikateve të vendosura në treg si mall i konsumit për përdorim të gjerë, në kundërshtim me dispozitat e këtij ligji;

g) të ndalojnë punën e prodhuesit, importuesit dhe përdoruesit që ushtron aktivitet pa licencë, sipas kërkesave të këtij ligji;

gj) të urdhërojnë që të raportohet, sipas afatit të përcaktuar me këtë ligj dhe aktet nënligjore në zbatim të tij, për kimikatat që gjenden (janë të regjistruara) në regjistrin e kimikateve;

h) të ndalojnë prodhimin, vendosjen në treg dhe përdorimin e substancave me rrezikshmëri shumë të lartë, në kundërshtim me kërkesat e këtij ligji dhe të akteve nënligjore në zbatim të tij;

i) të ndalojnë prodhimin, vendosjen në treg dhe përdorimin e substancave, në kundërshtim me dispozitat e këtij ligji për ndalimet e kufizimet;

j) të urdhërojnë tërheqjen e kimikateve nga tregu, për të cilat nuk janë zbatuar ndalimet dhe kufizimet, sipas këtij ligji;

k) të urdhërojnë që para eksportit të kimikateve të jepet informacioni i caktuar në kohë, sipas dispozitave të këtij ligji për procedurën e informimit paraprak;

l) të urdhërojnë që të bëhet kërkesa për zbatimin e procedurës PIC;

ll) të ndalojnë vendosjen në treg të kimikateve shumë të rrezikshme nga personat që nuk posedojnë autorizimin e kushtëzuar;

m) të urdhërojnë që për kimikatat shumë të rrezikshme të sigurohet magazinimi i sigurt e të krijohen kushte dhe të zbatohen masat parandaluese, të caktuara me këtë ligj dhe në aktet nënligjore në zbatim të tij;

n) të ndalojnë prodhimin, vendosjen në treg, përdorimin e kimikateve të rrezikshme dhe, sipas nevojës, të urdhërojnë shkatërrimin e tyre, nëse konstatohen se edhe në rastin e përdorimit në mënyrën e duhur, kimikatat mund të shkaktojnë pasoja të dëmshme për shëndetin e njeriut dhe mjedisin;

nj) të urdhërojnë ose, kur është e nevojshme, të organizojnë me prodhuesit, importuesit, shpërndarësit dhe autoritetet kompetente tërheqjen mbrapsht të substancave, përzierjeve dhe artikujve, nëse ato menaxhohen në kundërshtim me ndalimet e kufizimet, duke përfshirë zbatimin e masës së tërheqjes mbrapsht të substancës, përzierjeve dhe artikujve, si dhe shkatërrimin e tyre në mënyrë të përshtatshme dhe me shpenzimet e importuesit, prodhuesit, p.sh. shpërndarësit të sigurojnë që substancat, përzierjet dhe artikujt, të cilët nuk janë menaxhuar në përputhje me ndalimet dhe kufizimet, të kthehen në vendin e origjinës ose të menaxhohen në përputhje me legjislacionin për menaxhimin e mbetjeve të rrezikshme;

o) të urdhërojnë masa tjera, për të cilat janë të autorizuar me këtë ligj dhe aktet nënligjore në zbatim të tij.

KREU XI KUNDËRVAJTJET

Neni 40

Kundërvajtjet dhe sanksionet

Shkeljet e mëposhtme, kur nuk përbëjnë vepër penale, përbëjnë kundërvajtje administrative dhe dënohen me gjobë si më poshtë:

1. Prodhimi, vendosja në treg apo përdorimi i kimikateve dhe artikujve të rrezikshëm, të caktuar në kundërshtim me kufizimet, sipas nenit 22, të këtij ligji, dhe akteve nënligjore në zbatim të tij, dënohet me gjobë në vlerën:

- a) 300 000 deri në 500 000 lekë për përdoruesin;
- b) 500 000 deri në 1 000 000 lekë për furnizuesin;
- c) 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë për prodhuesin apo importuesin.

2. Prodhimi, vendosja në treg apo përdorimi i një kimikati të rrezikshëm nga persona nën moshën 18 vjeç, në kundërshtim me pikën 12, të nenit 29, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 50 000 deri në 100 000 lekë.

3. Prodhimi, vendosja në treg e kimikateve të rrezikshme të paklasifikuara, të papaketuara dhe të paetiketuara, në kundërshtim me nenin 8, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë.

4. Prodhimi, vendosja në treg e kimikateve të rrezikshme, në kundërshtim me rregullat për klasifikimin, etiketimin dhe paketimin e kimikateve, të përcaktuara sipas pikës 6, të nenit 8, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën:

- a) 500 000 deri në 1 000 000 lekë, kur kimikatet nuk janë të klasifikuara në mënyrën e duhur, në përputhje me rregullat e detajuara në legjislacionin specifik;
- b) 100 000 deri në 300 000 lekë, kur kimikatet nuk janë të paketuara në mënyrën e duhur (p.sh. paketimi i të cilave nuk siguron mbylljen e shtrëngueshme, si dhe nuk përmban shenjat e prekshme për të mbrojtur fëmijët dhe të verbrit), në përputhje me rregullat e detajuara në legjislacionin specifik;
- c) 100 000 deri në 300 000 lekë, kur kimikatet nuk janë të etiketuara në mënyrën e duhur, në

përputhje me rregullat e detajuara në legjislacionin specifik;

ç) 500 000 deri në 1 000 000 lekë, kur etiketa e kimikatit nuk është në gjuhën shqipe.

5. Reklamimi i kimikateve që i takojnë një apo më shumë kategorive të specifikuar si të rrezikshme, në kundërshtim me kërkesat e përcaktuara në pikën 1, të nenit 11, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 500 000 deri në 1 000 000 lekë.

6. Tregtimi i kimikateve pa etiketë, në kundërshtim me kërkesat e përcaktuara në pikën 2, të nenit 11, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 300 000 deri në 800 000 lekë.

7. Reklamimi i kimikateve duke fshehur rreziqet që ato mund të paraqesin për shëndetin e njeriut dhe mjedisin, në kundërshtim me përcaktimin e pikave 3 dhe 6, të nenit 11, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 300 000 deri në 800 000 lekë.

8. Reklamimi i kimikateve që sjell përshtypje të gabuar, lidhur me rreziqet që ato paraqesin për shëndetin e njeriut dhe mjedisin ose për pranueshmërinë e tyre mjedisore dhe, për pasojë, nxitja e përdorimit, trajtimit ose asgjësimit të tyre në mënyrë të papërshtatshme, në kundërshtim me pikat 3 dhe 4, të nenit 11, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 500 000 deri në 1 000 000 lekë.

9. Reklamimi i kimikateve të rrezikshme në kundërshtim me përcaktimin e pikës 4, të nenit 11, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 300 000 deri në 800 000 lekë.

10. Kryerja nga prodhuesi dhe importuesi i vlerësimit të sigurisë së kimikateve nëpërmjet kryerjes së testeve shtesë, pa u bazuar mbi të dhënat shkencore e teknike në dispozicion, në kundërshtim me përcaktimin e pikës 1, të nenit 12, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë.

11. Zhvillimi i testeve të kimikateve të rrezikshme nga prodhuesit, të cilat janë të ndaluara të kryhen në qenie shtazore, në kundërshtim me përcaktimet në pikat 5 e 6, të nenit 12, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë.

12. Zhvillimi i testeve të kimikateve të rrezikshme, të cilat janë të ndaluara të kryhen në njerëz, bletët, majmunët dhe primatët e tjerë jonjerëzorë, në kundërshtim me përcaktimet në pikat 7 e 8, të nenit 12, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 700 000 deri në 1 500 000 lekë.

13. Kryerja e çdo testimi të ri eko-toksikologjik dhe toksikologjik në mospërputhje me parimet e GLP-së dhe standardet e tjera ndërkombëtare, në kundërshtim me përcaktimet në pikat 3 e 4, të nenit 12, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë.

14. Moszbatimi i kushteve për GLP-së nga laboratorët që kryejnë testimin, në kundërshtim me pikën 4, të nenit 12, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë.

15. Vlerësimi i sigorisë së kimikateve nga prodhuesi e importuesi, në kundërshtim me rregullat e detajuara dhe metodat për kryerjen e vlerësimit të sigorisë së kimikatit, sipas përcaktimit në nenin 13, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 500 000 deri në 1 000 000 lekë.

16. Mospërmbushja e kërkesave nga prodhuesi e importuesi për grumbullimin dhe mbajtjen në dispozicion të të gjithë informacionit për një periudhë të paktën 10-vjeçare, sipas përcaktimit të pikës 1, të nenit 14, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën nga 300 000 deri në 500 000 lekë.

17. Mospërmbushja e kërkesave nga furnizuesi për grumbullimin dhe mbajtjen në dispozicion të të gjithë informacionit për një periudhë të paktën 10-vjeçare, sipas përcaktimit të pikës 2, të nenit 14, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën nga 300 000 deri në 500 000 lekë.

18. Mospërmbushja e kërkesave nga pala përgjegjëse për vendosjen në treg të substancës ose përzierjes, sipas përcaktimit të pikës 3, të nenit 14, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën nga 300 000 deri në 500 000 lekë.

19. Mospërmbushja e kërkesave nga prodhuesi, importuesi dhe furnizuesi për dhënien e informacionit të kërkuar nga ministria, sipas përcaktimit të pikës 4, të nenit 14, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën nga 300 000 deri në 500 000 lekë.

20. Mossigurimi i Dokumentit me të Dhënat e Sigurisë për Kimikatet për përdoruesit nga prodhuesi, importuesi dhe furnizuesi, sipas përcaktimit të pikave 1 e 5, të nenit 15, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën:

a) 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë për furnizuesit;

b) 2 000 000 deri në 3 000 000 lekë për prodhuesit dhe importuesit.

21. Mosparaqitja e dokumentit me të dhënat e sigurisë për kimikatet në gjuhën shqipe, sipas

përcaktimit të pikës 2, të nenit 15, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën 100 000 deri në 300 000 lekë.

22. Mosdhënia e informacionit nga prodhuesit, importuesit dhe furnizuesit për përdoruesin apo shpërndarësin lidhur me rreziqet që mund të shkaktojë një substancë ose përzierje, si dhe informacionit për trajtimin, ruajtjen dhe asgjësimin e sigurt të kimikatit në kundërshtim me pikën 3, të nenit 15, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 2 000 000 deri në 3 000 000 lekë.

23. Mosdhënia falas e dokumentit me të dhënat e sigurisë kimike nga prodhuesit, importuesit dhe furnizuesit për përdoruesin apo shpërndarësin, në kundërshtim me pikën 4, të nenit 15, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 2 000 000 deri në 3 000 000 lekë.

24. Mossigurimi nga furnizuesit i një artikulli të informacionit të mjaftueshëm për përdoruesit dhe konsumatorët, që lejon përdorimin e sigurt të artikullit, sipas përcaktimit të pikave 1 e 2, të nenit 16, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën 100 000 deri në 300 000 lekë.

25. Mosdhënia e informacionit për kimikatet e rrezikshme nga çdo aktor në zinxhirin e furnizimit të një kimikati, sipas përmbajtjes së specifikuar në nenin 17, të këtij ligji, gjatë furnizimit të palëve të treta, dënohet me gjobë nga 100 000 deri në 300 000 lekë.

26. Mossigurimi nga punëdhënësit të informacionit mbi kimikatet e rrezikshme për punëtorët e ekspozuar gjatë procesit të punës, sipas përcaktimit të nenit 18, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën 100 000 deri në 300 000 lekë.

27. Prodhimi, vendosja në treg apo përdorimi i një substance që gjendet në listën SVHC, në kundërshtim me pikën 1, të nenit 18, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën 10 000 000 lekë.

28. Mospajisja me autorizim të kushtëzuar për prodhimin, vendosjen në treg apo përdorimin e në vazhdim të një substance që gjendet në Listën e Substancave me Rrezikshmëri të Lartë SVHC, sipas përcaktimeve në pikën 6, të nenit 18, të këtij ligji, dënohet me gjobë në vlerën 10 000 000 lekë.

29. Kryerja e importit dhe eksportit të kimikateve, produkteve biocide dhe pesticideve në kundërshtim me rregullat për procedurën e njoftimit të eksportit, sipas përcaktimeve të pikave 1, 2 dhe 3, të nenit 25, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 500 000 deri në 1 000 000 lekë.

30. Mosdërgimi në afat në ministri nga eksportuesit dhe importuesit e kimikateve ose përzierjeve i të dhënave për sasi të eksportuara e të importuara të kimikateve dhe përzierjeve të caktuara për shtetet, nga të cilat janë importuar ose eksportuar, si dhe i shënimeve për eksportuesin dhe importuesin e kimikateve, në kundërshtim me nenin 25, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 100 000 deri në 300 000 lekë.

31. Mosraportimi në afat në ministri nga eksportuesi i kimikateve dhe përzierjeve, për nevojat e organit kompetent të shtetit, nëpër territorin e të cilit zhvillohet eksporti dhe transiti i substancave dhe përzierjeve kimike, në kundërshtim me përcaktimet e pikës 4, të nenit 25, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 100 000 deri në 300 000 lekë.

32. Importimi dhe eksportimi i substancave dhe përzierjeve, përdorimi i të cilave është i ndaluar, me qëllim për të mbrojtur shëndetin e njeriut dhe mjedisin, në kundërshtim me pikën 1, të nenit 25, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 2 000 000 deri në 3 000 000 lekë.

33. Mosregjistrimi i kimikateve nga prodhuesit dhe importuesit, sipas përcaktimeve të pikave 1 dhe 4, të nenit 27, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 300 000 deri në 600 000 lekë.

34. Mosraportimi në ministri nga prodhuesi, importuesi, eksportuesi brenda datës 31 mars të vitit vijues për sasinë e prodhuar, të importuar, të eksportuar të kimikateve për vitin e kaluar, në kundërshtim me pikat 1 dhe 4, të nenit 27, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 100 000 deri në 300 000 lekë.

35. Prodhimi, vendosja në treg, përdorimi, depozitimi, ruajtja e kimikateve të rrezikshme nga persona të papajisur me licencë, në kundërshtim me nenin 28, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 300 000 deri në 500 000 lekë.

36. Shkelja e kushteve të licencës së kimikateve nga ana e poseduesit të saj, në kundërshtim me nenin 28, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 100 000 deri në 300 000 lekë.

37. Shkarkimet e asbestit në ajër ose derdhjet e tij në mjedis, në kundërshtim me vlerat kufi të parashikuara në legjislacionin specifik, në përputhje me këtë ligj, dënohet me gjobë nga 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë.

38. Kryerja e eksportit të merkurit metalik, komponimeve dhe përzierjeve të caktuara të

merkurit, në kundërshtim me rregullat e ndalimit, sipas përcaktimeve në pikën 2, të nenit 23, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 1 000 000 deri në 2 000 000 lekë.

39. Ruajtja e merkurit metalik në kundërshtim me rregullat e përcaktuara në pikën 2, të nenit 23, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 300 000 deri në 500 000 lekë.

40. Ruajtja e merkurit metalik të konsideruar si në kundërshtim me kriteret specifike të ruajtjes, sipas përcaktimeve në pikën 2, të nenit 23, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 1 000 000 deri në 1 500 000 lekë.

41. Mospërmbushja e kushteve themelore për ruajtjen e kimikateve të rrezikshme në një objekt të përgatitur për magazinimin e kimikateve, në kundërshtim me nenin 29, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 100 000 deri në 300 000 lekë.

42. Mosmbajtja dhe mosruajtja mirë e substancave dhe e përzierjeve të rrezikshme, në përputhje me llojin e rrezikut që mund të shkaktohet nga ndikimet e jashtme nga palët e paautorizuara apo që mund të shkaktojë konfuzion për ngjashmëri me mallrat e konsumit të përgjithshëm, veçanërisht me ushqime, në kundërshtim me nenin 29, të këtij ligji, dënohen me gjobë nga 300 000 deri në 500 000 lekë.

43. Mosidentifikimi në mënyrë të qartë i substancave dhe i përzierjeve të rrezikshme gjatë ruajtjes në magazinë, si dhe mosmbajtja e tyre të ndara nga mallrat e tjera, në kundërshtim me nenin 29, të këtij ligji, dënohen me gjobë nga 100 000 deri në 300 000 lekë.

44. Ruajtja e substancave dhe e përzierjeve të rrezikshme, të cilat janë të furnizuara, në enë ose paketime që shkaktjnë konfuzion te konsumatori për shkak të ngjashmërisë me paketimet e produkteve ushqimore, kozmetike, produkteve terapeutike ose ushqimin e kafshëve, në kundërshtim me nenin 29, të këtij ligji, dënohet me gjobë nga 100 000 deri në 300 000 lekë.

Zbatimi i kundërvajtjeve administrative nuk e shkarkon subjektin, drejt të cilit ajo është lëshuar, nga detyrimet e tjera të parashikuara në këtë ligj dhe nga përgjegjësia civile për dëmet e shkaktuara, në përputhje me legjislacionin në fuqi.

Neni 41

Ankimi dhe ekzekutimi i masave administrative

1. Ekzekutimi i masave administrative bëhet në përputhje me legjislacionin për kundërvajtjet administrative.

2. Procedura e konstatimit, vendosjes dhe ankimit të masave administrative bëhet në përputhje me legjislacionin në fuqi për kundërvajtjet administrative.

3. Të ardhurat nga vjelja e gjobave dhe të ardhura të tjera, të mbledhura në përputhje me dispozitat e këtij ligji, derdhen në masën 100 për qind në Buxhetin e Shtetit.

KREU XII

DETYRIMET FINANCIARE

Neni 42

Tarifat

1. Në zbatim të këtij ligji, prodhuesi, importuesi, eksportuesi e përdoruesi profesional paguan tarifën përkatëse për:

- a) futjen e një kimikati në regjistrin e kimikateve;
- b) kërkesën për autorizim importi;
- c) njoftimin e importit;
- ç) kërkesën për autorizim eksporti;
- d) kërkesën për autorizim të kushtëzuar për përdorim të listës SVHC;
- dh) njoftimin e përdorimit të emrit kimik alternativ të substancës së rrezikshme;
- e) njoftimin e eksportit;
- ë) njoftimin për shtyrjen e afateve kohore të hyrjes në fuqi për çdo kufizim të kimikateve të rrezikshme.

2. Për ndërmarrjet e vogla dhe të mesme përcaktohen tarifa të reduktuara.

3. Tarifat e përcaktuara sipas pikave 1 dhe 2, të këtij neni, paguhen në ministri.

4. Këshilli i Ministrave, me propozimin e ministrit dhe ministrit përgjegjës për financat miraton vlerat përkatëse të tarifave të përmendura në pikat 1 dhe 2, të këtij neni, dhe procedurat për zbatimin e tyre.

KREU XIII

DISPOZITA KALIMTARE DHE PËRFUNDIMTARE

Neni 43

Aktet nënligjore

Ngarkohet Këshilli i Ministrave që, në zbatim të neneve 6, pika 2; 8, pika 6; 9, pika 3; 12, pika 4; 13, pika 3; 15, pika 5; 20, pikat 5 dhe 6; 21, pika 2; 22, pikat 2 dhe 3; 23, pikat 2 dhe 4; 24, pika 2; 26, pika 1; 27, pika 4; 28, pika 5; 33, pikat 1 dhe 5, dhe 42, pika 4, të nxjerrë, brenda dy vjetëve nga hyrja në fuqi e këtij ligji, aktet nënligjore në zbatim të tij.

Neni 44

Shfuqizime

Me fillimin e efekteve juridike të këtij ligji, aktet e mëposhtme shfuqizohen:

a) ligji nr. 9108, datë 17.7.2003, “Për substancat dhe preparatet kimikate”, i ndryshuar;

b) vendimi nr. 824, datë 12.9.2002, i Këshillit të Ministrave, “Për klasifikimin, ambalazhimin, etiketimin dhe ruajtjen e substancave dhe të preparateve të rrezikshme”.

Neni 45

Hyrja në fuqi

Ky ligj hyn në fuqi 2 vjet pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Përrjashtimisht, detyrimet për klasifikimin, etiketimin, paketimin e kimikateve dhe dokumentacionin me të dhënat e sigurisë, të përcaktuara në kreun III, të këtij ligji, hyjnë në fuqi:

a) për substancat që vendosen në treg ose eksportohen nga Republika e Shqipërisë, më 1 korrik 2018;

b) për përzierjet që vendosen në treg ose eksportohen nga Republika e Shqipërisë, më 1 korrik 2020.

Miratuar në datën 17.3.2016

**Shpallur me dekretin nr. 9479, datë 24.3.2016
të Presidentit të Republikës së Shqipërisë,
Bujar Nishani**

DEKRET

Nr. 9488, datë 25.3.2016

PËR FALJE DËNIMI

Në mbështetje të nenit 92, germa “b”, dhe 93, të Kushtetutës, si dhe të neneve 11 dhe 12, të ligjit nr. 10295, datë 1.7.2010 “Për faljen”, me propozim të ministrit të Drejtësisë,

DEKRETOJ:

Neni 1

Nazime Beqir Visha, dënuar nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 567, datë 8.5.2013, me 10 (dhjetë) vite burgim, për kryerjen e veprave penale “Vrasje me paramendim”, “Prodhim dhe mbajtje pa leje të armëve luftarake”, parashikuar nga nenet 78/1 e 278/2, e Kodit Penal, lënë në fuqi me vendimin nr. 918, datë 18.10.2013, të Gjykatës së Apelit Tiranë, i falet pjesa e dënimit të mbetur.

Neni 2.

Ky dekret hyn në fuqi menjëherë.

PRESIDENTI I REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË
Bujar Nishani

VENDIM

Nr. 13, datë 10.3.2016

**PËR MIRATIMIN E FINANCIMIT PËR
VITIN 2016, PËR DISA PROJEKTE NË
VAZHDIM, TË GRANTIT TË ARSIMIT,
PROGRAMI I ZHVILLIMIT VENDOR
DHE RAJONAL, SHTYLLA I,
SI DHE PËR DISA NDRYSHIME NË
VENDIMIN NR. 19, DATË 16.3.2015 DHE
VENDIMIN NR. 28, DATË 29.5.2015, TË
KOMITETIT PËR ZHVILLIMIN E
RAJONEVE**

Në mbështetje të nenit 100 të Kushtetutës dhe të nenit 15, të aneksit 3, të ligjit nr.147/2015, “Për buxhetin e vitit 2016”, Komiteti për Zhvillimin e Rajoneve

VENDOSI:

1. Miratimin e financimit për vitin 2016, për disa projekte në vazhdim me cikël financimi 2014-2015, për grantin e arsimit, Programi i Zhvillimit Vendor dhe Rajonal, shtylla I, sipas tabelës 1, bashkëlidhur këtij vendimi.

2. Miratimin e financimit për vitin 2016, për disa projekte në vazhdim me cikël financimi 2015-2016, për grantin e arsimit, Programi i Zhvillimit Vendor dhe Rajonal, shtylla I, sipas tabelës 2, bashkëlidhur këtij vendimi.

3. Në tabelën nr.1, që i bashkëlidhej vendimit nr.19, datë 16.3.2015, të Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve, “Për shpërndarjen e fondit për thirrjen e dytë për nënprogramin e arsimit, si dhe për një ndryshim në vendimin nr. 11, datë 25.2.2015”, bëhen ndryshime, sipas tabelës 3, bashkëlidhur këtij vendimi.

4. Në tabelën nr.1, që i bashkëlidhëj vendimit nr.28, datë 29.5.2015, të Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve, “Për shpërndarjen e fondit për programin e arsimit, pjesë e fondit për zhvillimin e rajoneve, për vitin 2015”, bëhen ndryshime, sipas tabelës 4, bashkëlidhur këtij vendimi.

5. Ngarkohen ministri i Arsimit dhe Sportit dhe ministri i Financave, për zbatimin e këtij vendimi.

Ky vendim hyn në fuqi pas botimit në Fletoren Zyrtare.

ZËVENDËSKRYETAR
Niko Peleshi

Zëvendëskryeminstri	Zëvendëskryetar
Ministri i Financave	anëtar;
Ministri i Zhvillimit Ekonomik, Turizmit, Tregtisë dhe Sipërmarrjes	anëtar
Ministri i Zhvillimit Urban	anëtar;
Ministri i Transportit dhe Infrastrukturës	anëtar;
Ministri i Arsimit dhe Sportit	anëtar;
Ministri i Bujqësisë, Zhvillimit Rural dhe Administrimit të Ujërave	anëtar;
Ministri i Shëndetësisë	anëtar;
Ministri i Kulturës	anëtar;
Ministri i Mjedisit	anëtar;
Ministri i Punëve të Brendshme	anëtar;
Ministri i Shtetit për Inovacionin dhe Administratën Publike	anëtar;
Ministri i Shtetit për Çështjet Vendore	anëtar;
Kryetari i Shoqatës së Qarqeve të Shqipërisë	anëtar;
Kryetari i Shoqatës së Bashkive të Shqipërisë /	
Përfaqësuesi i Bordit të Agjencisë për Zhvillim Rajonal nr.1	anëtar;
Kryetari i Shoqatës për Autonomi Vendore /	
Përfaqësuesi i Bordit të Agjencisë për Zhvillim Rajonal nr.2	anëtar;
Përfaqësuesi i Bordit të Agjencisë për Zhvillim Rajonal nr.3	anëtar;
Përfaqësuesi i Bordit të Agjencisë për Zhvillim Rajonal nr.4	anëtar.

Tabela 1. Lista e projekteve me cikël financimi 2014-2015, të financuara përmes grantit të arsimit, programi i zhvillimit vendor dhe rajonal, shtylla I, financimi për vitin 2016.

Nr.	Autoriteti Kontraktues	Emërtimi i projektit	Programi buxhetor	Vlera e Projektit (në Lekë)	Vlera e Kontratës (në Lekë)	Vlera e realizuar në vitin 2015 (në Lekë)	Vlera e financimit për vitin 2016 (Lekë)
1	Bashkia Tirane	Rikonstruksion i plotë dhe shtesë ambientesh në shkollën e mesme " Qemal Stafa", Njësia 10	09230	199,189,198	152,297,454	72,297,454	80,000,000
2	Bashkia Diber	Rikonstruksion i shkolles 9-vjecare dhe ndertim palester Radomire, komuna Kala e Dodes	09120	42,616,229	38,042,570	35,054,783	2,987,787
Totali				241,805,427	190,340,024	107,352,237	82,987,787

Shënim:

1. "Vlera e projektit" përfaqëson vlerën e projektit të miratuar me Vendim të Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve.
2. "Vlera e kontratës" përfaqëson vlerën e kontraktuar nga autoriteti kontraktues për zbatimin e punimeve të projektit, dhe korrekton vlerën e projektit. Vlera e kontratës përcillet nga sekretariati teknik (Ministria e Arsimit dhe Sportit).
3. "Vlera e realizuar për vitin 2015" tregon vlerën e realizuar për vitin 2015, deri në 31.12.2015. Vlera e realizuar përcillet nga sekretariati teknik (Ministria e Arsimit dhe Sportit).
4. "Vlera e financimit", për vitin 2016, tregon vlerën e mbetur të financimit, pas diferencës midis vlerës së kontratës dhe vlerës së realizuar për vitin 2015.

Tabela 2. Lista e projekteve me cikël financimi 2015-2016, përmes grantit të arsimit, programi i zhvillimit vendor dhe rajonal, shtylla I, financimi për vitin 2016.

Nr.	Autoriteti Kontraktues	Emërtimi i projektit	Programi buxhetor	Vlera e Projektit (në Lekë)	Vlera e Kontratës (në Lekë)	Vlera e realizuar në vitin 2015 (në Lekë)	Vlera e financimit për vitin 2016 (Lekë)
1	Bashkia Tiranë	Liceu Artistik "Jordan Misja", Tiranë	09230	84,746,629		0	84,746,629
2	Bashkia Tiranë	Rikualifikim i terrenit sportiv në shkollën "Petro Nini Luarasi"	09230	25,000,000		0	25,000,000
3	Fondi Shqiptar i Zhvillimit	Rikonstruksion i shkollës së mesme të bashkuar "Caush Senja" Tunjë, Komuna Tunjë	09231	6,494,161	4,541,584	0	4,541,584
TOTALI				116,240,790	4,541,584	0	114,288,213

Shënim:

1. "Vlera e projektit" përfaqëson vlerën e projektit të miratuar me Vendim të Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve.
2. "Vlera e kontratës" përfaqëson vlerën e kontraktuar nga autoriteti kontraktues për zbatimin e punimeve të projektit, dhe "korrekton" vlerën e projektit. Vlera e kontratës përcillet nga sekretariati teknik (Ministria e Arsimit dhe Sportit).
3. "Vlera e realizuar për vitin 2015" tregon vlerën e alokuar për vitin 2015, deri në 31.12.2015. Vlera e realizuar përcillet nga sekretariati teknik (Ministria e Arsimit dhe Sportit).
4. "Vlera e financimit", për vitin 2016, tregon vlerën e mbetur të financimit, pas diferencës midis vlerës së kontratës dhe vlerës së realizuar për vitin 2015.

Tabela 3. Ndryshim tabelën 1, që i bashkëlidhë vendimit nr.19, datë 16.3.2015, të Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve

Projektit nr.6, si më poshtë vijon, në tabelën 1 të këtij vendimi i anulohet financimi.

Nr.	Autoriteti kontraktues	Emri i projektit	Vlera e projektit (Lekë)	Vlera e financimit për vitin 2015 (në lekë)	Vlera e financimit për vitin 2016 (në lekë)
6	Fondi Shqiptar i Zhvillimit	Ndërtimi i shkollës së mesme, Farkë e Madhe, Tiranë, Komuna Farkë	252,467,380	125,701,776	126,765,530

Shënim:

1. Anulimi i financimit për këtë projekt bëhet me kërkesë të sekretariatit teknik pranë Ministrisë së Arsimit dhe Sportit, nr.982/1 prot, datë 04.02.2016.
2. Totali i vlerës së projektit si dhe vlera e financimit për vitet 2015 dhe 2016, për tabelën 1, që i bashkëlidhet vendimit nr.19, datë 16.3.2015, të Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve, bëhet, si më poshtë vijon:

Nr.	Autoriteti Kontraktues	Emërtimi i projektit	Vlera e plotë e projektit (Lekë)	Vlera e financimit për vitin 2015 (në Lekë)	Vlera e financimit për vitin 2016 (në Lekë)
	TOTALI		142,850,074	71,425,039	71,425,035

3. Numri rendor i totalit të projekteve, në tabelën 1 të këtij vendimi ndryshon, nga 6 projekte bëhet 5 projekte.

Tabela 4. Ndryshim në tabelën 1 që i bashkëlidhë vendimit nr.28, datë 29.5.2015, të Komitetit për Zhvillimin e Rajoneve

Për projektin “Rikonstruksioni i Shkollës “Koreografike”, Tiranë”, me vlerë projekti 69,748,393 Lekë, financuar përmes grantit të Arsimit, sipas vendimit nr. 28, datë 29.05.2015 “Për shpërndarjen e fondit për programin e arsimit, pjesë e fondit për zhvillimin e rajoneve, për vitin 2015”, Tabela 1, pika 5 e shënimit, i delegohet e drejta për aplikim për financim, Bashkisë së Tiranës, si institucioni përgjegjës që administron objektet arsimore të sistemit parauniversitar në Republikën e Shqipërisë.

Propozimi për delegimin e kësaj të drejte, bëhet nga sekretariati teknik, pranë Ministrisë së Arsimit dhe Sportit, sipas shkresës me nr.982/2 Prot, datë 25.2.2016.

KËRKESË

Shtetasja, Fatime Gjoka, e bija e Hamdiut dhe e Lutfijes, e datëlindjes 18.7.1961, lindur në Brar-Tiranë dhe banuese në Babrru Qendër, kërkon pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, shpalljen të zhdukur të bashkëshortit të saj, shtetasit Kalem Gjoka.

KËRKUES
Fatime Gjoka

KËRKESË

Shtetasja, Mirela Balla, e bija e Tefikut dhe e Satberes, e datëlindjes 14.6.1965, lindur dhe banuese në Tiranë, kërkon pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, shpalljen të zhdukur të vëllait të saj, shtetasit Ismail Dervishi, lindur më 20.3.1963 në Tiranë, si dhe caktimin asaj të kujdestarisë së pasurisë së tij.

KËRKUES
Mirela Balla

	Formati 61x86/8
--	-----------------

Shtypshkronja e Qendrës së Botimeve Zyrtare
Tiranë, 2016

Adresa:
Bulevardi “Gjergj Fishta”
pas ish-Ekspozitës “Shqipëria Sot”
Tel: 04 2427005, 04 2427006

Çmimi 364 lekë